[illegible]
[illegible]

[illegible]

9/9/92

[illegible]

[illegible]

አብርሃም
የእግዚአብሔር ወዳጅ

በሽፈራው ወልደሚካኤል

ቃለ ሕይወት ቤተ ክርስቲያን

አዲስ አበባ
1989 ዓ.ም

አሳታሚ:- ጌጃ ቃለ ሕይወት ቤ/ክ
ሥነ-ጽሑፍ ክፍል

መታሰቢያ

አባታችን አቶ ወልደሚካኤል አብሴ እኛን ወንዶች ልጆቻቸውን ከብት እያሰጠበቁና እያሳረሱ ሊኖሩ ሲችሉ የኛን ጥቅም ከራሳቸው ጥቅም በማስበለጥና በማስቀደም ከገጠር ወደ ከተማ በመውሰድ እንድንማር ስላደረጉን፣ እናታችን ወ/ሮ አቻሜለሽ ዳምጤ ትጋትን፣ ታታሪነትን፣ ትህትናንና ፈሪሀ እግዚአብሔርን በቃልና በሕይወት እኔን፣ ወንድሞቼንና እህቶችን ስላስተማሩን ይህችን መጽሐፍ በፍቅርና በአክብሮት ማስታወሻ አድርጌላቸዋለሁ።■

ማውጫ

ገጽ

መግቢያ 4

ምዕራፍ 1
የአብርሃም የዘር ግንድና ጥሪ 6

ምዕራፍ 2
ለአብርሃም የተሰጡ የቃል ኪዳን ተስፋዎች 24

ምዕራፍ 3
አብርሃምና ሣራ 42

ምዕራፍ 4
አብርሃምና ይስሐቅ 57

ምዕራፍ 5
አብርሃምና ሎጥ 88

ምዕራፍ 6
የአብርሃም ፈተና 99

ምዕራፍ 7
የአብርሃም የአምልኮ ሁኔታዎች 108

መግቢያ

እግዚአብሔር በጣት የሚቆጠሩ ሰዎችን ስም ለውጧል። ስማቸው ከተለወጠላቸው ሰዎች መካከል አንዱና በኋላም "ወዳጄ" ብሎ የጠራው አብርሃም ነው።

"አብርሃም" የሚያስቀና፣ የሚያሳዝን፣ የሚያናድድም ሕይወት ያሳለፈ ሰው ነው። ሕይወቱ፥ የቤተሰቡም ሕይወት ሳይቀር ብዙ ኮረኮንች መንገድ ያለፈ፥ ተራራ የወጣ፥ ቁልቁለት የወረደ ነው። ብዙም ግራ መጋባት የነበረበት ነው። የአብራም ሕይወት የእግዚአብሔር ተስፋ በሞላበት አእምሮና ልብ ምትክ ተስፋ ማጣትና መዋዠቅ የተንሰራፋበት ሕይወት ነው። የማይታየው አምላክ፥ ማለትም በማስረጃ ተይዞ ሊቀርብ የማይቻለው አምላክ ተስፋ ወደ ክርክር፥ መላ ምትና መፍትሔ ፍለጋ የተካሄደበት ሕይወት ነው። ፍዳ ያሳየ፥ በሀሳብ ተራራ ያስቧጠጠ፥ ቆንጥር ለቆንጥር ያንከራተተ በሞትና በሕይወት መካከል ያለውን ድንበር ለመለየት እንኳን እስኪያቅት ድረስ ሰልፍ ያለፈበት ሕይወት ነው። የተሰማው እንዳልተሰማ፥ የታየው እንዳልታየ የሚያስቆጥር ጥርጥር በግል ሕይወቱ ከዚያም አልፎ በመላ ቤተሰቡ ውስጥ ያለገደብ የነገሰበት ሕይወት ነው። ሲጽፉትና ሲተርኩት ቅልብጭ ይላል፤ ይህን ሕይወት ለኖረው ለአብርሃም ግን በጣም ረጅምና ትዕግሥት አስጨራሽ ነበር። ጌታ አምላክ የአንዳንድ ሰዎችን ሕይወት የፈቃዱ፥ የድንቅ አሠራሩና የአካሄዱ ማስተማሪያ መሣሪያ፥ መጻፊያ ቀለም ያደርጋል። አብርሃም ከእነዚህ ሰዎች አንዱ ነው ብዬ አምናለሁ።

ሰውን ለማወቅ አንዱና በጣም ጠቃሚው መንገድ ቢቻል አብሮ፣ ባይቻል ደግሞ በቅርቡ መኖር ነው። አብርሃምን እናውቅና ከዚህ ታላቅ ሰው ሕይወትና ከቤተሰቡ

አኗኗር ዘላቂና ጠቃሚ ትምህርት እንቀስም ዘንድ በአእምሮ ግምት ባደባልቄ እንኳ ቢሆን የዚህ ሰው ቤተ አባል እንሁን። ይህን መጽሐፍ ሳዘጋጅ ራሴን ከአብርሃምና ከቤተሰቡ አዳብየ ሕይወቱን በመረመርኩበት ሰዓት እጅግን ተጠቅሜአለሁና።

መጽሐፉን በረቂቅ ደረጃ ለኘጀ ቃለ ሕይወት ቤተ ክርስቲያን ሽማግሌዎችና ወንጌላዊያንና ቤተሰቦቻቸው እንዳስተምረው ዕድሉ በማግኘቴ ተጨማሪ ሀሳቦችን ከነሱ ለማግኘት ችያለሁ። ለዚህም ምሥጋናዬ ላገኘኋቸው ሁሉ ይድረሳቸው።

በተጨማሪም የመጽሐፉን ረቂቅ በኮምፒዩተር ተይቦ የመጽሐፉ ንድፍ(ሚዛኑ[illegible] ላዘጋጀችልኝ እህቴ ለወይዘሪት አልማዝ ተፈራ እንዲሁም [illegible] የአዕምሮ ሥራ ላከናወነው ለወንድሜ ለወንድዬ አሊ ምስጋናዬን አቀርባለሁ።

ምዕራፍ 1

የአብርሃም የዘር ግንድና ጥሪ

፩. የዘር ግንድ

የአብርሃም ዘር አመጣጥ በዘፍጥረት 11 ቁጥር ተመዝግቧል "ናኮርም ሃያ ዘጠኝ ዓመት ኖረ፤ ታራንም ወለደ፤ ታራንም ከወለደ በኋላ ናኮር መቶ ሃያ ዘጠኝ ዓመት ኖረ፥ አብራምንና ናኮርን ሐራንንም ወለደ። የታራም ትውልድ እነሆ ይህ ነው። ታራ አብራምንና ናኮርን ሐራንንም ወለደ፤ ሐራንም ሎጥን ወለደ። ሐራንም በተወለደበት አገር በከለዳውያን ዑር በአባቱ በታራ ፊት ሞተ። አብራምና ናኮርም ሚስቶችን አገቡ፤ የአብራም ሚስት ስሟ ሦራ ነው። የናኮር ሚስት የሐራን ልጅ ሚልካ ናት። ሐራንም የሚልካና የዮስካ አባት ነው። ሦራም መካን ነበረች፤ ልጅ አልነበራትም። ታራም ልጁን አብራምንና የልጅ ልጁን የሐራንን ልጅ ሎጥን የልጁንም የአብራምን ሚስት ምራቱን ሦራን ወሰደ፤ ከእርሱም ጋር ወደ ከነዓን ምድር ይሄዱ ዘንድ ከከለዳውያን ዑር ወጡ፤ ወደ ካራንም መጡ፥ በዚያም ተቀመጡ። የታራም ዕድሜ ሁለት መቶ አምስት ዓመት ሆነ፤ ታራም በካራን ሞተ።" (ቁ.24–32)

የብዙ ሰው ሕይወት እንደ ካራን በጅምር ይቀራል። ስለዚህ ነገር ከጌ ከተማርኩት ጥቂት ለአንባብያን ላካፍል።

"እደግ፣ ውለድ፣ ክበድ።" በዕድሜ የከበሩ በመውለድ የተባረኩ አባቶችና እናቶ አንጀታቸው ሲርስ ሎጋዎችንና ታዳጊዎችን የሚመርቁት ምርቃት ነው። እኔ ልጅ በነበርኩበት ጊዜ በአካባቢዬ ከሚገኙ ሽማግሌዎችና አሮጊቶች ይኸ ምርቃት ደርሶኛል። ያን ጊዜ ምርቃቱ የያዘው ምሥጢር ባይገባኝም እርካ ይሰጠኝ የነበረው የእነርሱ በሥራዬ መደሰት ብቻ ነበር።

ላይመለስ የሄደውን የጊዜ ማኅደር በትዝታ ስገልጥ ወይም የሩቁን ትናንት አቅር ለማየት ስሞክር ይህ ምርቃት ልዩ ትርጉም እየሰጠኝ በመጠኑም ቢሆን የገባኝ ዛ ነው፤ ለካስ ትልቅ ምርቃት ኖሯልና!

የተዘራ እህል ሲበቅል የበቀለው ሲያብብ ያበበው ሲያፈራና አዝመራው ሲሰበሰ ደስ ይላል። በወቅቱ የተዘራ ወቅቱን ጠብቆ ፍሬ ሲያፈራ እርካታን ይሰጣል የደከሙበትም ሥራ ሁሉ ውጤት ሲያገኝ ድካምና ጉስቁልናው ይረሳል።

የብዙዎቻችንን ልብ ከሚያጠወልጉትና በሀዘን እንድንመታ ከሚያደርጉ ሁኔታዎች ዋነኛው የጀመርነው ሥራ ለውጤት ከመብቃቱ በፊት ተጨናግፎ ሲ ማየት ይመስለኛል። ያልተጠናቀቀን ጅምር ማየት ምንኛ ህሊናን እንደሚያቆስ የደረስብን ሁሉ እናውቀዋለን።

ተድላና ደስታ ያዩበት ሀዘንና መከራን ያስተናገዱበት የተዳሩበትና የተኳሉበ ቀዬ እንደ አጀማመሩ ሳያምርበት ፈርሶና ወና ሆኖ የአውሬ መፈንጫና የአል ነገሮች መከማቻ ሲሆን ማስተዋል ምንኛ ይሰቅቃል።

በግሌ ብዙ ጅምሮች ከግብ ከመድረሳቸው በፊት ጨንግፈው አያሌ ጊዜያት አስተውያለሁ። አንዲት ላም ምጡ ጠንክሮባት የጥጃው ከፊል አካል ከወጣ በኋላ ከፊሉ በማህፀን ውስጥ እንዳለ እናቲቱም ፅንሱም በሞት ሲጠቃለሉ በዓይኔ አይቻለሁ። ፍጻሜው የከፋ ጅምር።

የመጨረሻ ዓመት የዩኒቨርስቲ ትምህርቷን ለማጠናቀቅ የመጨረሻ ፈተና ልትፈተን አንድ ቀን ሲቀራት የመኪና ጐማ የበላትን የቤተሰብ ተስፋ የነበረች ወጣት መርዶ ሰምቻለሁ። በእምቡጥነቷ የከሰመች ጅምር አበባ።

የሙሽራ ልብሱ ተዘጋጅቶ ድግስ እየተደገሰ በሰው ወሬና አሉባልታ ብቻ የፈረሰን የጋብቻ ዝግጅት የአዲሳቦች ጆሮ ደጋግሞ ሰምቷል። መጥፎ ጅምር።

በጅምር እየቀሩ ግብን አለመምታትና ካሰቡበት ያለመድረስ በሥጋዊ ሕይወት ብቻ ሳይሆን በመንፈሣዊም ዓለም ያጋጥማል። ሳይቋጭ የቀረ መንፈሣዊ የሕይወት ጉዞ ምሣሌ ሊሆኑ የሚችሉ ሁኔታዎችና ህዝቦችን ታሪክ በመጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ በብዙ ቦታ ተፅፎ እናነባለን።

ከመጀመሪያው የብሉይ ኪዳን መጽሐፍ እንነሳ፤

"ታራም ልጁን አብርሃምንና የልጅ ልጁን የሐራንን ልጅ ሎጥን የልጁንም የአብርሃምን ሚስት ሣራን ወሰደ፤ ከእርሱም ጋር ወደ ከነዓን ምድር ይሄዱ ዘንድ ከከለዳውያን ዑር ወጡ፤ ወደ ካራንም ወጡ ከዚያም ተቀመጡ። የታራም ዕድሜ ሁለት መቶ አምስት ዓመት ሆነ ታራም በካራን ሞተ።" (ዘፍ.11፥31–32)

ከንባቡ እንደተገነዘብነው ታራ የሞተው ከነዓን ሳይደርስ በካራን ነው። ዓላማው ከግብ ሳይደርስ ለምን በጅምር እንደቀረ የተጻፈ ነገር የለም። ግን የጀመረው ጉዞ

ሳይጠናቀቅ የዕድሜ ጀምበር ጠለቀችበት። ግብ አንድ ቦታ? የሸንቆጧ ምፅዳቁ ሌላ ቦታ።

ሁለተኛው የጅምር ሕይወት ምሣሌ በግብፅ ይኖሩ የነበሩ እስራኤላውያን ሁኔታ ነው፤

"እግዚአብሔርም አለ በግብፅ ጩኸታቸውን ሰማሁ ስቃያቸውን አውቄአለሁ። ከግብፃውያንም እጅ አድናቸው ዘንድ ከዚያችም አገር ወተትና ማር ወደምታፈስስ አገር... አወጣቸው ዘንድ ወረድሁ።" (ዘፀ:3፥7-8)

በዚህ የተሰሩ ቃል መሠረት እስራኤላውያን ከሙሴ መሪነት ከግብፅ ምድር ወጥተው ወተትና ማር ወደምታፈስሰው ከነዓን ይደርሳሉ። ይህ የአምላክ ፈቃድ ነበር። ስለዚህ የ430 ዓመታት የመከራና የስቃይ ኑሮ የሚቋረጥበት ዐምፅ አዋጅ ተብሎ ተጀመረ። መጽሐፍ ቅዱስ የጉዞውን መጀመሪያ (ዘፀ:12፥37-41) ሁኔታ መዝግቦታል።

ነገር ግን በእግዚአብሔር ፈቃድና ዕቅድ የተጀመረው የፍልሰት ጉዞ ውጥን ፍፃሜው ምን እንደሆን እንደሚከተለው ተጽፏል፤

"እግዚአብሔርም የቃላችሁን ድምፅ ሰምቶ ተቆጣ:- ለአባቶቻችሁ እሰጣት ዘንድ የማልሁላቸው መልካሚቱን ምድር ከእነዚህ ሰዎች ከዚህ ክፉ ትውልድ ማንም አያይም... ከካሌብ በቀር እርሱ ግን ያያታል...፤ እግዚአብሔርም ደግሞ በእናንተ ምክንያት በእኔ ተቆጣ። እንዲሁም አለ አንተ ደግሞ ወደዚህ አትገባም፣ በፊትህ የሚቆም ... ኢያሱ እርሱ ወደዚያ ይገባል። ... ደግሞ ... ዛሬ መልካሙን ከክፉ ለመለየት የማይችሉ ልጆቻችሁ እነርሱ ወደዚያ ይገባሉ።" (ዘዳ 1፥34-39)

ከካህናቱ ሌላ 600,000 የሚሆኑ ወንዶች እሥራኤላውያንና ቁጥሩ ያልተጠቀሰ ድብልቅ ሕዝብ ጉዞውን በአንድ ላይ እንዳልጀመረ ከነዓንን ለመርገጥ የበቁት ግን ካሌብና ኢያሱ ብቻ ነበሩ፤ ሌሎቹ መንከራተትንና መጉላላትን ብቻ አትርፈው [illegible]

[illegible]

ልሽ ጋገር። ባለታሪኮቹ ኑኃሚን ዖርፋና ሩት ናቸው። ኑኃሚን ከችግር ለመሸሽ ብላ [illegible]

[illegible] ኑኃሚንም "ሂዱ በእናቶቻችሁ ቤት ተቀመጡ..." [illegible] አለቻቸው። እነዖርፋም "ከአንቺ ጋር ወደ ሕዝብሽ እንመለሳለን።" ብለው ኢብሬዋቷ መንገድ ጀመሩ።

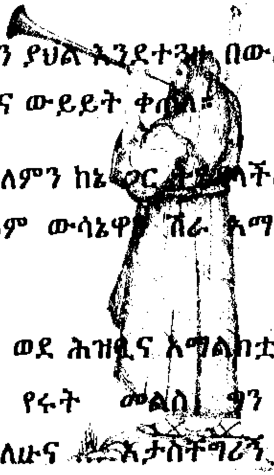

ስንት ቀናት ወይም ምን ያህል እንደተጓዙ በውል ባይታወቅም ከብዙ ቀናት ጉዞ በኋላ የቀድሞው ክርክርና ውይይት ቀጠለ።

"ልጆቼ ሆይ ተመለሱ ለምን ከኔ ጋር ትሄዳላችሁ" ብላ ኑኃሚን ሩትንና ዖርፋን ግድ አለቻቸው። ዖርፋም ውሳኔዋን ሽራ አማቷን በመሳም ወደ አገሯና ወደ ዘመዶቿ ተመለሰች።

እንደ ባልንጀራዋ ሁሉ ወደ ሕዝቧና አማልክቷ እንድትመለስ ኑኃሚን ሩትንም አጥብቃ ጠየቀቻት። የሩት መልስ ግን "ወደምትሄጂበት እሄዳለሁና በምታድሪበትም አድራለሁና አታስቸግሪኝ... ከሞት በቀር አንቺንና እኔን

አንዳች ቢለየን እግዚአብሔር ይህን ... ያድርግብኝ" የሚል ነበር። (ሩት 1፥16–17)

ሩት ጅምሯን መፈጸም ብቻ ሳይሆን የንጉሥ ዳዊት ዘር ግንድ ተጠቃሽ ለመሆንም በቃች። የዖርፋ የሕይወት ጉዞ ታሪክ ግን ሳይጠናቀቅ እመለየቷ ላይ ቆመ።

በጅምር ስለቀሩ ሁኔታዎችና ዓላማዎች በአዲስ ኪዳንም ብዙ ተጽፏል። ከእነዚህም ውስጥ በማቴዎስ 25 የተጠቀሰው የአምስቱ ቆነጃጅት ታሪክ አንዱ አሳዛኝ ታሪክ ነው።

አሥር ሆነው ሙሽራውን ለመቀበል ተመረጡ። ተዘጋጁም። መብራት ለመያዝም ተመረጡ። ሙሽራውም እንደተጠበቀው መጣ። ይሁን እንጂ ሙሽራው በመጣ ጊዜ ግን አምስቱ ከደስታው ተካፋይ ለመሆን አልቻሉም። ለመብራታቸው የሚያስፈልገውን ዘይት አልያዙም ነበርና። ጥሩ ጅምር ግን ከጅምር ያላለፈ ጅምር።

በማቴ.19፥16–22 የተመለከተውም የሐብታሙ ወጣት ታሪክ ከዚህ የተለየ አይደለም። የዘላለምን ሕይወት ለማግኘት በጉጉት ጀመረ። ወደ ጌታ ኢየሱስ፥ ወደ እውነተኛው የሕይወት መንገድ ሄደ። ትክክለኛውንም ጥያቄ ጠየቀ። ሆኖም የዘላለምን ሕይወት ሳያገኝ እንደተሰናከለና በጅምር እንደቀረ ታሪኩ ያስረዳል።

ከጳውሎስ ጋር በመልካም ጀምሮ ፍፃሜው ሳያምርለት የቀረው ዴማስም ለዚህ ርዕስ እንደ ምሳሌ ሊጠቀስ ይችላል። (2ጢሞ.4፥10)

ከግብ ሳይደርስ እንከን ስላጋጠመው ጅምር ሐዋርያው ቅዱስ ጳውሎስ የሚከተለውን ጽፏል፤ "የማታስተውሉ የገላትያ ሰዎች ሆይ በዓይናችሁ ፊት ኢየሱስ ክርስቶስ እንደተሰቀለ ሆኖ ተስሎ ነበር። ለእውነት እንዳትታዘዙ አዚም ያደረገባችሁ ማነው? ... በመንፈስ ጀምራችሁ አሁን በሥጋ ትፈጽማላችሁን?" (ገላ.3፥1–3)

ጌታ ለዘላለም ደህንነት የጠራህ ወገኔ እስቲ ለአንድ አፍታ አንተነትህን ተመልከተውና ከህሊናህ ተመካከር። ከጌታ ጋር ስለጀመርከው ሕይወት ለአምላክህ የገባኸውን ልዩ ልዩ ተስፋና ቃል ኪዳን በእውነት ፈጽመሃልን? ጌታ እነዚህን ሁሉ መዝኖ "... ወዴት ነህ?" ቢልህ መልስህ ምን ይሆን?

የኢየሱስና የጳውሎሲ ምሣሌነት፤

ጅምራቸውን እግዚአብሔርን በሚያስከብር ሰውን በሚጠቅም መንገድ የፈጸሙ አያሌ ምስክሮች አሉ። ጌታ ኢየሱስ ክርስቶስንና ሐዋርያው ጳውሎስን ብቻ በጥቂቱ እንመለከታለን።

ጌታ ኢየሱስ ለደቀመዛሙርቱ "የእኔስ መብል የላከኝን ፈቃድ አደርግ ዘንድ ሥራውንም እፈጽም ዘንድ ነው" በማለት ለምን እንደመጣ ግቡም ምንና እስከምን ድረስ እንደሆነ ግልፅ አድርጎ አስታወቃቸው። በተግባር ሲታይ ግን እንደቀላል የሚያልፈው ጉዳና አልነበረም። ስለዚህም ተንበርክኮ "አባት ሆይ ብትፈቅድ ይህችን ጽዋ ከእኔ ውሰድ፤ ነገር ግን የእኔ ፈቃድ አይሁን የአንተ እንጂ" እያለ ይጸልይ ነበር። "... በፍርሃትም" ሲጣጣር አጽንቶ ይጸልይ ነበር፤ ወዙም በምድር ላይ እንደሚወርድ እንደ ደም ይንጠባጠብ ነበር።" (ሉቃስ 22፥42–45) የሚለው ቃል ጌታ ኢየሱስ ጅምሩን ለመፈጸም በምን ዓይነት ጭንቅ እንዳለፈ ያስረዳናል።

የሁኔታው መከፋትና መክበድ ጌታ የጀመረውን እንዳይፈፅም አገደውን? አላገደውም። ጌታ ሞትን ለዚያውም የመስቀል ሞትን እስከመቀበል ደረሰ። የመጨረሻ የመስቀል ቃሉም "ተፈጸመ" የሚል መሆኑን ሐዋርያው ዮሐንስ ዘግቦታል። (ዮሐ.19፥30)

በዚህ አንፃር በምሳሌነት የሚያበራ ሕይወት ያለው ሌላው ሐዋርያው ጳውሎስ ነው። ጳውሎስ የመጀመሪያው ተንከራታች ሰባኪና ሚስዮናዊ ነበር ለማለት ይቻላል። ይህም ሰው "በመስዋዕትነት እንደሚደረግ የእኔ ሕይወት ይሰዋልና የምሄድበትም ጊዜ ደርሷል፤ መልካሙን ገድል ተጋድያለሁ ሩጫውን ጨርሻለሁ ኃይማኖትን ጠብቄአለሁ።" በማለት ተልእኮው ጫፍ ማድረሱን በእርግጠኝነት አብስሯል። እኛም የዚህ ዘመን ክርስቲያኖች የእምነታችንን ጀማሪና ፈጻሚውን ስናይ ጌታ ያስጀመረንን ያስጨርሰናል።፤ ቅዱስ ቃሉ እንደሚል "በእናንተ መልካምን ሥራ የጀመረው እስከ ኢየሱስ ክርስቶስ ቀን ድረስ እንዲፈጽመው ይህን ተረድቻለሁና።" (ፊልጵ.1፥6) "እግዚአብሔር የኃይልና የፍቅር ራስንም የመግዛት መንፈስ እንጂ የፍርሃት መንፈስ አልሰጠንም።" አሜን!

የጅማሬንና የፍጻሜን ነገር ይህን ያህል ከአየን ወደተነሳንበት አብይ ጉዳይ እንመለሳለን።

የአብራም የትውልድ ሥፍራ የከለዳውያን (ባቢሎናውያን) አገር የሆነው ዑር ነው። ከዚያም በአባቱ በታራ ውሣኔ ከመላ ቤተሰቡ ጋር አባቱን አጅቦ ከዑር ወደ ከንዓን ለመሄድ ተነስቶ ካሰበበት ግብ ሳይደርስ በካራን ተቀመጠ። በካራንና በከነዓን መካከል በጣም ረጅም መንገድ ይቀር ነበር። በዚያም ማለትም በካራን የአብራም አባት ታራ ሞተ። ከዚያ በፊት ታይቶና በመጽሐፍ ቅዱስ ተመዝግቦ የማያውቅ የእግዚአብሔር ጥሪ መጥቶ በአገር እስኪያወጣው ድረስ አብራም በካራን ኖረ። ለመሆኑ በመንፈሳዊ ሕይወት ረገድ ስንቶች ነን ለከነዓን ታጭተን በካራን የቀረን? ወንድሜና እህቴ ከነዓን ሳንደርስ በካራን እንሙት። ይህ የሰነፍ ሞት ነውና።

አብራም በካራን እያለ ልዩ ነገር ወደ ሕይወቱ መጣ። በፊት በአባቱ ውሣኔ የትውልድ አገሩን ለቅቆ ወደ ካራን መጣ። አሁን ደግሞ በታላቁ አምላክ ትዕዛዝና ውሣኔ ወደ ሌላ ቦታ እንዲንቀሳቀስ ተጠየቀ። በራስ አለማደር እራስን የማስተዳደሩን መብት ለሌላ መስጠት መሰል ነገሮችን ሊያስከትል እንደሚችል ይህ ታሪክ ያስገነዝበን ይሆን? "ከአገርህ፥ ከዘመዶችህ፥ ከአባትህ ቤት ተለይተህ እኔ ወደማሳይህ ምድር ውጣ" የሚል ትዕዛዝ እንደ ደረሰው፤ በዚህ ትዕዛዝ መሠረት አብራም ከካራን ወደ ከነዓን ሄደ።

በከነዓን ምድርም ወደ ሴኬም በኋላም ወደ ቤቴል ከዚያም ወደ አዜብ ሄዶ መኖር ጀመረ። በአገሩም በደረሰው ራብ ምክንያት ወደ ግብፅ ምድር ሄደ። ከዚያም ከግብፅ ተመልሶ በቤቴል መኖር ጀመረ። በቤቴልም እጅግ በለጸገ፤ ከመንጋዎቻቸው ብዛት የተነሳ በርሱና በወንድሙ ልጅ በሎጥ መካከል አለመግባባት ተፈጠረ። በዚህም ምክንያት በአብራምና በሎጥ መካከል የመሬት መከፋፈል መደረግ ነበረበትና ይህንኑ አደረጉ።

የአብራም ሚስት ሦራ መካን ነበረች። ስለዚህም ለብዙ ዓመታት በቤ ውስጥ የሕፃን ድምፅ ባዕድና፥ የማይታወቅ፥ በአንፃሩ ደግሞ በትልቅ የሚጠበቅ ተስፋ ነበር። ይሁን እንጂ የአብራምና የሦራ ቤት በልጅ የመጠራት፥ ስማቸውን ለትውልድ የማስተላለፍና ሀብታቸውን ለሚ የማውረስ ዕድል የሌለው ቤት ነበር። ከዚህም የተነሳ ባልና ሚስቱ ተማከ ተስማምተው ልጅ ከገረዳቸው ከአጋር ልጅ እንዲገኝ ሆኗል። በእስማኤል ጊዜ የአብራም ዕድሜ 86 ዓመት ያህል ነበር።

አብራም 100 ዓመት ሲሞላውና ሦራ የ89 ዓመት ሲሆናት ስ በእግዚአብሔር ተለወጠ። አብራም አብርሃም ተባለ። ሦራም ስሟ ተለውጦ ተባለች። አብርሃምና ሣራ ስማቸው ከተለወጠ በኋላ ይስሐቅን ወለዱ። ብ ሳይቆይ አብርሃም ልጁን ይስሐቅን መስዋዕት እንዲያደርግ በእግዚአብ ተጠየቀ። አብርሃምም ትእዛዙን ለመፈጸም እርምጃዎች ቢወስድም እግዚአብ ልጁን አተረፈለት። አብርሃም የ137 ዓመት ሽማግሌ በነበረበት ጊዜ ሚስቱ ሞተች።

አብርሃም ሣራን ከቀበረ በኋላ ኬጡራ የተባለች ሚስት አግብቶ 6 ል ማለትም ዘምራንን፥ ዮቅሳንን፥ ሜዳንን፥ ምድያምን፥ የስቦቅን፥ ስዌሕን የተባ ልጆች ከተወለዱለት በኋላ በ175 ዓመቱ አንቀላፋ።

፪ ጥሪ

የአብርሃም ቀጥተኛ ጥሪ በዘፍጥረት ምዕራፍ 12፥1 እንደሚከተለው ተመዝግ
ይገኛል። "እግዚአብሔርም አብራምን አለው:- ከአገርህ፥ ከዘመዶችህም
ከአባትህም ቤት ተለይተህ እኔ ወደማሳይህ ምድር ውጣ።" ይህን ጥቅስ ስና
አብረሃም የተጠራው በዑር ሳይሆን በካራን ሳለ ነው ማለት ይቻላል። ሆኖ
ይህችን ምድር ትወርሳት ዘንድ እንድሰጥህ ከከላዳውያን ዑር ያወጣሁ
እግዚአብሔር እኔ ነኝ፤" ከሚለው ዘፍ.15፥7 እና "የክብር አምላክ ለአባታች
ለአብርሃም በካራን ሳይቀመጥ ገና በሁለት ወንዝ መከከል ሳለ ታየና:- ከአገር
ከዘመዶችህም ወጥተህ...ና አለው" ከሚለው የሐዋ.ሥራ 7፥2–4 የተጠቀሰው
ምንባብ ስናነብ የአብርሃም ቀጥተኛ ያልሆነው ጥሪ የተጀመረው በካራን ሳይሆ
በዑር ነው ለማለት ያስደፍራል።

ለመሆኑ አብርሃም ለምን ተጠራ? ለመጠራት የሚያበቃው ምን ልዩ ነ
ተገኘበት? አብርሃም ከእግዚአብሔር ጥሪ የደረሰው የተለየ ሰው ሆኖ አይደለም
የአብራሃምን ዘርና አመጣጥ በአጭሩ በምዕራፍ አንድ ተመልክተናል። እስከ ጥሪ
ድረስ የነበረው የአብርሃም ሕይወት ለእግዚአብሔር ወዳጅነት የሚያሳጨው
ያህል ሚዛን አይደፋም። ቀድሞ በነበረው በአብርሃም ሕይወት ው
በእግዚአብሔር ዓይን የሚገባ፥ ልቡን የሚማርክ እንደ መዓዛ ሽታ የሆነ ነገር መ
በጽሁፍ ሠፍሮ አናይም። እንዲያውም በታላቁ መጽሐፍ ሠፍሮ የምናየ
"አባቶቻችሁ የአብርሃምና የናኮር አባት ታራ አስቀድመው በወንዝ ማዶ ተቀመጠ
ሌሎችን አማልክት አመለኩ። አባታችሁንም አብርሃምን ከወንዝ ማዶ ወ
በከነዓን ምድር ሁሉ መራሁት፤..." የሚል ነው (ኢያሱ 24፥2–3) እግዚአብሔ

በኢያሱ አፍለሕዝቡ እንደተናገረው ከሆነ:- አብርሃም እግዚአብሔርን የበደለ ዘሩም እንደዚሁ የበደለ እንደነበር እንረዳለን። በሁሉም አንጻር እንደ እኔና እንደ እናንተው ዓይነት ሰው ነበር። በልደቱ፥ በዘሩ፥ ወይም በራሱ ጥረት አልተመረጠም። በመሆኑም ከዚህ ሰው ለሁላችንና ለእያንዳንዳችን ትልቅና ጠቃሚ ትምህርት እናገኛለን። እግዚአብሔር ሰውን ሲመርጥ ጥሩነትን መለኪያ አድርጎ አይደለም። ምክንያቱም ጥሩነት በሰው ውስጥ አይገኝምና ነው። "ሁሉ ኃጢአትን ሠርተዋልና የእግዚአብሔርም ክብር ጎድሏቸዋል" ተብሎ የተጻፈው ለእኔና ለእናንተ እንደዚህም ወደ ጌታ ኢየሱስ ደረት ተጠግተው ይተሻሹት ለነበሩት ለዮሐንስና ለጴጥሮስ እንኳን እውነት እንደሆነ ለአብርሃምም እውነት ነበር። እግዚአብሔር ከሰው ጥሩ ነገር እንደማይገኝ ከማናችንም ይበልጥ እራሱ ያውቃል። ያልተለወጠ ሰው ሕይወት በእግዚአብሔር ፊት ምን እንደሚመስል ወይም እንዴት እንደሆነ በሮሜ መጽሐፍ ምዕራፍ 4፥1–6 የሰፈረ ሲሆን እንደሚከተለው ይነበባል። "እንግዲህ:- በሥጋ አባታችን የሆነ አብርሃም ምን አገኘ እንላለን? አብርሃም በሥራ ጸድቆ ቢሆን የሚመካበት አለውና፥ ነገር ግን በእግዚአብሔር ዘንድ አይደለም። መጽሐፍስ ምን አለ? አብርሃምም እግዚአብሔርን አመነ ጽድቅም ሆኖ ተቆጠረለት። ለሚሠራ ደመወዝ እንደ ዕዳ ነው እንጂ እንደ ጸጋ አይቈጠርለትም፤ ነገር ግን ለማይሠራ፥ ኃጢአተኛውንም በሚያጸድቅ ለሚያምን ሰው እምነቱ ጽድቅ ሆኖ ይቆጠርለታል፤ እንደዚሁ ዳዊት ደግሞ እግዚአብሔር ያለ ሥራ ጽድቅን ስለሚቆጥርለት ስለ ሰው ብፅዕና ይናገራል። እንዲህ ሲል:- "ዓመፃቸው የተሰረየላቸው፥ ኃጢአታቸውም የተከደነላቸው ብፁዓን ናቸው፤ ጌታ ኃጢአቱን የማይቆጥርበት ሰው ብፁዕ ነው"።

አፈርን ሰው የሚያደርግ ሰውንም አፈር የሚያደርግ አምላክ በቸርነቱና በውሳኔው አብርሃምን ለራሱ ዓላማ ጠራው። ሰው ቆንጆውን፥ ጉበዙን፥ ጀግናውን፥ አዋቂውን፥ ሐብታሙን መርጦ ከተጠቀመበት በኋላ መልካምነቱ ሲሟጠጥ እንደ

አልረባ ነገር ይጥለዋል። የእግዚአብሔር አመራረጥ ግን ተቃራኒውን ይከተላል ማለት ይቻላል። የተናቀውን ይወስድና በተናቀው ውስጥ ሆኖ ጀግና ያደርጋል፤ አዋቂ ያደርጋል፥ ተፈላጊ ያደርጋል፥ ይገለገልበታል፥ የከበረ ያደርጋል፥ ይከብርበታልም።

ከላይ እንደተመለከትነው አብርሃም አገር፥ ወገንና ቤት የነበረው ሰው ሲሆን የተጠራው ከአገሩ ከወገኑ ከቤቱ እንዲለይ ነበር። ከለመደው አገርና ቀዬው፥ ከሚወዳቸውና ከሚወዱት ወገኖቹ፥ ከሚያውቁትና ከሚያውቃቸው፥ ቋንቋቸውና ቋንቋው፥ ባህላቸውና ባህሉ፥ መልካቸውና መልኩ ከሆኑ ወገኖቹ፥ ጉረቤቶቹ ከተደራጀና ከሞቀ ቤቱ እንዲወጣ ተጠራ። ጀርባውን ለሚያውቀውና ለሚወደው፥ ፊቱን ደግሞ የራሱን፥ የቤተሰቡንና ምናልባትም ልጆች የሚኖሩት ቢሆን የእነርሱንም "ነገ" ወይም የወደፊት ዕድል ፈንታ ለማያውቀው ሰጥቶ እንዲጓዝ የተጠራ ሰው ነው። የታወቀን፥ የተጨበጠን፥ በእጁ ያለን ነገር አራግፎ በተስፋ ብቻ ታምኖ እንዲሄድ የተጠራ ነበር።

አብርሃም ተጠራ፥ ጌታን ታዘዘ ማለቱ የበለጠ ይቀላል። ታዛዥ እንጂ ሥር ነቅሎ የሚሄድበት አገር ለም ይሁን ጠፍ፥ ቀዝቃዛ ይሁን ሞቃት ሳይለይ፣ ሕዝብ ይኑረው አይኑረው፥ ፍቅር ይጠብቀው ጥል ሳያውቅ በእጁ ያለውን፥ የጨበጠውን ጥሎ መሄድ... ውድ አንባቢ ሆይ፥ እጅግ በጣም ከባድ አይደለምን? አንዳንዴ የስንት ሰው ፊት ታይቶበት፣ ስንት ገንዘብ ወጥቶበት፣ የተገኘን ውጭ አገር የመሄድን ዕድል ከአጋጠመ በኋላ ለመጨረሻ ጊዜ ሲለያዩ ብዙ ወገኖቻችን የሚሆኑትን ሁኔታ አይቻለሁ፤ እመሰክራለሁ። ቦሌ አስፋልት ባይሆን ውኃ ሳያሻው በእንባ ብቻ ሣር በበቀለበት ነበር ብል ማጋነን አይሆንም። ለመለየት ሥነ ልቡናዊ ውሳኔ ማድረግ ራሱን የቻለ ፈተና ነው። ጨጓራ የሚልጥ፥ እንቅልፍ የሚነሳ፥ ግራ የሚያጋባ ነው። ሌላው አድካሚ ነገር የቤት ቅራቅንቦ ማዘጋጀቱ፥ የሚሄደውንና የሚቀረውን፥ የሚያዘውን የሚተወውን መለየቱ፥ ስንቅ መሰነቁ፥ በቀላሉ

የማይታይ ጉዳይ ነው። አዲስ አበቦች፥ ሶደሬ እንኳ ሲሆዱ የዕቃቸው አበዛዝ! ጎልያድ በሕይወት እያለ የእስራኤል ጀግና ሁሉ ጭብጥ አልሞላ ብሎ ተሸማቆ ነበር። መጽሐፍ ቅዱስ ይህን አመልክቶ "ሳኦልና እስራኤል ሁሉ እንዲህ የሚላቸውን የፍልስጥኤማውያንን ቃል በሰሙ ጊዜ እጅግ ፈሩ ደነገጡም" ይላል። ድል ከተደረገ በኋላ ግን ጎልያድ ትንሽ ያውም ዝንብ ጭምር የሚፈነጭበት ይሆናል። ከዚያ በፊት ግን እርሱን መግጠም፣ ፊቱ መቆምና መፋለም ብዙ ያንቀራጥጣል፥ ያስምጣል፥ በጣም ያንገላታል። ብርቱ ውሳኔና ጀግንነትን ይጠይቃል።

በሌላ በኩል አብርሃም ጥሎት እንዲሄድ የተጠየቀው አገርና ሁኔታ የዓለም ምሳሌ፤ የግብፅ ምሳሌ ነው። እንዲኖርም የተጋበዘበት አዲስ ሕይወት ደግሞ የመናኝ፥ የቅድስና ሕይወት ምሳሌ ነው። ልብን አጣብቀው የሚይዙ፣ አንገትን ወደ ኋላና ወደ ቀድሞ ነገር የሚቆለምሙ ትዝታዎች፥ በጆሮ ውስጥ የሚደውሉ ብዙ ድምጾች፥ አውታሮች፥ ጊዜና ባሕል የገመዳቸው ጉታች ገመዶች አሉ። ይህንን መለየት ደግሞ ከባድ ነው። ግን ልዑል እግዚአብሔር ካዘዘ የሚበጀው መታዘዝ ብቻ ነው።

የተጠራንበት ፍቅርም ከሁኔታዎች ሁሉ በላይ እንጂ በታች አይደለም—አይሆንምም። ውሱን ሃሳቦች ወደ ታች ጎትተው ሊያስቀሩት የሚችሉም አይደለም። የውድድር ሯጭ የሚከብደውን ሁሉ እያወለቀ በመጣል ከአሸናፊነት ሊያስቀሩት የሚችሉም ነገሮች ሁሉ እንደሚጥል እንዲሁ ለዚህ ፍቅር የተሰለፈ ሯጭ ወደ ኋላ ሊይዙ የሚችሉትን በርሱ ላይ ያሉትን አጓጉል ሸክሞች ሁሉ በመጣል ለተጠራበት ፍቅር በድል አድራጊነት ይገሰግሳል። ብዙ ምኞቶች ሊኖሩ ይችላሉ። እነኚህም ወደ ጎን ይባላሉ፤ የሚቀረው በልብ ያለው ፍቅር ብቻ ይሆናል። ብዙውን ጊዜ ክርስቲያን በጣም የሚወደውንና ምርጫው የሆነውን ነገር እንዲተው

ይጠየቃል። ለዚህም ምንም ምክንያት ሳይሰጠው፤ በጊዜው ገለጻም ውጤት ላያገ
ይችላል።

አብርሃም እንዲተው የተጠየቀው አገሩንና ወገኑን ሲሆን ለአንዳንዶች ደግ
ተፈጥሮአዊ ፍላጎቶችን በመካድ (አሻፈረኝ የማለት) በዲስፕሊን የመገዛት
በየዕለቱ የተለመዱ ነገሮችን አጥቶ የመኖር፥ ባልተሟሉ ሁኔታዎች ውስጥ በሰላ
የመኖር፥ ቅዱስ ጳውሎስን የገጠሙትና ያንገላቱ በነበሩት ዓይነት ሁኔታዎች መኖ
ግድ ሊሆን ይችላል። ከዚህም ሌላ የጌታ ዓይን ብቻ ሊያያቸው ከሚችል ከአንዳን
ትናንሽ ጉዳዮችም መገለል ያሻ ይሆናል። እንግዲህ የተጠራነው ይህን ወደ መሰ
የለመድናቸውን ሁኔታዎች ወደ መካድ ወይም ከእነርሱ መለየት ግድ ወደሚሆንበ
ሁኔታ ሊሆን ይችላል። ልባችን በእርግጥም ወደ ላይ ወደ አርያም የሚመለከ
ከሆነ በመንገዳችን ያለውን ብሶት ድል መንሳት ይቻላል። በዚህ መንገ
ይመስለኛል እነሙሴ ጉዞአቸውን በድል የፈጸሙትና የታላቁ ገድል አሸና
የሆኑት።

ወደሚቀጥለው ምዕራፍ ዋና ሀሳብ ከመግባታችን በፊት ስለ እግዚአብሔር ቱም
ትንሽ ማብራራት ጠቃሚ ይመስለኛል። በትንቢተ አሞጽ 7፥7–8 ባለው ክፍ
"... ጌታ ቱንቢውን ይዞ በቱንቢ በተሠራ ቅጥር ላይ ቆሞ ነበር... እነሆ በሕዝ
መካከል ቱንቢ አደርጋለሁ፤" የሚል ቃል እናነባለን።

ቱምቢ:- አንድ ሕንጻ በትክክል መቆሙ ወይም ያለመቆሙ የሚለካበት የግምበኛ
መሣሪያ ነው። ግምበኛው የሚገነባውን ግምብ ቀጥተኛነት ቱምቢውን በመጣ
ሲያረጋግጥ ስለሕንጻው ውበትና ጥንካሬ የራሱን ግምጋሜ ይሰጣል።

እግዚአብሔር አምላካችን በሰው ሕይወት በሚገባ ለመገልገል ሲፈልግ በዚ
ሰው ላይ ቱምቢውን ይጥላል። እግዚአብሔር ሰውን በሚመዝንበት በራሱ ሚ

ልክ እስከሚሞላለት ድረስ አገልግሎቱን የሚጉትትበትን ነገሮች ከአገልጋዩ ላይ የሚከረክምበት፣ የሚያስወግድበት የራሱ አሠራር አለው። በአብርሃም ሕይወት ውስጥ የአደረገው እንዲሁ ነው። አብርሃም እግዚአብሔር በጣለበት ቱምቢ ልክ ሊያልፍ ስለቻለ ለእግዚአብሔር ዓላማ እንደሚመች ሆኖ ራሱን ስለሰጠ እነሆ በረከቱ ለእኛም እንኳን ተረፈ።

በዚህና በሌሎቹም የዚህ መጽሐፍ ምዕራፎች የምናያቸው ነገሮች በእግዚአብሔር ቱምቢ እንደአሠራሩም መጠን ከአብርሃም ሕይወት ላይ እንዲለቅቁ የተደረጉትን የተለያዩ ነገሮችና ሁኔታዎችን በዝርዝር እንመለከታለን።

ታሪኩን ስናነብ በዚያ ውስጥ የራሳችንን ሕይወት እያየን ቢሆን እጅግ እናተርፋለን። በዚህ ዘመን እግዚአብሔር በገዛ ሕዝቡ ላይ ያስቀመጠው ቱንቢ ቃሉ ማለትም መጽሐፍ ቅዱስ ነው። እግዚአብሔር የሚጠቀምበት ሰው ሕይወቱ እንደቃሉ የታረቀ የተገራ ሁለንተናው የተመቸ እንዲሆን ቃሉ እንዲያስወግድ የሚያዘውን ሁሉ ሳያወላውል መፈጸም ይጠበቅበታል። ለመሆኑ እግዚአብሔር ከእኔና ከእናንተ ሕይወት ከርክሞ ሊያስወግድ የሚፈልገው ምን ይሆን?■

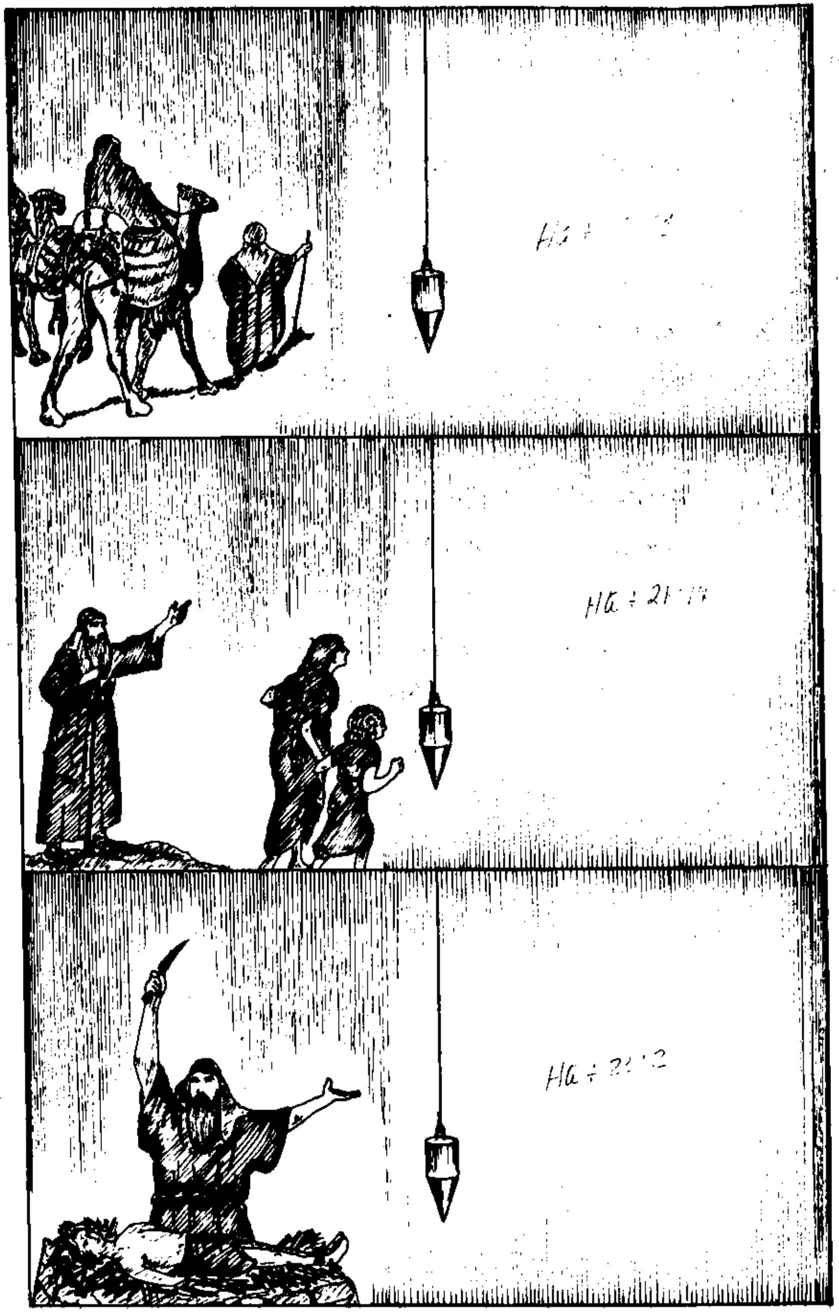

ምዕራፍ 2

ለአብርሃም የተሰጡ የቃል ኪዳን ተስፋዎች

ልዑል እግዚአብሔር ለአብርሃም የሰጠው ትዕዛዝ ሰውና ዘመድ አልባ የሚያደርገው የሚያስመስለው ቢሆንም በምትኩ ግን በአያሌና ዘላለማዊ በሆኑ ቃል ኪዳኖችና ተስፋዎች ሲጠቀልለው እናስተውላለን። እነዚህ ተስፋዎች በዘፍ.12፥1–3 ተዘርዝረዋል። "እግዚአብሔርም አብራምን አለው:- ከአገርህ፥ ከዘመዶችህ፥ ከአባትህም ቤት ተለይተህ እኔ ወደማሳይህ ምድር ውጣ። ታላቅ ሕዝብም አደርግሃለሁ፥ እባርክሃለሁ ስምህንም አከብረዋለሁ፤ ለበረከትም ሁን፤ የሚባርኩህንም እባርካለሁ፥ የሚረግሙህንም እረግማለሁ፤ የምድር ነገዶችም ሁሉ በአንተ ይባረካሉ።"

ተስፋዎቹን እንደሚከተለው መተንተን ይቻላል፤

ሀ. ታላቅ ሕዝብ አደርግሃለሁ፤

ለ. እባርክሃለሁ፤

ሐ. የሚባርኩህን እባርካለሁ፤

መ. የሚረግሙህን እረግማለሁ እና

ሠ. የምድር ነገዶች ሁሉ በአንተ ይባረካሉ፤

ከእነዚህ በተጨማሪ ርስት (አገር) እንደሚሰጠው ተስፋ የተገባለት መሆኑን በዘፍ.12፥1 እና ዘፍ.15፥5 ለመረዳት ይቻላል።

ወደ ተስፋዎቹ ገለጻ ከመግባታችን በፊት ስለ እግዚአብሔር ተስፋ ባሕርያት አንዳንድ ነጥቦች ማስታወሱ ጠቃሚ ይሆናል።

ስለ እግዚአብሔር ተስፋ ስናስብ አንዱ ልንገነዘበው የሚገባን ከተሰጠው ተስፋ ጀርባ ለሥልጣኑ ዳር ድንበር፥ ለኃይሉ ገደብ የሌለው እግዚአብሔር አምላክ የሚቆም መሆኑን ነው። ስለዚህ ሁኔታ "እግዚአብሔር የሰጠውንም ተስፋ ደግሞ ሊፈጽም እንደሚችል አጥብቆ እየተረዳ በእምነት በረታ እንጂ በአለማመን ምክንያት በእግዚአብሔር ተስፋ ቃል አልተጠራጠረም" በማለት በሮሜ 4፥21 ተመዝግቧል።

ኃይልና ሥልጣኑ ከመጠን ይልቅ የበዛው፣ በሚዛንም የማይለካው ሕያው አምላክ ከሚሰጠው ተስፋ ጀርባ ሁልጊዜም ለዘለዓለም ይቆማል።

"እኛ እምናምነው ግዑዝ አይደለም፣

በየምክንያቱ መልኩ አይቀየርም፣

ያው ነው አሁንም ያው ነው ዘላለም፣

አልፋ ኦሜጋ ሕያው ነው በዓለም"

ሌላው የእግዚአብሔር ተስፋ ባሕርይ የማይቀር፥ የማይሻር፥ (በአገራችን ከቅርብ ዓመታት በፊት እንሰማ የነበረውን አባባል ልዋስና) ለምንም ለማንም የማይበገር መሆኑ ነው። ስለዚህ ጉዳይ ሰለሞን ሲመሰክር "እንደተናገረው ተስፋ ሁሉ ለሕዝቡ

ለእስራኤል ዕረፍትን የሰጠ እግዚአብሔር ይመስገን፤ በባሪያው በሙሴ ከሰጠው ከመልካም ተስፋው ሁሉ አንድ ቃል አልወደቀም" ብሏል። (1ነገ.8፥56)

የእግዚአብሔር ተስፋ ግብ "ስለ ክፉ ምኞት በዓለም ካለው ጥፋት አምልጠን፣ ከመለኮት ባሕርይ በተስፋ ቃል ተካፋዮች እንድንሆን" ማድረግ ነው። (2ኛጴጥ.1፥4)

እነዚህ ተስፋዎች በምትክ የተሰጡ መሆናቸውን መገንዘብ ጠቃሚ ይሆናል። አብርሃም እነኚህን ያገኝና ይይዝ ዘንድ እጁ፥ እሱነቱ ባዶ መሆን ነበረበት። አብርሃም ተስፋ የተሰጠው በእጁ ያሉትን የእኔ የሚላቸውን ምናልባትም በሰው አስተሳሰብ መለኪያ የሌላቸውን ነገሮች እንዲተው ተጠይቆ ነው። እነዚህም:-

ሀ. አገር

ለ. ዘመድ

ሐ. የአባት ቤት

እግዚአብሔር ቀናተኛ አምላክ ነው። ይህንንም እራሱ በቃሉ ይናገራል። (ዘፀ.2፥6) እግዚአብሔር አንድን ሰው ሊጠቀም ሲፈልግ ያንን ሕይወት እርቃን የማስቀረት ባህርይ አለው። ማለትም ያ ሰው እንዲተዋቸው የሚፈልጋቸው ነገሮች አሉ። ይህንን በአብርሃም ሕይወት ብቻ ሳይሆን በዮሴፍና በጳውሎስም ሕይወት በጣም ግልጽ ሆኖ እናየዋለን። እስቲ እነኚህን አብርሃም እንዲተዋቸው የተጠየቃቸውን ነገሮች እናጢንና ለሕይወታችን የሚቀርልንን ትምህርት ነገር እስቲ እንመልከት።

አገር መመኪያ ነው። በእርግጥ በምድር እስካለን ድረስ አንድ "አገር" የምንለ
እራሳችንን አባል አድርገን የምናይበት መለያ ባንዲራ ያለው የጆአግራፊ ክል
አለ። የአገር ፍቅርም ከፍቅር አንፃር ድርሻ አለው። ልጆች ሳለን:-

"እናት የሞተ እንደሁ
በአገር ይለቀሳል
አባት የሞተ እንደሁ
በአገር ይለቀሳል
አገር የሞተ እንደሁ
ወዴት ይደረሳል?"

እያልን እንዘምር ነበር።

በአገር ፍቅር ስም በአገራችን በሚሊዮን የሚቆጠሩ ሰዎች ሕይወታቸው አጥተዋል። ብዙ ደም ፈሷል። ብዙ ቤት ፈርሷል። ብዙ ሰቆቃ ደርሷል። በሕዝቦ መካከል የነበረ መፈቃቀር፣ መፈቃቀድና መፈላለግ ወደጥላቻና ጥርጣ ተለውጧል። የአገር ፍቅር በአሜሪካኖችም ሆነ በራሽያኖችም ዘንድ ጠንካራ ነው በጀርመኖችም ዘንድ ጠንካራ ነው። የማንኛውም አገር ዜጋ አገሩን ይወዳል ከዚህም የተነሳ አንዳንዱም ከራሱ ይልቅ ሀገሩን ወዶ ነፍሱን በቸርነት ይሰጣል

በዚህ ሚዛን ስናየው አብርሃም እንዲተው ከተጠየቀው አንዱ አገር ነው። አገ ውስጥ ከአገር ጋር የተያያዙ ከዚያም ወረድ ካለ ጐሳ ወይም ነገድ የምናመልከ ከሆነ ቋንቋም ይጠቃለላል ብዬ እገምታለሁ።

በሁለተኛ ደረጃ እንዲተው የተጠየቀው "ዘመድ" ነው። ዘመድ መኩሪያ ነው። አጐቶች፣ አክስቶች፣ ወንዶችና ሴቶች ልጆቻቸው ሌሎችም የቅርብና የሩቅ ዘመዶች ስንታመም የሚደርሱልን፣ ስናዝን የሚያጽናኑን፣ በደስታችን ጊዜ የሚያሞቁን የሚቀርቡን የምንቀርባቸው ናቸው። አብርሃም እንኚህንም እንዲተው ተጠየቀ።

አብርሃም "የአባቱንም ቤት" እንዲተው ተጠይቋል። ከዚህም የተጠየቀው ነገር ወደራሱ ሕይወት ቀስ በቀስ እየተጠጋ ሲመጣ እናያለን። አሁን ከዝርዝሩ የቀረን "የአባት ቤት" ነው። አብርሃም ከራሱ ሕይወትና ቤት ቀጥሎ የሚቀርበው የአባቱ ቤት ነው። የአባት ቤት ማለት እናትና አባት፣ ወንድሞችና እህቶች እንደዚሁም የሚወረስ ሐብትና ንብረት ይጨምራል። አብርሃም ወላጆቹን፣ ወንድም እህቶቹን፣ እንደዚሁም ከወላጆቹ የሚወረሰውን ጥሎ እንዲሄድ በእግዚአብሔር ተጠይቋል። ፈታኝ ጥያቄ:-

አገር
ዘመድ
የአባትን ቤት... መተው

አብርሃም ከአለኝታዎቹ ሁሉ ተገፍፎ–ተጋፍፎ እርቃኑን ብቻውን እርሱና ቤተሰቡ ሲቀር እናያለን።

ይህ በእያንዳንዳችን ጌታ ኢየሱስን እንደግል አዳኛችን በተቀበልን ሁሉ ላይ በቀጥታ ወይም በተዘዋዋሪ ተፈጽሟል። በመሠረቱ የክርስቲያን ዘመዱ ሌላው ክርስቲያን ነው። ይህ ማለት የሥጋ ዘመዶቻችንን አንጠጋ፤ አንውደድ ማለት አይደለም። ይህ ግዴታችን ነው። በክርስትና ስም ወገንን መጣል አግባብ

አይሆንም። እግዚአብሔር ባስቻለን መጠን ግን ክርስቶስን በማያከብር ልማዳቸው አንተባበራቸውም – እንለያቸዋለን እንጂ።

ነገር ግን ምርጫ የማድረግ ነገር ከመጣ ምርጫችን ከእግዚአብሔር ሕዝብ ጋር መሆን አለበት። በከፊል ከሙሴ ሕይወት ይህን እናያለን:-

"ሙሴ ከተወለደ በኋላ ወላጆቹ ያማረ ሕፃን መሆኑን አይተው በእምነት ሦስት ወር ሸሸጉት የንጉሥንም አዋጅ አልፈሩም። ሙሴ ካደገ በኋላ የፈርዖን የልጅ ልጅ እንዳይባል በእምነት እምቢ አለ፤ ከግብፅም ብዙ ገንዘብ ይልቅ ስለ ክርስቶስ መነቀፍ እጅግ የሚበልጥ ባለ ጠግነት እንዲሆን አስቦአልና ለጊዜው በኃጢአት ከሚገኝ ደስታ ይልቅ ከእግዚአብሔር ሕዝብ ጋር መከራ መቀበልን መረጠ፤ ብድራቱን ትኩር ብሎ ተመልክቶአልና።" (ዕብ.11፥23–27)

ጌታ ኢየሱስ ክርስቶስ ከጸለየው ታላቅና ረጅም ጸሎት ይህን እንማራለን።

"ኢየሱስም ይህን ተናግሮ ወደ ሰማይ ዓይኖቹን አነሣና እንዲህ አለ:- አባት ሆይ፥ ሰዓቱ ደርሶአል፤ ልጅህ ያከብርህ ዘንድ፥ በሥጋም ሁሉ ላይ ሥልጣን እንደሰጠኸው፥ ለሰጠኸው ሁሉ የዘላለምን ሕይወት ይሰጣቸው ዘንድ ልጅህን አክብረው።"

"... ከዓለም ለሰጠኸኝ ሰዎች ስምህን ገለጥሁላቸው። የአንተ ነበሩ ለእኔም ሰጠሃቸው፤ ቃልህንም ጠብቀዋል። የሰጠኸኝ ሁሉ ከአንተ እንደ ሆነ አሁን ያውቃሉ፤ የሰጠኸኝን ቃል ሰጥቻቸዋለሁና፣ እነርሱም ተቀበሉት፥ ከአንተም ዘንድ እንደ ወጣሁ በእውነት አወቁ፥ አንተም እንደ ላከኸኝ አመኑ። እኔ ስለ እነዚህ እለምናለሁ፤ ስለ ዓለም አልለምንም ስለ ሰጠኸኝ እንጂ፤ የአንተ ናቸውና፤ የእኔም የሆነ ሁሉ የአንተ ነው የአንተውም የእኔ ነው፣ እኔም ስለ እነርሱ ከብሬአለሁ። ከዚህም በኋላ በዓለም አይደለሁም፥ እነርሱም በዓለም ናቸው፥ እኔም ወደ አንተ እመጣለሁ። ቅዱስ አባት ሆይ፥ እነዚህን የሰጠኸኝን እንደ እኛ አንድ እንዲሆኑ በስምህ ጠብቃቸው። ከእነርሱ ጋር በዓለም ሳለሁ የሰጠኸኝን በስምህ እኔ እጠብቃቸው ነበር፤ ጠበቅኋቸውም መጽሐፉም እንዲፈጸም ከጥፋት ልጅ በቀር ከእነርሱ ማንም አልጠፋም።"

"... እኛም አንድ እንደ ሆንን አንድ ይሆኑ ዘንድ፤ እኔም በእነርሱ አንተም በእኔ ስትሆን፥ በአንድ ፍጹማን እንዲሆኑ፥ የሰጠኸኝን ክብር እኔ ሰጥቻቸዋለሁ፤ እንዲሁም ዓለም አንተ እንደ ላከኸኝ በወደድኸኝም መጠን እነርሱን እንደ ወደድሃቸው ያውቃል። አባት ሆይ፥ ዓለም ሳይፈጠር ስለ ወደድኸኝ የሰጠኸኝን ክብሬን እንዲያዩ እኔ ባለሁበት የሰጠኸኝ እነርሱ ደግሞ ከእኔ ጋር ይሆኑ ዘንድ እወዳለሁ።" ዮሐ.17፥1–2፤ 6–11፤22–23)

ከእነዚህ ጥቅሶች አንድ ክርስቲያን አገሩ፣ ዘሩ፣ ቋንቋው ምንም ይሁን ከሌላው ክርስቲያን ጋር ሊኖረው ስለሚገባ ግንኙነት እንማራለን። ጌታ ኢየሱስ ልጆቹ "አንድ" ማለትም እርስ በእርሳችን በጣም ቅርብ እንድንሆን ይፈልጋል። የአንድነቱና የቅርብነቱ መመዘኛ ወይም ምሳሌ በእግዚአብሔር አብና በእግዚአብሔር ወልድ መካከል ያለው ግንኙነት ነው። ይህንን "... እነዚህን የሰጠኸኝን እንደ እኛ አንድ እንዲሆኑ በስምህ ጠብቃቸው ... እኛም አንድ እንደሆንን አንድ ይሆኑ ዘንድ..." (ዮሐ.17፥11፣22) ከሚሉት ቃላት በግልፅ እንረዳለን።

ወገኖች እግዚአብሔር አሁንም ቃሉን አልለወጠም። ሀሳቡን አልቀየረም። እንደአብርሃምና እንደ ሙሴ ጊዜ እንደነበረ አሁንም ያው ነው። መውጣትና

መለየት ጌታ ኢየሱስ በደሙ ከዋጃቸው ልጆቹ ጋር አንድ እንድንሆን የሚጠየቅብን መሠረታዊና ዋነኛ እርምጃ ነው።

ወገኖች:-

ዘመናችን በአካባቢ በዘርና በጎሳ መሰባሰብን የጊዜው መርህ አድርጎ የወሰደው ይመስላል። በጌታ ልጆች መካከል ግን ይህ የተከበረ ቦታ ሊሰጠው አይገባም። ይህን ሀሳብ ከገላትያ ጥቅሶች በመውሰድ ልደምድመው:-

"በእምነት በኩል ሁላችሁ በክርስቶስ ኢየሱስ የእግዚአብሔር ልጆች ናችሁና፤ ከክርስቶስ ጋር አንድ ትሆኑ ዘንድ የተጠመቃችሁ ሁሉ ክርስቶስን ለብሳችኋልና። አይሁዳዊ ወይም የግሪክ ሰው የለም፥ ባሪያ ወይም ጨዋ ሰው የለም፥ ወንድም ሴትም የለም፤ ሁላችሁ በክርስቶስ ኢየሱስ አንድ ሰው ናችሁና።፥ እናንተም የክርስቶስ ከሆናችሁ እንኪያስ የአብርሃም ዘር እንደ ተስፋውም ቃል ወራሾች ናችሁ።" (ገላ.3፥26-29) አብርሃም በእግዚአብሔር ከታዘዛቸው ትዕዛዛት ውስጥ አንዱም እንኳን ቀላልና ግድ የለም የሚባል አልነበረም። አብርሃም አገሩን እንዲተው ተጠይቋል፥ ታዟል። ሰው አገር የሚያስጥልና የሚያስተው ሁኔታ ሲፈጠርበት በሐዘንና በትካዜ ያደርገዋል እንጂ በሳቅና በደስታ አይደለም። አገር መተኪያ የላትምና። እንኳን አገርና ለእስራኤላውያን ጊዜያዊ ማረፊያ የነበረችው አገራቸው ያልነበረችው ግብፅ በሕዝቡ ልብና አእምሮ ብዙ ትዝታ መጣሏ የማይረሳ ነው።

ሌላው አብርሃም እንዲተው የተጠየቀው ዘመድ ነው። የሥጋ ዘመድ የሌለው ሰው በተላጠ ግንድ ይመሰላል። በልምድ እንዳየሁት በየሕብረተሰቡ ወዳጅ ዘመድ

ለመፍጠር ብዙ መፍጨርጨር ይደረጋል። የጡት አባት፥ የክርስትና አባት፥ እናት፥ ጓደኛ ወዘተ... አለኝታ ለማግኘት የሚደረገው ሙከራ ይህን የሚመስል ሲሆን ያለንና የታወቀን ዘመድ ጥሎ ዓይንን አብሶ፥ ጆሮን ደፍኖ ወደማይታወቅ አገር መጓዝ የተለየ ጀግንነትን ይጠይቃል!

የአባት ቤት የሚለው ቃል:- የተደላደለ፥ የተለመደ የኑሮ ሁኔታን ይጨምራል። ይህም እንዲሁ እንደ እግር አቧራ በቀላሉ አራግፎ እንደዋዛ የሚረሱት ነገር አይደለም።

እግዚአብሔር በእኛ በኢየሱስ ደም ኃጢአታችን በታጠበልንና የዘላለም ሕይወት ባገኘን ልጆቹ ሕይወት ለመሥራት፥ ከእኛ ጋር ለመሆንና ሊባርከን ሲፈልግ እንድንተው የሚጠይቀን ነገር ወይም ነገሮች ምን ይሆኑ? በስም እየጠራሁ ወንድሜ፥ እህቴ፥ ጌታ ምንድነው ተው የሚልህና የሚልሽ? ምን ይሆን ላንቺ "አገር" የሚለውን ቃል የሚተካው? "የአባት ቤት" የሚለውን ቃል የሚተካው? አሁን የምለው ለግላችን በጌታ ግልጽ ስላልተደረጉ ነገሮች አይደለም። እነዚህን በተመለከተ ግልጽ የማድረጉ ግዴታና ፋንታ የራሱ እግዚአብሔር ነው። የእኔ ጥያቄ ጌታ በግልጽ ይህን ተው (ተይ) የሚላችሁ ለእያንዳንዳችሁ ምንድ ነው? ምንድነው በእጃችሁ ጨብጣችሁ፤ በልባችሁ ቋጥራችሁ፤ በሀሳባችሁ ሞልታችሁ የታወካችሁበት ነገር? የውስጥ ቁስል:- እብጠት ፈንድቶ ደሙና መግሉ ካልወጣ በስተቀር እረፍትና ፈውስ እንደማይገኝ ሁሉ... ነፍሳችሁን ሰላም ነስቶ በረከቷንም ያገደው ነገር ምንድ ነው? ... እባካችሁ አስተንፍሱትና ተንፍሱ!!

ሁላችንም የምናውቀው የዕለት ተዕለት ልምምድ አለ፤ ይህም ልምምድ ቋሚ ሕግ ሆኗል። በዕለታዊ ኑሮአችን እንለማመደዋለን፤ በሥራ ላይ እናውቀዋለን፤ እንጠቀምበታለን። ገንዘብ ለማግኘት ገንዘብ ማውጣት ያሻል። ሎተሪ እንኳ በምኞት ሳይሆን በመግዛት ማለትም ገንዘብ በማውጣት ብቻ ነው የሚገኘው። ሎተሪ

ለመግዛት የሚያስፈልገው ትንሽ:- ከደረሰ ግን የሚታፈሰው እጅግ ብዙ ሊሆን ይችላል። ግን ገንዘብ ማውጣት ግዴታ ይሆናል። ገበሬ በአገራችን በታህሣሥ ምርት ያፍሳል። ግን ልብ ልናደርግ የሚገባው ያለውን ዘር አውጥቶ ማለትም ጐተራውን አሟጦ በሐምሌና በነሐሴ በመዝራቱ ነው። የያዙትን ነገር በመተው ሌላ ነገር ማግኘት ይቻል እንደዚህና እንደዚህ ምሳሌ ነው።

ከዚሁ ጋር የተያያዘ ግን ለየት ያለ ነጥብ ላንሳ። አንድ ነገር ወደ አንድ ዕቃ የሚጨመረው ክፍት ቦታ ማለትም አዲሱን ነገር ሊቀበል የሚችል ሥፍራ ሲኖር ነው። እንዲሁ አንዳንድ ነገሮች ሊመጡና፥ ሊኖሩ የሚችሉት በሕይወታችን ነባር የነበረው የቀድሞው ነገር ቦታ ሲለቅ ብቻ ነው። ለዚህም ምሳሌዎች መስጠት ነገሩን ግልጽ ያደርገዋል። ፍቅር ይኖር ዘንድ የግድ ጥላቻ መውጣት አለበት። ምንም ያህል ጠንካራ ሰንሰለት ብታበጁ ፍቅርናና ጥላቻን በአንድነት ልትቋጥሮአቸው ወይም ልታኖሯቸው አትችሉም። አትሳቱ፥ ጨለማንና ብርሃንን እንዲሁ አንድ ላይ መያዝ አይቻልም። አንዱ ሲመጣ ሌላው መሄድ እንደሚገባው ግልጽ ነው። በክርስትና ሕይወት "ሠርገኛ ጤፍ" ዓይነት ሁኔታ ሊኖር አይችልም፥ አይገባምም። ነጭ ጤፍ ወይ ጥቁር ጤፍ ከሁለት አንዱን መምረጥ ያሻል። ግብፅ እየተኖረ የከነዓንን በረከት መውረስ አይቻልም። ሁኔታውን–ወደ ሕይወታችን እንመልሰውና ከጌታ መንፈስ ቅዱስ ጋር እንነጋገርበት።

ይህን የጀመርኩትን ነገር ከመቋጨቴ በፊት ሁለት ጥያቄዎች ልጠይቅ እወዳለሁ – ብትፈቅዱልኝ። አንደኛው ጌታ አምላክ ለእኔ ስጡኝና እኔ በሌላ ልተካላችሁ የሚላችሁ ምን ነገር ይሆን? ጊዜ ውሰዱና ሁለንተናችሁን መርምራችሁ አንደ እንደ ሐና ቤተ መቅደስ አድርሳችሁት ተመለሱ። ሐና እንደማናቸውም ወላጅ ልጇ ይናፍቃት እንደነበር መገመት አያስቸግርም። ለዚያውም በስንት ስለት የተገኘ፥ እንደበቷ እስኪተሳሰር፣ ሰው እስኪታዘባትና ክፉ ነገር እስኪናገራት ጸል

የተገኘ ልጅ። ይህን ታሪክ ካነሳሁ የጌታ መንፈስ ያስተማረኝን ቁም ነገር ላካፍላችሁ።

"ሴቲቱም (ሐና) ልጅዋን እያጠባች ጡት እስኪተው ድረስ በቤትዋ ተቀመጠች። ጡትም በተወ ጊዜ ከእርስዋ ጋር እርሱን... ይዛ ወደ እግዚአብሔር ቤት አመጣችው፤ ሕፃኑም ገና ታናሽ ነበር። ...ሕፃኑንም ወደ ዔሊ አመጡት። እርስዋም አለች:- ጌታዬ ሆይ፥... ወደ እግዚአብሔር ለመጸለይ በዚህ በአንተ ዘንድ ቆማ የነበረች ሴት እኔ ነኝ። ስለዚህ ሕፃን ጸለይሁ፤ እግዚአብሔርም የለመንሁትን ልመናዬን ሰጥቶኛል፤ እኔም ደግሞ ለእግዚአብሔር ሰጥቼዋለሁ፤ እድሜውን ሁሉ ለእግዚአብሔር የተሰጠ ይሆናል። ሳሙኤል ግን ገና ብላቴና ሳለ የበፍታ ኤፉድ ለብሶ በእግዚአብሔር ፊት ያገለግል ነበር። እናቱም ታናሽ መደረቢያ ሠራችለት፥ በየዓመቱም መሥዋዕት ለመሠዋት ከባልዋ ጋር ስትወጣ ታመጣለት ነበር።" (1ኛሳሙ.1፥23–28 እና 2፥18–19) ይህች ሴት ትልቅ ሴት ነች። ትልቅ ትምህርትም ከእርሷ ይገኛል። ልጇን ለእግዚአብሔር ሰጥታለች፤ መስጠት ብቻ አይደለም። የሰጠችው በፈለገችውና በናፈቃት ጊዜ ልትጠራው ልትመልሰው አይደለም። እሱም ሲፈልግ ልትቀበለው አይደለም። የሰጠችው የዕድሜውን ዘመን ሁሉ የእግዚአብሔር ገንዘብ እንዲሆን ነው። ይህ ለሁላችን ትምህርት ሊሆን ይገባል።

ሌላው የምንቀስመው ትምህርት ይህች ትልቅ ሴት ልጇን የምታየውና የምታገኘው በእግዚአብሔር ዘንድ መሆኑን ነው። ልጇ ሲናፍቃት ናፍቆቷን የምትወጣው ለጌታ ለመሠዋት ወደ ቤተ መቅደስ ስትሄድ ነው። ለእግዚአብሔር የሰጠችውን ከእግዚአብሔር መልሳ ልትወስድ አልዳዳትም፤ ግን እግዚአብሔር ዘንድ እያለና እንዳለ ታገኘዋለች። ግሩም የሆነ መስጠት! ግሩም የሆነ ማግኘት።

አንዳንድ ሰውን ወይም ነገርን ለማግኘት እግዚአብሔርን መደበቅ ያሻ ይሆናል ከዚያ ዓይነት ነገር እንጠንቀቅ!

የአንዳንዶቻችን ለጌታ (ሕይወታችንን፥ ልጆቻችንን፥ የባል ወይም የሚስ ጥያቄ፥ የሥራ ጥያቄ፥ የጤንነት ወይም ሌላ) ሰጠሁ ማለታችንን ሰው ቢያውቅብ ብዙ ይታዘበናል። ብዙውን ጊዜ አሰጣጣችን ከሕፃን አሰጣጥ የተለየ አይሆንም ሕፃናት አንድን ነገር ለሚወዱት ሰው ይሰጡና ወይም ሰጠን ይሉና ብዙም ሳይቆ (ትዝ ሲላቸው) መልሰው አምጡ ይላሉ። እኔ በመንፈሳዊ ሕይወቴ ይህን ሳደር እራሴን ደጋግሜ አገኘዋለሁ።

ለማንሳት የምወደው ሁለተኛው ጥያቄ እግዚአብሔር አምላክ ለኔ ስጡኝ ላብዛላችሁ የሚለን ምን ይሆን? የሚል ነው። በመንፈሳዊ ሕይወት በሥራ ላ ማዋሉ ቢከብድም ይህ የጌታ ምክር በሥጋዊ ኑሮ በየዕለቱ የምንሠራበት ነው ደመወዝተኛ ደመወዝ የሚያገኘው ጉልበቱን ካፈሰሰ (ከሰጠ፥ ከዘራ) በኋላ ነው ገበሬ ምርት የሚያፍሰው ለግውዙ መሬት ጐተራውን ጠርጎ ዘሩን አውጥቶ ከዘ በኋላ ነው። ፍቅር የሚገኘው መጀመሪያ ፍቅር ሲሰጥ ነው ግራ ቀኝም ብቃኝ ባወጣ ባወርድ ይህ ነገር እያደር እውነት መሆኑ ግልጽ ይሆንልኛል። ግን ወ መንፈሳዊ ሕይወት ልለውጥህ ስለው ነገር ሁሉ ዳገት ይሆንብኛል! ይህን ሳስ "እንግዲያስ መልካሙን አደርግ ዘንድ ስወድ ለእኔ ክፉ እንዲያድርብኝ ሕግ አገኘለሁ። ... እኔ ምንኛ ጐስቋላ ሰው ነኝ! ለዚህ ሞት ከተሰጠ ሰው ማ ያድነኛል?" የሚለው የጳውሎስ እሮሮ ትዝ ይለኛል። (ሮሜ 7፥21 እና 24)

ለአብርሃም ወደተሰጡት የቃል ኪዳን ተስፋዎች አጭር ትንተና ከመመለሳች በፊት በዘፍጥረት 12 በተዘረዘሩት ተስፋዎች መሠረት እግዚአብሔር አምላ ለአብርሃም ሕይወት ሙሉ ኃላፊነት መውሰዱን ወይም ለመውሰድ ፈቃደ መሆኑን መረዳት አስፈላጊ መሆኑን ልገልጽ እወዳለሁ። ይህንን መገንዘብ አስፈላ

ነው። አንዳንድ ነገሮችን ፈልገን እምንቀርባቸውና ይረዱናል ብለን ተስፋ ለጣልንባቸው ሀሳባችንን ካካፈልን በኋላ "ይህን ለእኔ ተወው፥ ይህን እኔ እፈጽማለሁ፥ ይህን እኔ እችላለሁ" ሲሉ ምን ያህል ደስ ይላል? ይህን ሠርግ ደጋሾች ይበልጡኑ የሚረዱት ነው። ለአብርሃም የዛሬ (የጊዜው) እና የወደፊት ኑሮው ተስፋ ሰጭው፣ ቃል የገባለት ጌታ እግዚአብሔር ነው። እንዴት ደስ ይላል። ልብ አድርጉ አድራጊው እግዚአብሔር ነው። አብርሃም በተስፋው ስለተሸፈኑት ነገሮች ምንም ማድረግ አያሻውም። ታላቅ ሕዝብ ለመሆን በቁጥርም ሆነ በክብር ብዙ ሚስቶች ማግባት ሌሎችን መውጋትና ባሪያ ማድረግ አያሻውም። የሚያደርግለት ጌታ ነው፤ እግዚአብሔር ከቀባ ምንም አቧራ ቢበተን ቅባቱ አይደበዝዝም፥ አመዳምም አይኮንም። እግዚአብሔር ካነገሠ ምንም ያህል ሳዖል ቢያሳድድና ቢያስጨንቅ በትረ ሥልጣኑ ከቶ መንጠቅ አይችልም።

ለአብርሃም ከእግዚአብሔር ከተሰጡት ተስፋዎች መካከል አንዱና የመጀመሪያው "ታላቅ ሕዝብ አደርግሃለሁ" የሚለው ነው። አማርኛው የቃሉን ትርጉም በሚገባ ያስቀመጠው አይመስልም። ይህ ጥቅስ በእንግሊዘኛው:- "Nation" በማለት ይነበባል። ይህም የሰው ስብስብ ብቻ ሳይሆን በቋንቋ፥ በባህል፥ በአኗኗርና በተወሰነ የቦታ ክልል የሚኖር ሕዝብ ማለት ነው። ትክክለኛው ትርጉም ምናልባት ታላቅ ብሔር አደርግሃለሁ የሚለው ይመስላል። የአብርሃምን የትውልድ ሐረግ ስንመለከት በይስሐቅ አማካይነት፥ ኤሳውና ያዕቆብ፥ በያዕቆብ አማካይነት ደግሞ አሥራ ሁለቱ የእስራኤል ነገዶች ማለትም እስራኤልና እስራኤላዊያን፥ አገርና ሕዝብ እንደሆኑ በግልጽ መረዳት ይቻላል። በእርግጥም አብርሃም እግዚአብሔር እንደተናገረ ታላቅ ሕዝብ ሆኗል። በሌላ በኩል ደግሞ አብርሃም የአማኞች ሁሉ አባት በመሆኑ ጌታ ኢየሱስ ክርስቶስን እንደ ግል አዳኛችን የተቀበልን ሁሉ የአብርሃም ቤተሰብ ስለሆንን አብርሃም ታላቅ ሕዝብ ሆኗል። የአገሮችን የድንበር ክልል የማይወስነው፥ በቋንቋ፥ በዘርና በቦታ ላይ ያልተመሠረተ ብቸኛ መለያውና

መገናኛው በበጉ ደም መታጠቡና የኃጢአት ይቅርታ ማግኘቱ የሆነ ሕዝብ ሁሉ የአብርሃም ዘር ነው። ስለዚህም አብርሃም ታላቅ ሕዝብ ሆኗል። ይህንንም መጽሐፍ ቅዱስ "እንዲሁ አብርሃም በእግዚአብሔር አመነና ጽድቅ ሆኖ ተቆጠረለት። እንኪያስ ከእምነት የሆኑት እነዚህ የአብርሃም ልጆች እንደሆኑ እወቁ።" (ገላ.3፥6–7)

ሌላው ተስፋ "እባርክሃለሁ" የሚል ነበር። በእኔ አመለካከት የነገሮች በተለይም የቁሳቁሳዊ ነገሮች ተሰልፈው (ተሟልተው) መገኘት፥ ጤነኛ መሆን፥ ብቻቸውን የበረከት ምልክት ናቸው ለማለት እቸገራለሁ። በመጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ የተጠቀሱና በጊዜአችንም የምናውቃቸው ውድ የጌታ ልጆች የንብረት፥ እንደዚሁም የጤንነት ሁኔታ እጅግም የማያወላዳ እንደነበረ–እንደሆነም እናውቃለን። ታዲያ እነዚህ ሰዎች አልተባረኩም ማለት አይቻልም። የአብርሃምን ሁኔታ ስናይ ይህን ሰው እግዚአብሔር እንደተናገረ በሀብት፥ በዕድሜ፥ በቤተሰብ፥ እንደዚሁም በእግዚአብሔር ፍቅር እንደባረከው እናያለን። እግዚአብሔር ይጎበኘው ነበር። እግዚአብሔር ሚስጢሩን ያካፍለው ነበር። እግዚአብሔር ያማክረው ነበር። እግዚአብሔር ጥያቄውን ልመናውን ይሰማው ነበር። በንብረትም ቢሆን አብርሃምና ሎጥ እጅግ ሀብታሞች እንደነበሩ ደጋግሞ በመጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ ተመዝግቧል። "... አብራምም በብርና በወርቅ እጅግ በለጸገ። ...ከአብራም ጋር የሄደው ሎጥ ደግሞ የላምና የበግ መንጋ ድንኳንም ነበረው። በአንድነትም ይቀመጡ ዘንድ ምድር አልበቃቸውም፤ የነበራቸው እጅግ ነበረና በአንድነት ሊቀመጡ አልቻሉም።" (ዘፍ.13፥1–6)

"ስምህን አከብረዋለሁ፤ የሚባርኩህን እባርካለሁ፤ የሚረግሙህን እረግማለሁ" የሚሉት ተስፋዎች ለአብርሃም የተፈጸሙ ወደፊትም ለዘሩ የሚፈጸሙ ናቸው። እግዚአብሔር የአብርሃምን ስም ስላከበረው የጌታ ልጆች ሁሉ ሲያከብሩት

ይኖራሉ። የአብርሃም ስም ተጠርቶ አይጠገብም፥ አይሰለችም፤ ስለ አብርሃም ብዙ መጻሕፍት ተጽፈዋል፥ ብዙ ስብከቶች ተሰብከዋል። ገና ወደፊትም ዓለም እስካለች ድረስ ይነገራል፥ ይዘከራል። "የሚባርኩህን እባርካለሁ" የሚለው ከዚህ ተለይቶ የሚታይ አይደለም። በሣራ አማካይነት ፈርዖንና አቤሜሌክ በአብርሃም ላይ በደል ሊፈጽሙ በነበረበት ጊዜ እግዚአብሔር ጣልቃ ገብቶ በፈርዖን ላይ አደጋ እንዳደረሰ ለአቤሜሌክ ማስጠንቀቂያ እንደሰጠ ቀደም ብለን ተመልክተናል።

በአምስተኛ ደረጃ የተጠቀሰው ተስፋ "የምድር ነገዶች ሁሉ በአንተ ይባረካሉ" የሚል ነው። ይህ በሁለት አንጻር ተፈጽሞ እናያለን። አንደኛው በአካል ወይም በሥጋ፥ ሁለተኛው በመንፈሳዊ ረገድ ነው። አብርሃም በይስሐቅና በያዕቆብ አማካይነት እስራኤላዊያን የአብርሃም የአካል ወይም የሥጋ ነገዶቹ ሲሆኑ በአብርሃም እጅግ ተባርከዋል።

ሌላው ነገድ የአብርሃም መንፈሳዊ ተወላጆች ናቸው። በዚህ ውስጥ ከእስራኤላዊያን ውጭ የሆነውንና ነገር ግን በክርስቶስ አምነን ዳግመኛ የተወለድነውን ሁሉ ይጨምራል። ስለዚህም "መጽሐፍም፥ እግዚአብሔር አሕዛብን በእምነት እንዲያጸድቅ አስቀድሞ አይቶ፥ በአንተ አሕዛብ ሁሉ ይባረካሉ ብሎ ወንጌልን ለአብርሃም አስቀድሞ ሰበከ። እንደዚህም ከእምነት የሆኑት አምነው ከአብርሃም ጋር ይባረካሉ" ተብሎ በገላ.3፥8–9 ተመዝግቦአል። ይህ ተስፋ እውነትና ተግባራዊ መሆኑ በዮሴፍ ሕይወት በግልጽ ታይቷል። "ዮሴፍ ግን ወደ ግብጽ ወረደ የፈርዖን ጃንደረባ የዘበኞቹም አለቃ የሚሆን የግብፅ ሰው ጲጥፋራ ወደ ግብፅ ካወረዱት ከእስማኤላዊያን እጅ ገዛው። እግዚአብሔር ከዮሴፍ ጋር ነበር፥ ሥራውም የተከናወነለት ሰው ሆነ በግብጻዊው ጌታውም ቤት ነበረ። ጌታውም እግዚአብሔር ከእርሱ ጋር እንዳለ፥ እርሱም የሚሠራውንም ሁሉ እግዚአብሔር በእጁ እንዲያከናውንለት አየ። ዮሴፍም በጌታው ፊት ሞገስን

አገኘ። እርሱንም ያገለግለው ነበር፥ በቤቱም ላይ ሾመው ያለውንም ሁሉ በእ
ሰጠው እንዲህም ሆነ በቤቱ ባለውም ሁሉ ላይ ከሾመው በኋላ እግዚአብሔ
የግብጻዊውን ቤት ስለዮሴፍ ባረከው የእግዚአብሔር በረከት በውጪም በግቢ
ባለው ሁሉ ላይ ሆነ"። (ዘፍ.39፥1–5) ቃላቶቹን ልብ አድርጉ፤ በረከ
በውጪም በግቢም ነበር። በቤቱ በረከት በአደባባይና፥ በሥራ ቦታ በረከት፥ ክብ
ለእግዚአብሔር ይሁን በዮሴፍ ምክንያት ጲጢፋራ በበረከት ተጥለቀለቀ። የግብ
ሕዝብ እንዲያውም የዘመኑ የዓለም ሕዝብ በዮሴፍ ምክንያት ተባርኳል
ከእልቂትና ከችጋር ድኗል።

ከዚህ ጋር በዘፍጥረት 30፥27–30 የተጻፈውን መመልከት ይጠቅማል። "ላባ
በዓይንህ ፊት ሞገስን የማገኝ ብሆንስ ከዚህ ተቀመጥ እግዚአብሔር በአን
ምክንያት እንደ ባረከኝ ተመልክቼአለሁና አለው። ደመወዝህን ንገረኝ፥ እርሱን
እስጥሃለሁ አለ። እርሱም አለው:- እንዴት እንዳገለገልሁህ፥ ከብትህንም እንዴ
እንደ ጠበቅሁልህ አንተ ታውቃለህ። ከእኔ መምጣት በፊት የነበረህ ጥቂት ነበርና
ዛሬም እጅግ በዛ፤ ወደ አንተ በመምጣቴም እግዚአብሔር ባረከህ፤ አሁንም እ
ደግሞ ለቤቴ የምሠራው መቼ ነው?"

የዛሬ ዮሴፎችና ያዕቆቦች እራሳችንን መጠየቅ ያለብን ሕይወታችን ለአካባቢያች
ማለትም ለቤተሰባችን፥ ለቤተክርስትያናችን፥ ለጐረቤቶቻችን ለመሥሪያ ቤታች
ለከተማችንና ለአገራችን የበረከት ምንጭ ነን ወይስ የጭንቀትና የችግር ምክንያት

አሁን የሚቀረን የርስት (የአገር) ተስፋ ነው። ይህን በእስጢፋኖስ ተራኪነ
በሐዋርያት ሥራ 3፥2–7 ተመዝግቦ ስለምናገኘው ቃሉን ማንበቡ በቂ ይሆናል
"እርሱም እንዲህ አለ:- ወንድሞችና አባቶች ሆይ፥ ስሙ። የክብር አም
ለአባታችን ለአብርሃም በካራን ሳይቀመጥ ገና በሁለት ወንዝ መካከል ሳለ ታየና
ከአገርህና ከዘመዶችህም ወጥተህ ወደማሳይህ ወደ ማንኛውም ምድር ና አለው

በዚያን ጊዜ ከከለዳውያን አገር ወጥቶ በካራን ተቀመጠ። ከዚያም አባቱ ከሞተ በኋላ እናንተ ዛሬ ወደምትኖሩባት ወደዚህ አገር አወጣው። በዚህም የእግር ጫማ ስንኳ የሚያህል ርስት አልሰጠውም፤ ነገር ግን ልጅ ሳይኖረው ለእርሱም በኋላ ለዘሩ ርስት አድርጎ ይሰጠው ዘንድ ተስፋ ሰጠው። እግዚአብሔርም ዘሩ በሌላ አገር መጻተኞች እንዲሆኑ አራት መቶ ዓመታት ባሪያዎች እንዲያደርጉአቸው እንዲያስጨንቁአቸውም እንዲህ ተናገረ፤ ደግሞም እግዚአብሔር:- እንደ ባሪያዎች በሚገዙአቸው ሕዝብ ላይ እኔ እፈርድባቸዋለሁ፥ ከዚህም በኋላ ይወጣሉ በዚህም ሥፍራ ያመልኩኛል አለ።"

እግዚአብሔር ለአብርሃም ከገባለት ተስፋ ምን ትምህርት እናገኛለን? መጽሐፍ ቅዱስን ማንበብ አንድ ነገር ነው። ታሪኩን ወደ ራሳችን ሕይወትና ጊዜ መልሶ ማገናዘብ ሌላ ቁም ነገር ነው። ትልቁ መንፈሳዊ ቁም ነገር የሚገኘው የእግዚአብሔርን ቃል በሕይወታችን ላይ ተፈጻሚ እንዲሆን መሻትና መፍቀድ ነው። እግዚአብሔር የገባላችሁ ተስፋ አለ? ዘግይቷል? የተረሳ ይመስላችኋል? በእርግጥ መታገሥና መጠበቅ በጣም አሰልቺ ይሆን ይሆናል። እግዚአብሔርን ግን ቃሉን ይለውጣል፥ ይረሳል ብሎ ማማት ያስቸግራል። መዘግየቱን ግን ብዙዎቻችን እንናገራለን። በምሕረቱ ይቅር ይበለን። በጌታ በጣም የምወዳቸውና የማከብራቸው ታላቅ ወዳጄ እንዲህ ይሉ ነበር:-

"አለህም እንዳልል እንዲህ ይደረጋል
የለህም እንዳልል ይነጋል ይመሻል
ቀና ብዬ ባየው ሰማዩ ቀለለኝ
አንተንም ሰፈሩ ወሰዱህ መሰለኝ"

እኒህ ወዳጇ ክብር ለጌታ ይሁንና "አሁን ሙሉ በሙሉ ተረትቻለሁ! ለተረትኩ ተረት ማረኝ!" ብለው ጌታን ይቅርታ ጠይቀዋል።■

ምዕራፍ 3

አብርሃምና ሣራ

ሣራ የተወለደችው አብርሃም በተወለደበት የከለዳውያን አገር በሆነችው በዑር ከተማ ነበር። ሣራ የታራ ሦስኛ ልጅ የነበረው የሃራን ልጅ ስትሆን ለአብርሃም የወንድሙ ልጅ ነች ማለት ነው። የሣራ አባት ሃራን እንደ ሌሎቹ ወንድሞቹ ረጅም ዕድሜ ሳይጠግብ ሞቷል። ታራም ዑርን ለቅቆ ወደ ከነዓን ምድር ሲሄድ አብረውት ከሄዱት ውስጥ ሣራ አንዷ ነበረች። ልክ እንደባለቤትዋ የእርሷም ስም በእግዚአብሔር ተለውጧል። ቤተሰቦችዋ ያወጡላት ስም ሦራ ሲሆን ዘለዓለማዊ አባቷ ሣራ ብሏታል። ከትርጉም አንጻር ሦራና ሣራ ብዙ ልዩነት የለውም ስለሚባል የስሙ ለውጥ ፍቺና ምክንያት ለጊዜው አልገባኝም።

ሣራ መልከ መልካም ሴት እንደነበረች ከዘፍጥረት ምዕራፍ 12 ለመረዳት ይቻላል። ስለውበቷ "አብራምም ወደ ግብፅ በገባ ጊዜ የግብፅ ሰዎች ሴቲቱን እጅግ ውብ እንደሆነች አዩ፤ የፈርዖንም አለቆች አዩአት፥ በፈርዖንም ፊት አመሰገኗት፤" ተብሎ ተመዝግቦአል።" (ዘፍ.12፥14) በውበቷ ምክንያት ወደ ፈርዖን ቤተ መንግሥት ተወስዳ የነበረ ሲሆን እግዚአብሔር ቤተ መንግሥቱን በመቅሠፍት በመምታቱ የተመለሰች ሴት ናት። ይኸው ውበቷ አቤሜሌክ የተባለውንም ባለሥልጣን የማረከ በመሆኑ አቤሜሌክ እንደወሰዳትና ከዚያም በጌታ ጣልቃ ገብነት እንደተመለሰች በዘፍ.20 ተመዝግቦአል። ሁለቱንም ጊዜ አብርሃም ሣራ "እህቴ ነች" በማለት ለተጠቀሱት ባላሥልጣኖች እንዳስተዋወቀ ተጽፏል።

ሣራ የእግዚአብሔርን ተስፋ መጠበቅ ስልችቶአት ይመስላል ባለቤቷ አብርሃም ከአገልጋይዋ ከአጋር ጋር እንዲገናኝና ልጅ እንዲወልድ ሀሳብ ያመነጨችና የመከረች ሴት ናት። ውሳኔዋ የሚያስከትለውን ውጤት በሚገባ ያላሰበችበት ይመስላል፤ ይህንንም የምክሯን ውጤት ለመቋቋም አለመቻሏ ይመሰክርባታል። አጋርን ከቤትዋ አባራ ወደ ዱር ስታሳድዳት ነፍሰ ጡርነቷ እንኳን እንድትራራ አላደረጋትምና። ባለቤትዋንም ያለ ምክንያት እንደከሰሰችው "መገፋቴ በአንተ ላይ ይሁን፤ እኔ ባሪያዬን በብብትህ ሰጠሁህ፤ እንዳረገዘችም ባየች ጊዜ እኔን በዓይንዋ አቃለለችኝ፤ እግዚአብሔር በእኔና በአንተ መካከል ይፍረድ አለችው። አብራምም ሦራን:- እነሆ ባሪያሽ በእጅሽ ናት፤ እንደወደድሽ አድርጊባት አላት። ሦራም ባሠቃየቻት ጊዜ አጋር ከፊትዋ ኮበለለች።" ከሚለው ምንባብ መረዳት ይቻላል። (ከዘፍ.16፥5–6)

ይህ የሣራና የአብርሃም ድርጊት ሌላ ትልቅ ጉዳይ አስከትሏል። ይኸውም እግዚአብሔርን ከእነርሱ ማራቁ ነው። ለስንት ዓመት መሰላችሁ? ለ13 ረጅም ዓመታት። እንዴት ሊታወቅ ይችላል? በዘፍ.16፥16 "አጋር እስማኤልን ለአብርሃም በወለደችለት ጊዜ አብራም የሰማንያ ስድስት ዓመት ሰው ነበረ" ተብሎ ተጽፏል። ከዚያ በኋላ እግዚአብሔር የነአብርሃምን ቤት እንደጐበኘ የተጻፈው አብራም የዘጠና ዘጠኝ ዓመት ሰው በነበረ ጊዜ መሆኑን ከዘፍ.17፥1 ላይ ስለተጠቀሰ:- ከ99 ላይ 86 ሲቀነስ 13 ይቀራል። ወገኖቼ እንግዲህ ሕይወታችንን እንመርምር በድርጊታችን፥ በጥፋታችን ጌታን ከሕይወታችን ከቤታችን ከአገልግሎታችን እንዳናርቅ እንጠንቀቅ ዘንድ የአብርሃም ሕይወት ያስተምረናል።

ከዚህ የሣራ ምክርና ከተከታዮቹ ሁኔታዎች፥ ለዛሬው የትዳር ሕይወታችን ብዙ ቁም ነገር ማትረፍና መሸመት ይቻላል። ጌታ የዘገየ ሲመስላችሁ ባልና ሚስቶች ምንድነው የምታደርጉት? አቋራጭና አማራጭ ዘዴ መሻት? ወይስ እንደ ዕንባቆም

"በመጠባበቂያዬ ላይ እቆማለሁ፥ በአምባ ላይም እወጣለሁ፤ የሚናገረኝንም፥ ስለክርክሬም የምመልሰውን አውቅ ዘንድ እመለከታለሁ" እንላለን? (ዕንባቆም 2፥1) ነገሮች በቤት ውስጥ ሲሻክሩ ባል ሆይ ለሚስት ምን ምክር ትሰጣለህ? መፋታት እኮ ይቻላል በእኛ አልተጀመረም... ወዘተ እንል ይሆን? ነገር ግን ሳናመዛዝን የምንናገረው ነገር ብዙ ዋጋ ያስከፍላል። ሳንጸልይበትና በረጋ አእምሮ ሳንሆን የምንዘረግፈው ቁጣም ሆነ ምክር ትዳርን ያተራምሳል። የዘመናት ፍቅርን ያስረሳል። እሳተ ገሞራ ሲፈነዳ አካባቢውን እንዳልነበረ እንደሚያደርግ ያሉትን ጣፋጭ ትውስታዎች፤ ትላልቅ ውለታዎችና የፍቅር ገድሎች ላይ ረመጥ የድንጋይና የአፈር ክምር ያለብሳል። ወገኖቼ፥ ባሎች፥ ሚስቶች:- ንግግራችሁ፥ አስተያየታችሁ የሚያስከትለውን ውጤት ሳትመረምሩና መንፈስ ቅዱስን ሳታስመረምሩ አትዘርግፉት! ለዚህም ጌታ ይርዳን። ይገርማችኋል አንዳንድ ነገሮችን አለመናገር ምንኛ ይሻላል? ትላንት ዛሬ ቢሆን የተሻልሁ ባል ሳልሆን አልቀርም ብላችሁ እንዳትፀፀቱ መጠንቀቁ መልካም ነው። እኔ ይህንን አባባል አልፌበታለሁ።

ሣራ ዕድሜዋ ካለፈና የሴት ወግ ከተለያት በኋላ በእግዚአብሔር ቸርነት የተስፋውን ልጅ ይስሐቅን ወልዳ 37 ዓመታት ከኖረች በኋላ በ127 ዓመት ዕድሜ በቂርያትአርባቅም ሞተች። አብርሃምም አልቅሶ "...ኬብሮን በምትባል በመምሬ ፊት በከነዓን ምድር ባለው እርሻ ባለ ድርብ ክፍል በሆነው ዋሻ ውስጥ ቀበራት።" (ዘፍ.23፥19–20)

የጌታ ሰዎች ለአዲስ ተጋቢዎች ምርቃት ሲሰጡ "የአብርሃምና የሣራ ጋብቻ ይሁንላችሁ!" የሚሉት ለምን ይሆን የሚል ጥያቄ አዘውትሮ በአእምሮዬ ይመላለሳል። ምናልባትም አንዱ ምክንያት ለባልዋ ካላት አክብሮት ሊሆን ይችላል። ሣራ አብርሃምን "ጌታዬ" ብላ መጥራቷ (ዘፍ.18፥12) ፍጹም ታዛዥ

ሚስት መሆኗን ስለሚያመለክት ሊሆን ይችላል። ይኸው ሀሳብ በ1ኛጴጥ.3፥6
"... እንዲሁም ሣራ ለአብርሃም ጌታ ብላ እየጠራችው ታዘዘችለት" ተብሎ
ተመዝግቦአል። ሌላው ምክንያት የአብርሃም ለሣራ መታዘዝ ሊሆን ይችላል። ከላይ
እንደተመለከትነው ሣራ አጋርን ባልፈቀደች ጊዜ ምንም እንኳን ልጅ ያረገዘችለት
ቢሆንም በአጋር ከቤት መውጣት ተስማምቷል። ይህ ትልቅ ውሣኔ ነው።
ምናልባትም ሦስተኛው ምክንያት እግዚአብሔር አዘውትሮ የሚጎበኘው ቤት
እግዚአብሔር አምላኩ የሆነ ቤተሰብ ስለነበረ ሊሆን ይችላል። ከሁሉም በላይ
በተለይ በዚህ አንጻር በአብርሃምና በሣራ ቤት እቀናለሁ። ሌላው ምክንያት
የአብርሃምና የሣራ የጋብቻ ሕይወትና ቤተሰብ የተስፋ ቤተሰብ ማለትም
እግዚአብሔር ተስፋ የሰጠውና ተስፋን የሚጠብቅ በመሆኑም ነው እላለሁ።

እግዚአብሔር አምላክ ለአብርሃም ብዙ ቃል ኪዳን ገብቶለት ነበር። ከቃል
ኪዳኖቹ አንዱ የልጅ ጉዳይ እንደሆነ ግልጽ ነው። አብርሃምና ሣራ በልጅ ስጦታ
እንደሚጎበኙ እግዚአብሔር አምላክ ደግሞ ደጋግሞ ቃል ገብቶላቸዋል። ቃል
ኪዳኑ የተጀመረው ገና አብርሃም ከወገኖቹ እንዲለይ ከተነገረው ጊዜ ጀምሮ ነው።
"እግዚአብሔርም አብራምን አለው:- ታላቅ ሕዝብ አደርግሃለሁ፤ እባርክሃለሁ፤
ስምህንም አከብረዋለሁ፤ ..." እንደገናም እግዚአብሔር ለአብርሃም ተገለጠለት
"ይህችን ምድር ለዘርህ እሰጣለሁ" አለው። ከዚህም በተጨማሪ በዘፍ.13፥1
እንደምናነበው "ዘርህን እንደ ምድር አሸዋ አደርጋለሁ፤ የምድርን አሸዋ ይቆጥ
ዘንድ የሚችል ሰው ቢኖር ዘርህ ደግሞ ይቆጠራል" በማለት ሦስተኛ ጊ
ከእግዚአብሔር አምላክ ተስፋ ተሰጥቶታል። አብርሃም ይህ ሁሉ ሲነገረው ግራ
የተጋባ ይመስላል፤ የልቡን አውጥቶ "አቤቱ እግዚአብሔር ሆይ ምን
ትሰጠኛለህ? እኔም ያለ ልጅ እሄዳለሁ፤ የቤቴም መጋቢ የደማስቆ ሰው ይ

ኤሊዔዘር ነው" በማለት ለአምላኩ ጥያቄ አቀረበ። ለዚህም መልስ መጣ። "ይህ አይወርስህም፤ ነገር ግን ከጉልበትህ የሚወጣው ይወርስሃል።" (ዘፍ.15፥4)

ብዙ ጊዜ የእግዚአብሔር ተስፋ የደስታ ምንጭ እንደሆነ እንገምታለን። ለአብርሃምና ለሣራ ግን ለዘለቄታው እንኳ ባይሆን ለጊዜው የከባድ ፈተናና የከባድ ሁኔታዎች ምክንያትና መነሻ እንደሆነ እንመለከታለን። ቀኑ ይነጋል፥ ይመሻል፥ ዓመታት ይለወጣሉ፤ መቼም አብርሃም የሣራ ሆድ ከፍ ብሎ እንደሆነ ለማየት መደባበሱ አይቀርም ይሆናል። ሆኖም የአብርሃምና የሣራ መካንነት ማለትም ልጅ አልባነት ቀጠለ። ቀድሞውኑ የሙሉ እድሜ ባለቤት የነበሩት አብርሃምና ሣራ በጣም እያረጁ፥ የመውለዱ የተስፋ ጭላንጭል እየጠፋ ሄደ። እርጅናቸው የእግዚአብሔርን ተስፋ እውን መሆን ምክንያት ወይም እርካብ እያሳጣው መጣ። ተስፋቸው እንደ ጠዋት ጤዛ ተንነ። ልጅ አልመጣም፤ እነርሱም በዚህ አንጻር ለራሳቸው ምንም ማድረግ አልቻሉም። ተስፋ ሰጪውም የተስፋ ቃሉን ከመደጋገም በስተቀር የሚያዝ የሚጨበጥ ነገር ለአብርሃምና ለሣራ አላቀረበም። የአብርሃምና የሣራ የልጅ ጉጉት ሕይወት ዝናብን የሚያመጣውን ግን በአካባቢው የማይታየውን ደመና እንደመጠበቅ ያህል ሆነ።

በእነዚህ አዛውንት ባልና ሚስት ላይ የደረሰው ፈተና እግዚአብሔር የገባውን ቃል ኪዳን እውነተኛነት የሚያረጋግጡ ማስረጃዎች ሳይኖሩ፥ እንዲያውም በተቃራኒው ቃል ኪዳኑ የማይፈጸም መሆኑን የሚያረጋግጡ ሁኔታዎች እየበዙ እየጠነከሩና እየደመቁ ቢታዩም እግዚአብሔር ስለተናገረው ቃሉ ብቻ ያምኑት እንደሆነ ወይም እንዳልሆነ ለማወቅ የተደረገ ነው። አብርሃምና ሣራ የእግዚአብሔር ቃል ብቻ ይበቃናል ሌላ ምልክት አንጠብቅም፤ አለኝታችን የምልክት መታየት አለመታየት ሳይሆን ተስፋው ከእግዚአብሔር መስጠቱ ነው የሚሉ ናቸው ወይስ አይደሉም?

እግዚአብሔር ቃሉን ያከብራል፥ የሚለውን ያደርጋል ብለው በእግዚአብሔ የሚታመኑ ናቸው ወይስ አይደሉም? የሚለውን የሚለይ ፈተና ነበር።

የዚህ ፈተና ትምህርታዊ ቁም ነገር ይኸው ነው። ቁም ነገሩና ትምህር ለአብርሃም ጊዜ ብቻ ሳይሆን ለእኛም ጊዜ ነው። ለአብርሃም ብቻ ሳይሆን ለእኛ ነው። አዘንባለሁ ካለ ደመና ካላየን ቅር መሰኘት፥ መጨነቅ የተለመደ ነው። እኮ ደመናን የፈጠረ በራሱ ፍጥረት መገዛት ባላሻው ነበር፤ አያሻውም ያለደመና ቢያዘንብ ማን ይከለክለዋል? ነገሩ ድንቅ ሊሆን ይችላል። ግን አምላክ "ድንቅ፥ ኃያል፥ መካር ነው።" ምልክት ሳያይ፥ በፊት ከሕይወቱ ባገኛቸ ልምዶች ያጋጠሙት ሁኔታዎች ፍንጭ ሳይታይ በእግዚአብሔር ቃል መታመን ለአብርሃም ከባድ ፈተና ነበር። እውነትም ትልቅ ፈተና ነው። "የመሰ ፈተናን ወላፈን፥ እንደዚሁም የድሉም ተሳታፊ ሆኜ ስላየሁት ምስክር በዳኛ ቆሞ እንደሚመሰክር ለጌታዬና ስለጌታዬ እመሰክራለሁ። ከአብርሃምና ከ ይጠበቅ የነበረው በእግዚአብሔር የተስፋ ቃል መታመን ብቻ ሳይሆን:- የተ ቃሉን አፈጻጸም በሚመለከት በእግዚአብሔር ዘዴና አሠራር እንዲፈጸ መታመን፥ ማለትም የውጤቱንም መምጣትና አመጣጥ ሙሉ በሙሉ ለ መተው እንደዚሁም የተስፋ ቃሉን መፈጸም በሚመለከት በእግዚአብሔር ን እንዲፈጸም (ማለትም እንዲቸኩልም ሆነ እንዲዘገይ ማድረጊያ ሁኔታዎ እንዳይቀርቡ) ፈቃደኛ እንዲሆኑ ይጠበቅባቸው ነበር።

ወገኖች የሚጠበቅብን ወይም የሚፈለግብን የእግዚአብሔርን የተስፋ መጠበቅ ብቻ ሳይሆን ጌታ አምላክ የገባውን ቃል ኪዳን እሱ ባለው ዘዴና እንዲፈጽመው ታዛዥ ወይም ፈቃደኛ ሆኖ መገኘትም ጭምር ነው። ይህን መና ወይም መጻፉ ቀላል ነው። መኖሩ ግን ብዙ ያንገላታል፥ ያለፋል። መሻገ የሚያሳጣን ወንዝ እንደ ቆንጆ ፈረስ ደንገላሳ ሲጋልብብንና ጌታ ደግሞ ድልድ

ካላሳየን ምናልባት ፎካሪው ወንዝ ኃይል እስኪያጣ ብሎም እስኪደርቅና እንዳልነበረ እስኪሆን መጠበቅ ይኖርብን ይሆናል። ይህ ሲሆን ተሸክሞ ሊያሻግረን የሚችል ዋናተኛ ፍለጋ አንሩጥ። እግዚአብሔር ሰውን እንዲሸከም ሌላውን ሰው ካላዘጋጀ፥ ሰው ሰውን መሸከም አይችልም። እንታለል፥ እንደእግዚአብሔር የሚሸከመን ማንም የለም። ይህን ትምህርት ማስተማርም ደስ አይለኝም። ምክንያቱም ትምህርቱን በሕይወት ተግባራዊ ማድረጉ ለራሴም እጅግ ስለሚከብደኝ ነው። አንዳንድ ወገኖች በእርግጥ የጌታን ፊት ለማየት በፈለጉ መጠን:- ሁኔታዎች ይበልጡን ውሉ እንደጠፋ ልቃቂት የተወሳሰቡባቸው፥ በእርግጥም ሰውም፥ ንግግሩም፥ እንጀራውም፥ ውኃውም እንዲያው ሁሉ ነገር መራራ የሆነባቸው ሊኖሩ ይችላሉ። ዳዊት ንጉሥ እንደሚሆን መነገር ብቻ ሳይሆን ለዚህ የሚያበቃው ሥርዓት ተፈጽሞለት ነበር። በነቢዩ ሳሙኤል ተቀብቶ ነበር። ለመጀመሪያዎቹ አሥራ አምስት ዓመታት እንኳን በቤተ መንግሥት ንጉሥ ሆኖ ሊቀመጥ መጠጊያ ጐጆ፥ ማረፊያ እንኳን አልነበረውም። በአዳኝ እንደሚባረር ሚዳቋ ልቡ እንደበረገገ፥ ሲባንንና ሲሮጥ፥ ከጥሻ ወደ ጥሻ ሲንከራተት ኖረ። እንዲያውም አንድ ጊዜ ለወዳጁ "በእኔና በሞት መካከል አንድ እርምጃ ቀረ" ብሎ መናገሩ በታላቁ መጽሐፍ ተመዝግቧል። የቤተ መንግሥቱ እጮኛ፥ የዙፋን ባለተስፋ የሆነው ሰው እዚህ ደረጃ ደረሰ። በእርግጥ ጫካው ቤተ መንግሥት አይደለም። በእርግጥም ይህ የፍርሃት፥ የጉስቁልና፥ የፍጹም ችግር ኑሮ፥ የንጉሥ ኑሮ አይደለም። ነገር ግን ሕይወት የብርጭቆ ወረቀት ሆኖ እንዲህ ይሞርዳል። አንዳንዱ አሞራረድ በጣም ያማል፥ ጥዝጣዜውም ለረጅም ጊዜ ሊቆይ ይችላል።

እግዚአብሔር ነገሩን ሲጨርሰው ግን የዳዊት መንከራተት አበቃ፤ ተደመደመ። ተንከራታቹ ዳዊት ነገሠ። እግዚአብሔር የገባውን ተስፋ ቃል እውን አደረገ። አሁንም ለእኛ ያደርጋል፤ ለውድ አንባቢ ያደርጋል። ብቻ አቋራጭ መንገድ አንሥራ፤ የጓዳ በር አንክፈት። የሕይወታችንን ምሕንድስና ለእርሱ እንተወው።

ችግሩ ቀላል ይሁንም ከባድ በጌታ ኮርቼ ይህንን እላለሁ፤ እግዚአብሐ
ይሰማናል።

ወደ ባለታሪኮቹ እንመለስና አብርሃምና ሣራ ልጅ ይኖራችኋል ተብለው ቢወ
ቢወርዱ፥ ቢያንጋጥጡ ምንም የተለየ አዲስ ነገር ማየት ቢሳናቸው ምን እንዳደረ
እንይ። በእርግጥ ተስፋ ባይገባላቸው ኖሮ አይጠብቁም ነበር። ተስፋ
በውስጣቸው ሊቆጣጠሩት የማይችሉት ስሜትን ፈጠረ። በየጊዜው፥ በየወሩ፥ ማ
ማህፀኗን የምታዳምጥ ይመስለኛል። አብርሃምም በስሜቷና በሰውነቷ አዲስ ነ
እንዳለ ደጋግሞ የሚጠይቅ ይመስለኛል፤ መልሱ ቢያሳዝነውም።

ይህ ሁኔታ ሣራን አሳዘናት። መጠበቅ ሰለቻት። በእርግጥም መጠበቅ ከባ
ትምህርት ነው፤ ነገሩ በዛባት መሰል አማራጭ መንገድ ቀየሰች–የተሰጣትን ተ
ለመጨበጥ። በአንድ በኩል ሲታይ ልክ ነች። ለሕይወት መሳካት አማራጭ መፈ
ጥበብ ነው። ብቻ ይህ ምድራዊ ነው፤ ሥጋዊም ነው። በእግዚአብሔር ዘንድ
ጥበብ ሞገስ አይሰጠውም። ሌላው በጌታ የተጠሩ፥ ለጌታ የተለዩ ምዕመናን ሁ
ጊዜ ልብ ሊሉት የሚገባው እግዚአብሔር ምትክ፥ አማራጭ እንደሌለው ነው
የእግዚአብሔርን ሐሳብ የሚተካ አማራጭ ሰው ሊያቀርብ አይችልም። ይ
ማድረግ ከአንድ አዋቂ ሰው ብቻ ሳይሆን የዓለም አዋቂዎች ሁሉ ተሰብስበው
አእምሮአቸውን አንድ አድርገውና አቀናጅተው ቢሞክሩም ከተ
አይከናወንላቸውም። ለእግዚአብሔር ሥራና አሠራር አማራጭና መተከ
የሚያቀርብ አንድም የለም። በስደት እንደተሰላቸው ዳዊት ሳዖልን ሸሽቶ ወገ
እስራኤልን ትቶ ወደ ፍልስጥኤም መሄድ ይቻል ይሆናል፤ ምናልባት ይህ እ
አማራጭ ሊሞከር ይችል ይሆናል። ይሁን እንጂ እግዚአብሔር ግን ም
የለውም። እርሱን አኩርፎ የትም አይደረስም።

ውድ አንባቢ ሆይ:-

የራስህን ሕይወት በዚህ ውስጥ ታያለህን? እግዚአብሔር የጀመረውን በራስህ ልትጨርስ እየተዘጋጀህ ይሆን? በይስሐቅ፥ በተስፋው ልጅ ፋንታ ለሕይወትህ እስማኤልን እያዘጋጀህ ይሆን? ለመሆኑ ስለሕይወትህ፥ ስለአገልግሎትህ እግዚአብሔር የገባልህን ይስሐቅን በትዕግሥት መጠበቅ ሰልችቶህ እስማኤልን በማዘጋጀት ላይ ትሆን? ማን ይሆን መካሪህ? ይህን ጥያቄና የጥያቄውን ሀሳብ በሙሉ በግል ሕይወትህ፥ በጋብቻ ሕይወትህ፥ በሥራ ሕይወትህ፥ በአገልግሎት ሕይወትህና በትምህርት ሕይወትህ ላይ ተፈጻሚ አድርገውና በጥሞና አስብበት። በጌታ የምለምንህ ይስሐቅን በእስማኤል እንዳትለውጠው ነው። የምለምንህና ግድ የምልህ ከማስተዋል የሚያልፈውን፤ የሥጋ ክንድ ያልመተረውን፥ መልካሙን፥ በጎውን፥ ደስ የሚያሰኘውን የእግዚአብሔር ፈቃድ በሥጋ ምክር አትንካካው አታቆሽሸው። ችግሩ ከብዶህ ይሆናል፥ መሮህ አንገሽግሾህ ይሆናል፥ ግን ጌታ የማያነጋው ሌሊት የለም። የጌታ ብርሃን የማያጠፋው ጨለማ የለም። በርታ! በርታ! አሁንም እላለሁ በርታ!

ይህን ሀሳብ ከመዝጋቴ በፊት ለመቼ ነው? ባዮች የሚከተለውን ማካፈል እወዳለሁ:-

መቼ ይሆን?

የወደድነውን ሁሉ እንደልባችን የምንሰበስብ ሰዎች ብንሆን ራሳችንን እንደ ዕድለኞች እንቆጥር ይሆን? "እግዚአብሔርን ለሚወዱ እንደ ሃሳቡም ለተጠሩ ነገር ሁሉ ለበጎ እንዲደረግ እናውቃለን" የሚለው ቃሉ እንደሚያስገነዝበን እግዚአብሔር ለእኛ ወዶ የሰጠን ፈቃዱን ነው፤ ፈቃዱ ደግሞ በጎ ነው።

ለእኔም ለመሰሎቼም አእምሮ በጎ የሆነ ሁሉ ያማረ፣ የተስተካከለ ነው። መታመም በጎ ነው ብሎ መውሰድ ያስቸግራል። በልዩ ልዩ አስቸጋሪና ፈታኝ ሁኔታዎች ውስጥ ማለፍ በጎ ነው ማለት አእምሯችን የለመደውን–ልሙጥ ልማድ ይቃረናል። እግዚአብሔርና አንዳንድ የእርሱ ነገር የገባቸው ሰዎች "በጎ" የሚለውን ቃል የሚረዱት ለየት ባለ ሁኔታ እንደሆነ ትንሽ የገባኝ ይመስለኛል።

ዳዊት በዝማሬው "እግዚአብሔር በለመለመ መስክ ውስጥ ያሳድረኛል" ይላል። (መዝ.23) የዳዊትን ሕይወት ሳይ ግን ብዙ ጊዜ በደረቅ ምድር፣ በዱር በበረሐ አድሯል። የገባው ገብቶት ቅኔውን ስለተቀኘ የሚለውን እቀበላለሁ። ስንቶቻችን የአምላክን ፈቃድ በትዕግሥትና በእምነት እንቀበላለን?

በኢየሩሳሌም በበጎች በር አጠገብ ቤተሳይዳ የምትባል አንዲት መጠመቂያ ነበረች። በዚችም መጠመቂያ አጠገብ የውኃውን መንቀሳቀስ እየጠበቁ በሽተኞች፣ ዕውሮች፣ አንካሶች፣ ሰውነታቸው የሰለለ ብዙ ሰዎች ይተኙ ነበር። የዚህን መጠመቂያ ውኃ መልአክ መጥቶ ሲያንሳቅሰው መጀመሪያ የገባ ማንም ሰው ከያዘው ከማናቸውም ዓይነት ደዌ ይፈወስ ነበር። (ዮሐ.5፥2–4) ታሪኩን እናተኩርበት።

አንድ ከምንም ዓይነት ደዌ ፈውስ ሊሰጥ የሚችል መጠመቂያ አለ። የሚፈውሰው ግን ውኃው ሲነቃነቅ ብቻ ነው። ውኃውን የሚያነቃንቀው ከመጠመቂያ ውጭና በላይ የሆነ ኃይል ነው። በሌላ በኩል ደግሞ ልዩ ልዩ ደዌ ያለባቸው ሰዎች በዚያ በመጠመቂያው አካባቢ አሉ እየተጠባበቁ። ከእነሱም እያንዳንዱ ሊፈወስ ይፈልጋል። ለመፈወስ ግን ውኃው መንቀሳቀስ አለበት። ከደዌ ለመፈወስ ልክ በወኃው እንቅስቃሴ ጊዜ ከማንም ቀድሞ ወደውኃው መግባት ያሻል። ውኃው ለወር ከዚያም አልፎ እስከ ዓመትም ላይንቀሳቀስ ይችላል። የታመሙት በችግር ላይ ያሉት የውኃውን መንቀሳቀስ ይናፍቃሉ፣ ይመኛሉ፣ ይጓጓሉ። መቼ ይህ ውኃ

ተንቀሳቅሶ ዕውርነቴ በርቶ፣ አንካሳነቴ ቀርቶ፣ እንደሰው ዘልዬ፣ መቼ ከዚህ ደዌ ተፈውሼ በማለት በዚያ ሥፍራ የተሰበሰቡ ድውያንና ችግረኞች አንዱ ለሌላው የራሱን በሚያሳዝን ሁኔታ ሲተርክ ይታየኛል። መቼ ይሆን የሚል የጣርና የሲቃ ድምፅ እያሰሙ:- ዛሬም መጠበቅ፣ ነገም መጠበቅ። መቼ ይሆን የእግዚአብሔር ክንድ የሚንቀሳቀሰው? ጸሎቴን ሰምቶ የሚመልሰው? እናንተ ዛሬ በመጠመቂያ ሳይሆን በጌታ እግር ሥር የምትገኙ የጌታ ልጆች ይህ ጥያቄአችሁ ሊሆን ይችላል፤ ተንቀሳቀስ አንተ ውኃ፣ ምነው ተንቀሳቅሰህ እንደማታውቅ ሆንህ፣ መንቀሳቀሱን ረሳኸው፣ ችግሬ በዛብኝ፣ ...ጨረሰኝ፣ ቁመቱም ረዘመ፣ ልቋቋመው አልቻልኩም። የናስ ቁር አለው፣ ጥሩር ለብሷል፣ ባለገምባሌ ነው፣ ትከሻው በጥሩር ተሸፍኗል፣ ጦሩ ከባድ ነው፣ ላሸንፈው አልችልም፣ ወደታች ያየኛል፣ እኔ ወደ ላይ አየዋለሁ...!።

መቼ ነው የምትንቀሳቀሰው? ፍርሐቴንና ድንጋጤዬን፣ ሐፍረቴንና ጉስቁልናዬን የምትገፍፈው? በዚህ ሁኔታ ላለህ ወገኔ ጭቃ መርገጡ፣ ጡብ መሥራቱ፣ መሸከሙ፣ ከጅራፍ ጋር ሲሆን ይመራል። ያንገሸግሻል። ይስሐቅን መጠበቁ አቤት ሲያሰለች! መቼ ነው የይስሐቅ መምጣት? (የጌታ ተስፋ መፈጸም) መቸ ነው ከችግሬ የምገላገለው? መጠመቂያው (ጌታ አምላክ) የሚንቀሳቀሰው መቼ ነው? ዓመታቱ ተሰለፉ ይኼው ፊቴ ተጨማደደ፤ እድሜ ከድቶኛልና። ሽበት ሲያደራብኝ ሰውነቴ ሲጨመቅ ቀኖቼ ሲጨለጡ እያየህ... መቼ ነው የምትንቀሳቀሰውና ከዚህ ችግር የምላቀቀው? "እንኳን ሊያፀድቁኝ በቅጡ በኮነኑኝ" መንገሱን ተወው አይታለምም አይታሰብም። ሳሙኤል እራሴን ሲቀባኝ በግንባሬ ወርዶ መሬት እንደተንጠፈጠፈው ዘይት ያለፈ የቀረ ነገር ነው። በእኔና መሞት መካከል አንድ እርምጃ ያህል ቀርቷል። (1ሳሙ.20፥3) አሁንማ "መንገሤን ሳይሆን የምጠባበቀው የሳዖል ሰይፍ መቼ ይበላኛል ጦሩ መቼ ይወጋኛል" ብዬ ነው። ተስፋዬ ወደ ሥጋት ተለውጧልና።

መቼ ነው ውኃው የሚንቀሳቀሰው? መቼ ነው ጌታ የሚዳስሰኝ? እንደ አይጥ ከጎሬ ጎሬ እንደ አውሬ ከጫካ ጫካ እየበረገግሁ እየተሸማቀቅሁ መሽሎክሎኩ የሚቀረው? መቼ ነው ፈውሴ የምትመጣው... አንተ ውኃ እባክህ ተንቀሳቀስ።

እስከመቼ ከጽዮን ተነጥለን በባቢሎን አገር? እስከመቼ ጽዮንን በመናፈቅ በእምባ እንኖራለን – አንተ ውኃ ተንቀሳቀስ።

የዘመኑ አብርሃሞች ይስሐቅን ናፋቂዎች፣ የዘመኑ ሣራዎች ይስሐቅን /ልጅን/ ናፋቂዎች ይኖራሉ። የጊዜያችን ሐናዎች አሉ። ግራ ተጋብተው መናገር ተስኗቸው ከንፈራቸው ከቁጥጥራቸው ውጭ በሆነ መልክ የሚንቀጠቀጥባቸው። እንደነዳንኤል ዘመን ፍትህን በጉጉት የሚጠብቁ አይታጡም።

መቼ ነው? መልሱ "አይታወቅም" የሚታወቅ ነገር ቢኖር በእምነት፣ በትዕግስት፣ መጠበቅ ግዴታ መሆኑ ብቻ ነው።

እንደ ዕንባቆም ማማ ላይ ወጥተው "መቼ ነው?" የሚለውን ጥያቄ ይዘው የሚጠባበቁ የተለያየ መልስ እንዳገኙ ከመጽሐፍ ቅዱስ መረዳት ይቻላል።

አብርሃምና ሣራ ይስሐቅን ማለትም ተስፋቸውን አግኝተዋል። ይህ ይሆን ዘንድ 25 ዓመታት ታልፈዋል። እነኚህ ዓመታት የዋዛ እንዳይመስሉን እጅግ በጣም ረጅምና በጉጉት የሚናፍቁትና ተስፋ፣ በመካከልም ተስፋ መቁረጥ አንቅፏቸው እንደነበር አንዘንጋ።

ሐናም ቁጥራቸው በውል ለእኛ ባልታወቁ ዓመታት ከተቸገረች በኋላ ወደዙፋን የማውጣትም የማውረድም ሥልጣን የተሰጠው ልጅ እጆቿ እንዲታቀፉ፣ ጡቶቿ እንዲያጠቡ፣ ዓይኖቿ እንዲያዩ ሆኖላታል፣ ስትመሰክርም ቀንዴ ከፍ ከፍ አለ ብላለች።

ወጣቱ ዳዊት ለ15 ዓመታት ያህል ጊዜ ቤቱ ዱር፣ ኑሮውና ጉዞው በተራራ፣ በሸለቆ በበረሐ ቆንጥር ለቆንጥር መኝታው አፈር፣ ትራሱ ድንጋይ ሆኖ ቢኖርም አምላኩ የገባለትን ተስፋ ማለትም የእስራኤልን ዙፋን ጨብጧል።

እነኚህ የእግዚአብሔር ሰዎች ያለፉበት ሕይወት እንዴት እንደነበረ ቢጠየቁ የሚሰጡን አስደናቂ መልስ ይኖራል። በእርግጥ የጥንቱ ሕይወት በትክክል ምን እንደሚመስል መገመት ያስቸግራል። ቢሆንም ግን ብዙ ውጣ ውረድ የበዛበት መሆኑን መገመት ይቻላል።

የአብርሃም እና ሣራ፣ የዳዊት፣ የሐና አምላክ ግን ዛሬ አሁን ያንተ/ያንቺ/ የእኔም አምላክ እንደሆነ አውቃለሁ።

ይህንን ክፍል ጽሑፍ ከመደምደሜ በፊት መቼ ነው? የሚለው ጥያቄ ከዘላለማዊነት በአጠረ ጊዜና መልኩ ሳይመለስ ከዚህኛው ዓለም ወደ ላይኛው ዓለም ማለፍ ያለ ነገር እንደሆነና ይህ ዕድላቸውና ድርሻቸው የሆኑ ሰዎች እንዳሉ ማመልከት እወዳለሁ።

ሙሴ የእስራኤልን ሕዝብ ይዞ ወደከንዓን ለመግባት በጉጉት 40 ዓመታት ተጓዘ። በእግዚአብሔር አምላክና በእስራኤል መካከል ሆኖ ስንት ችግር አየ? መቼ ነው ከነዓንን የተስፋውን ምድር የምረግጠው? እፎይ የምለው? አለ። ለሙሴ ምኞቱ በሰው የጊዜ ቁጥር አንፃር እንደተመኘውና እንደፈለገው አልተመለሰለትም። "ወደዚህ ወደ ዓባሪም ተራራ ውጣ፣ ለእስራኤልም ልጆች የሰጠኋትን ምድር ባየሃትም ጊዜ ወንድምህ አሮን እንደተከማቸ አንተ ደግሞ ወደ ወገንህ ትከማቻለህ" (ዘኍ.27፥12–13) ተብሏልና፣ በዘላለማዊው የእግዚአብሔር እቅድና ጊዜ አንፃር ግን ትክክለኛ መልስ ማግኘቱ በዕብራውያን 11፥23–28 ተመዝግቧል።

እስከ መቼ ነው? ከሚሉት መካከል ሁልጊዜ ናፍቆቱና ምኞቱ ኢየሱስን መምሰልና የኢየሱስን ትንሣኤ ማወቅ የነበረው ሐዋርያው ጳውሎስ ይገኛል። ከባድ ሥጋዊ ሕመም ነበረበት። የሥጋ መውጊያ፣ ጎሳሚ ነበረው።

ያም እንዲወገድለት እየጸለየ ሲጠብቅ መቼ ይወገድልኛል? ሲል ምንም የሆነ ነገር አልነበረም፤ ሁለተኛ ጸለየ፤ ምንም ለውጥ አልመጣም፤ ሦስተኛ ጸለየ መልሱ መጣ። መልሱ ግን ከነበረበት ሁኔታ መፈወስ መላቀቅ አልነበረም። በሚጠብቀው መፍትሔ ፈንታ እግዚአብሔር "ፀጋዬ ይበቃሃል፣ ኃይሌ በድካም ይፈፀማልና" (2ኛቆሮ.12፥7–9) ሲል ተናገረው። ከልመናው አንፃር ሲታይ ለጥያቄው በጠያቂው ፍላጎት መሠረት አልተመለሰም።

የሙሴንና የጳውሎስን ምሳሌ ስለምን ጠቀስሁ? እናንተ "መቼ ነው" ባዮች ልብ አድርጉ ልብ እናድርግ። የዕጣ ድርሻችሁ የሙሴ ሊሆን ይችላል። ያማራችሁን እንደአሰባችሁት ላትታቀፉትና ላትኖሩበት ትችላላችሁ። ከችግራችሁ ጋር እየኖራችሁ በጌታ መጽናናታችሁ ለእናንተ የጌታ ፈቃድ ሊሆን ይችላል። በሙሴ ላይ ለምን ይህ ሆነ? ሙሴ በእግዚአብሔር ፊት ከአብረሐም ያነሰ ተወዳጅነትና ተቀባይነት ስለነበረው ይመስላችኋል? አይደለም። እግዚአብሔር ሙሴን እጅግ ይወደው ነበር፣ እጅግ ይኮራበት ነበር። "እግዚአብሔርን ፊት ለፊት እንዳወቀው እንደ ሙሴ ያለ ነቢይ ...በእስራኤል ዘንድ አልተነሳም..." (ዘዳ.34፥10) የእግዚአብሔር ምስጢረኛ። ጳውሎስም "በአሕዛብም በነገሥታትም በእስራኤልም ልጆች ፊት ስሜን ይሸከም ዘንድ ለእኔ የተመረጠ ዕቃ ነውና" (ሐዋ.ሥራ 9፥15) ተብሎ በአምላክ የተመሰከረለት ታላቅ ሰው ነበር።

ወገኔ ሆይ የውኃውን መንቀሳቀስ ጠብቅ። ለዚህም በክርስቶስ ኢየሱስ ባለው ፀጋ በርታ። ጌታም በነገር ሁሉ ማስተዋልን ይስጥህ። አሜን።■

ምዕራፍ 4

አብርሃምና ይስሐቅ

ይስሐቅ (የዚያን ጊዜ ስሙ እንኳን ባይታወቅ) ሌላው ቢቀር በምኞትና በናፍቆት
ደረጃ አብርሃም ትዳር ከያዘበት ከአባቱ ከታራ አገር ሳይወጣ ጀምሮ ከአብርሃም
ጋር ነበር ማለት ይቻላል። አብርሃም በልጅ ፍላጐት (ይስሐቅን) በልቡ አርግ
እያማጠ ዓመታትን አሳልፎአል ማለትም በሐሳቡ ከጸነሰው ሰንብቷል። ከከባድ
ረሀብ በኋላ የተበላ ምግብ ሁሉ እንደሚጣፍጥ፤ ከረጅም ጊዜ ድካምና ጥረት በኋ
የተገኘ ማናቸውም ነገር ብርቅ ሆኖ እንደሚወደድ ይስሐቅም ተስፋ ከተሰጠ
ዓመታት ካለፉ በኋላ፥ ከመሸ በኋላ የተገኘ ስለሆነ በአብርሃም ልብና ሕይወት
እጅግ ከፍተኛውንና ጥልቁን ሥፍራ ይዞ ነበር።

አብርሃምና እግዚአብሔር በይፋ ተገናኙ ከሚባልበት ጊዜ ጀምረን እንኳ
ብንቆጥር የይስሐቅ መምጣት ተስፋ የተገባውና በተስፋ ይጠበቅ የነበረበት ዘመ
እጅግ ረጅም ነው፤ በተለይ በመጠበቅ ሲኖር።

እግዚአብሔር አብርሃምን ሲጠራው የገባለት አንዱ ተስፋ "ታላቅ ሕዝብ
አደርግሃለሁ" የሚል እንደሆነ በዚህ መጽሐፍ በምዕራፍ 2 እና 3 ተመልክተናል

እግዚአብሔር ስለልጅ ለአብርሃም ዳግመኛ ቃል የገባለት መሆኑ በዘፍ.15፥1–
ተመዝግቦአል። ምንባቡም እንዲህ ይላል:- "ከዚህ ነገር በኋላም የእግዚአብሔ

ቃል በራዕይ ወደ አብራም መጣ፥ እንዲህ ሲል:- "አብራም ሆይ፥ አትፍራ፤ እኔ ለአንተ ጋሻህ ነኝ፤ ዋጋህም እጅግ ታላቅ ነው። አብራምም:- አቤቱ እግዚአብሔር ሆይ፥ ምንን ትሰጠኛለህ? እኔም ያለ ልጅ እሄዳለሁ፤ የቤቴም መጋቢ የደማስቆ ሰው ይህ ኤሊዔዘር ነው አለ። አብራምም ለእኔ ዘር አልሰጠኸኝም፤ እነሆም፥ በቤቴ የተወለደ ሰው ይወርሰኛል አለ። "እግዚአብሔር ይህ አይወርስህም፤ ነገር ግን ከጉልበትህ የሚወጣው ይወርስሃል ወደ ሰማይ ተመልከት፥ ከዋክብትንም ልትቆጥራቸው ትችል እንደሆን ቁጠር አለው። ዘርህም እንደዚሁ ይሆናል"

እስከ ይስሐቅ መወለድ ድረስ የአብርሃምና የእግዚአብሔር ግንኙነት በተመዘገበበት ቦታ ሁሉ የአብርሃም ቤት ዋነኛ ጥያቄ የሆነው የልጅ ጉዳይ ሳይነሣ አልታለፈም። አንዳንዴ ልጅ ፈላጊው አብርሃም፥ አንዳንዴ ደግሞ ልጅ እሰጣለሁ ባዩ እግዚአብሔር ሲያነሡትና ሲወያዩበት እናያለን። አሁን ደግሞ "እግዚአብሔር ለአብራም ተገለጠለትና:- እኔ ኤልሻዳይ ነኝ፤ በፊቴ ተመላለስ፥ ፍጹምም ሁን፤ ቃል ኪዳኔንም በእኔና በአንተ መካከል አደርጋለሁ፥ እጅግም አበዛሃለሁ ...።" "...የሚስትህን የሦራን ስም ሦራ ብለህ አትጥራ፥ ስምዋ ሣራ ይሆናል እንጂ። እባርካታለሁ፥ ደግሞም ከእርስዋ ልጅ እሰጥሃለሁ፤ ...የአሕዛብም እናት ትሆናለች፤ የአሕዛብ ነገሥታት ከእርስዋ ይወጣሉ።" (ዘፍ.17፥1–2 እና 15–16) እንዳለው እናነባለን። አብርሃምም የሚባለውን ሊፈጽም የማይችል መሆኑን ለእግዚአብሔር ለማስረዳት የራሱን ዕድሜ (መቶ ዓመት) እና የባለቤቱን ዕድሜ (ዘጠና ዓመት) በማስረጃነት ያቀርባል። አፉን ሞልቶ ተሳስተሃል ለማለት ባይደፍርም ለውሳኔው የሚረዳው አንዳንድ እስታትስቲካዊና በጊዜና በሕይወት የተፈተኑ መረጃዎችን ሲያቀርብለት ይታያል።

እዚህ ላይ ወደ እያንዳንዳችን ሕይወት እንድንመለስ አንባቢውን እጠይቃለሁ። በፊታችሁ ያሉትን ነገሮች ስታዩ፥ በጆሮቻችሁ የምትሰሙትን ስትመዝኑ፥

በአዕምሮአችሁ ስታሰላስሉት ፍጹም የማይቻል የመሰላችሁ ስንት ነገር አ... ሟችኋል? ጎልያድ በእስራኤላውያን ፊት ሲደነፋ "ሳዖልና እስራኤልም ... እንዲሁ የሚላቸውን የፍልስጥኤማውያን ቃል በሰሙ ጊዜ እጅግ ፈሩ ደንገጡ... እንደሚለው:- ወይም ፍጹም ተስፋ በመቁረጥ ከጌታ በላይ ነው፤ አይቻል... አልቋል፥ ከተቀበረ አራት ቀን ሆኖታል፥ ለ5,000 ሰው የሚበቃ እንጀራ የለ... የምንልበት ጉዳይ አለ ይሆን? ጌታ የምትሉትን ሰምቷል። የእርሱ መልስ አሁ... ለአብርሃም እንደሰጠው ዓይነት መልስ ነው። "እኔ ኤልሻዳይ ነኝ፥ በ... ተመላለስ"። እስቲ አብርሃምና እግዚአብሔር የተደራደሩበትን ውድ... እንመልከት።

"እግዚአብሔርም አለ:- በእውነት ሚስትህ ሣራ ወንድ ልጅን ትወልድልሃ... ስሙንም ይስሐቅ ብለህ ትጠራዋለህ፤ ... ቃል ኪዳኔን ግን በሚመጣው ዓ... በዚሁ ጊዜ ሣራ ከምትወልድልህ ከይስሐቅ ጋር አቆማለሁ።" በ... እግዚአብሔር ለአብርሃም ቃሉን እንደገና አጸናለት። ሌላው ቢቀር ሁለት ነ... በእግዚአብሔር አምላክ በኩል የበለጠ ግልጽ የሆኑ ይመስለኛል። አንደኛ... ለአብርሃም ልጅ የምትወልድለት ሣራ መሆኗ ተረጋገጠ፤ ሁለተኛው፤ ግ... የሆነው ነገር ልጅ እንደሚያገኝ መረጋገጡ ነው። በበፊት ግንኙነቶች ውስጥ... ዘር ብዛት በጥቅል ይነገር የነበረው አሁን ግን ከዘርም ልጅ፥ ከልጅም አልፎ... ወጥቶለት ልጅ ይወለዳል፤ ልጁም ይስሐቅ ይባላል።

አብርሃም አሁን ተከራካሪነቱን ሲተውና አንዳንድ እርምጃዎችን ሲ... እናያለን። አብርሃም ክርክሩን ተወ፤ ዕድሜ መቁጠሩን ተወ። ተነሥቶ የራሱ... የቤተሰቡን "የቁልፈታቸውን ሥጋ እግዚአብሔር እንዳለው በዚያው ቀን ገረ..." (ዘፍ.17፥23) ይህ ትልቅ የእምነት እርምጃ ነው።

ውድ አንባቢ ሆይ፥

ክርክሩን ጥለህ እንዲህ ብትታዘዝ! ለቁም ነገር ሊውል የሚገባው ጉልበት ጥቅም በሌለው ትካዜና ክርክር ባልባከነ ነበር። የምንጸልይ ከሆነ ከፍርሃትና ከመረበሽ መገለል (ለመገለል መሞከር) አለብን። ነገሩ ምንም ከባድ ቢሆን እንድናሸንፍ ከፈለግን፥ ድል አድራጊዎች ለመሆን ሰላም ሊኖረን ይገባል። ሰላም የሌለው ...እምሮ ዝርክርክ ነው፤ ትጥቁ የተፈታ ነው፤ መጠቃት እንጂ ማጥቃት ...ይሆንለትምና። ዒላማ ለማየት እንኳን በሁለት ዓይን አይታይም። አንዱን መከደን ...ስፈልጋል። ይህ የሚሆነው የአዕምሮን የልብን መሰብሰብ ለማምጣት ነው። ሰላም ...ሌለ አዕምሮ አይሰበሰብም። አዕምሮ ካላሰበ ዒላማ አይታይም። ዒላማ ሳያልሙ መተኮስ ጥይት ከማባከኑም በላይ ለጠላት አድራሻን ማሳወቅ ይሆናልና ቢቀር ይሻላል። በእምነት እርምጃዎችን እንውሰድ። በእግዚአብሔር ሐሳብ ውስጥ እንሰብሰብ፤ እግዚአብሔርን እንታዘዝ ያልተገረዘውንም የልባችንን ሸለፈት እናስወግድ።

የይስሐቅ መወለድ ሣራ በተገኘችበት በእግዚአብሔር ሲበሰር በዘፍ.18፥15 እናነባለን። ሣራም ሰማች። ግን እርሷም ችግሮች አሏት:- አርጅታለች፥ በሴቶች የሚሆነውም ተፈጥሯዊ ወግ ከእርሷ ተቋርጦ ነበር። ሣራ ልትጠራጠር እውነት አላት። እግዚአብሔርም ሁኔታዋን ተረድቷል፤ አሁን በሥልጣን በመናገር ብቻ ጉዳዩን ይደመድማል። "በውኑ ለእግዚአብሔር የሚሳነው ነገር አለን? የዛሬ ዓመት እንደዛሬው ጊዜ ወደ አንተ እመጣለሁ፥ ሣራም ልጅን ታገኛለች።" አራት ነጥብ። ከቃሉ ሌላ ማስረጃ አያሻም።

ከዚህ ሁሉ ውጣ ውረድ በኋላ የተባለው ዓመት ደረሰ። "እግዚአብ እንደተናገረው ሣራን አሰበ። እግዚአብሔርም እንደተናገረው ለሣራ አደረገላ ሣራም ፀነሰች፥ እግዚአብሔርም በተናገረው ወራት ለአብርሃም በእርጅናው ወ ልጅን ወለደችለት።" (ዘፍ.21፥1) እንዴት ያሉ ጣፋጭ ቃላት። "እግዚአብ ሣራን አሰባት!" ይህን በኋላ እንመጣበታለን። አሁን የይስሐቅን መወለድ ብቻ አድርጉ። ምኞት እውን ሆነ! የሕፃን ድምፅ በነአብርሃም ቤተ ተሰ እግዚአብሔር እውነተኛ ሆነ፥ በክርክሩ እግዚአብሔር ረታ። ዕድሜና የሴቶች ከሣራ መቋረጡ የማያግደው እግዚአብሔር በሞተው ማህፀን ውስጥ ተአምር ሠ እውነትም ኤልሻዳይ፥ ምንም የማይበግረው። ደስታ ፈንጠዝያ በነአብርሃም በ ሆነ። የደስታው መጠንና የሆነውን ሁሉ ሳስበው በጠፋው ልጅ አባት (ሉቃ.1 ቤት ከሆነው የሚበልጥ ይመስለኛል። በዚያን ቀን በአብርሃምና ሣራ በ የነበረውን ዓይነት ሁኔታ በራሳቸው ሕይወት አይተው ይሆን የዘመናችን የአ አበባው የአማኑኤል ባፕቲስት ቤተ ክርስቲያን ዘማሪዎች የሚከተለ የተቀኙት:-

"ድግሥ ደግሥናል... ጌታን ለማመስገን፤ ጌታን ለማመስገን፤
ፀሐይ መውጫ መግቢያ... ሰሜን ደቡብ ዋልታ ከሩቅ ተሰብስበን፤
እንባችን ታብሶ... ሞልቶ ስለታችን ሞልቶ ስለታችን፤
እግዚአብሔር ይመስገን... ሆኗል ዝማሪያችን።"

ወደ ሌላ ታሪክ ከመሄዳችን በፊት የተሰበረውን የሣራን ቀንበር መስበርና መሰ ሁኔታዎችን የያዘ የእግዚአብሔር ቃል በረከት ላካፍላችሁ:-

ሐሳቡን የጨለፍኩት "ቀና ብላችሁ እንድትሄዱ አድርጌአችኋለሁ" ከሚለው የታላቁ መጽሐፍ ክፍል ነው። (ዘሌዋ.26፥13)

በመጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ አንብቤ ከማልጠግባቸው ጥቅሶች መካከል አንዱ በኦሪት ዘሌዋውያን ምዕራፍ 26 ቁጥር 13 ላይ የሰፈሩት ሐረጐች ናቸው። እነዚህ ጥቅሶች በመጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ በመጻፋቸው ብቻ ጌታ አምላኬን እስከ ዛሬ አመሰግናለሁ።

"በመካከላችሁ እሄዳለሁ፤ እኔም አምላክ እሆናችኋለሁ፤ እናንተም ሕዝቦቼ ትሆኑኛላችሁ። ባሪያዎች እንድትሆኑአቸው ከግብፅ ምድር ያወጣኋችሁ እኔ እግዚአብሔር አምላካችሁ ነኝ፤ የባርነታችሁን ቀንበር ሰብሬአለሁ፤ ቀና ብላችሁ እንድትሄዱ አድርጌአችኋለሁ።"

ችግር ያለበት ሰው ይህንን ቃል በሚገባ ይረዳል። አቀርቅሮ መኖርን የሚወድ ያለ አይመስለኝም። ግን አቀርቅረን እንድንኖር፤ ሕይወትን አጕንብሰን እንድንገፋ የሚያደርጉን አያሌ ነገሮችና ሁኔታዎች አሉ። አንዳንድ ምሳሌዎችን በመውሰድ የመሪ ጥቅሱን ሀሳብ ለአንባቢያን አቀርባለሁ።

የእስራኤላውያን ቀንበር መሰበር

እስራኤላውያን በከባድ የባርነትና የመከራ ቀንበር ሥር ስለነበሩ ለብዙ ዓመታት ቀና ብለው መሄድ አይችሉም ነበር። የእስራኤላውያንን የመከራ ቀንበር ታሪክ በመጽሐፍ ቅዱስ ሁለተኛው መጽሐፍ በዘፀአት ውስጥ ይገኛል። "በግብፅም ዮሴፍን ያላወቀ አዲስ ንጉሥ ተነሣ። እርሱም ሕዝቡን:- እነሆ የእስራኤል ልጆች ሕዝብ ከእኛ ይልቅ በዝተዋል በርትተውማል።እንዳይበዙ ሰልፍም በተነሳብን ጊዜ ጠላቶቻችንን አግዘው እንዳይወጉን፤ ከምድሪቱም እንዳይወጡ ኑ እንጠበብባቸው

አለ። በብርቱ ሥራም ያስጨንቁአቸው ዘንድ ግብር አስገባሪዎችን ሾመባቸ
ለፈርዖንም ፊቶምንና ራምሴን ፅኑ ከተሞች አድርገው ሠሩ። ነገር ግ
እንዳስጨነቁአቸው መጠን እንዲሁ በዙ፣ እጅግም ጸኑ፣ ከእስራኤልም ልጆ
የተነሣ ተጸይፈዋቸው ነበር። ግብፃውያን የእስራኤልን ልጆች በመከራ ገዙአቸው
በጽኑ ሥራ፣ በጭቃ በጡብም በእርሻም ሥራ ሁሉ በመከራም በሚያሠሩአቸ
ሥራ ሁሉ፣ ሕይወታቸውን ያስመርሩአቸው ነበር"። (ዘፀ. 1፥8–14
እስራኤላውያን ወንዶች ሲወለዱ እንዲገደሉ ወይም በወንዝ ውስጥ እንዲጣለ
ተወሰነ። ከዚህም የተነሳ የእስራኤል ልጆች አለቀሱ፣ ጮኹም ስለባርነታቸው
የጮኹት ጩኸት ወደ እግዚአብሔር ወጣ። የተገፋ ሕዝብ ይጮሃል። ጆሮ
የፈጠረ አምላክ ደግሞ ጩኸትን ይሰማል።

ይህ የእስራኤል ሕዝብ ሁኔታ እግዚአብሔርን አሳዘነው፣ አንቀሳቀሰው
እግዚአብሔር በእስራኤላውያን ወገን ቆመ። "በግብፅ ያለውን የሕዝቤን መከ
በእውነት አየሁ፣ ከአስገባሪዎቻቸውም የተነሳ ጩኸታቸውን ሰማሁ
ሥቃያቸውንም አውቄአለሁ፣ ከግብፃውያን እጅ አድናቸው ዘንድ ...ወረድሁ
አለ። (ዘጸ.3፥7)

እግዚአብሔር እስራኤላውያንን አንገታቸውን ደፍቶ የያዘውን ቀንበር ለመስበር
ወሰነ። ይህን እውን ለማድረግ እግዚአብሔር ብዙና ከባድ ውጤት ያስከተለ
እርምጃዎችን ወሰደ። የፈርዖንን የደነደነ ልብ ያንበረከከው የመጨረሻው የኃያሉ
አምላክ እርምጃ በዘፀአት 11 የተመዘገበው ነው። ታሪኩ እንደሚከተለው
ተመዝግቧል። "ሙሴም አለ:-እግዚአብሔር እንዲህ ይላል:- በግብፅም አገር ያ
በኩር ሁሉ፣ በዙፋኑ ከሚቀመጠው ከፈርዖን በኩር ጀምሮ በወፍጮ እግ
እስካለችው እስከ ባሪያዪቱ በኩር ድረስ፣ የከብቱም በኩር ሁሉ ይሞታል

በግብፅም አገር ሁሉ አስቀድሞ እንደ እርሱ ያልሆነ ኋላም ደግሞ የማይሆን ታልቅ ጩኸት ይሆናል።" (ዘፀ.11፥4–6)

በመጨረሻም የእስራኤላውያን ቀንበር ተሰበረ። እስራኤላውያን ቀና ብለው መሄድ ቻሉ! ቀና ብላችሁ እንድትሄዱ አድርጌአለሁ ማለት ይህ ነው። ወገኖች በአንድ ጉዳይ ላይ እግዚአብሔር እስኪንቀሳቀስ እንጂ ከተንቀሳቀሰ በኋላ ግን ሁሉ ፀጥ ለጥ ይላል ሁሉም ለፈቃዱ ይገዛል። ይህ እስኪሆን ብዙ ትዕግሥት ይጠይቅ ይሆናል።

ከከባድ ቀንበር በታች አንገታቸው ተደፍቶ ይኖሩ የነበሩና በኋላ ቀና ብለው እንዲሄዱ የሆኑ የብዙ ግለሰቦች ታሪክ በመጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ ተመዝግቦ ይገኛል። የሁለት ግለሰቦችን የሕይወት ምሳሌነት እንድናይ ወደድሁ።

የሜምፊቦስቴ ቀንበር መሰበር

ሜምፊቦስቴ የንጉሥ ሳዖል የልጁ የዮናታን ልጅ ማለት የንጉሥ ሳዖል የልጅ ልጅ ነበር። ንጉሥ ሳዖል ደግሞ የዳዊት ጠላት ነበር። ዳዊት ድል ካደረገ በኋላ የሳዖል ወገኖች በሙሉ በፍርሃትና በመሸማቀቅ ይኖሩ ነበር። ከእነዚህ የሳዖል ወገኖች መካከል ሜምፊቦስቴ አንዱ ነበር። ይህ ሰው እግሩ ሽባ ነበር። በአካለ ጎደሎነትና በዳዊት የፍርሃት ቀንበር ሥር ተደፍቶ፣ ተሸሽጎና በሌላ ሰው ቤት ደባል ሆኖ ይኖር ነበር። አዎ ሮጦ ማምለጥ የማይችል፣ ቢሰነዘርበት ለመመከት ወይም አጠፋውን ለመመለስ የተሳነው ሰው ነበር። ከአባቱ ዮናታን ሞት ጀምሮ አንገቱን ደፍቶ የኖረ ሰው።

እግዚአብሔር ይህን ምስኪን አሰበው። ስንቶቻችን የማይታየው ሁኔታች ታሰቢል? ሰው ከሰው–ተራ የማይቆጥረው፣ አደባባይ የማይወጣው ሜምፊቦ በንጉሥ እንዲታሰብ ሆነ! አንድ ቀን ንጉሥ ዳዊት ተነስቶ ለዮናታን ቸርነት አደርጋለሁ አለ። ሰው ሲፈለግ የተገኘው ሽባ የሆነው ሜምፊቦስቴ ነው ሜምፊቦስቴ ሽባ መሆኑ የዳዊትን ሀሳብ አላስለወጠም። ሜምፊቦስቴ ተፈልጎ ወ ዳዊት ቤተ መንግሥት እንዲመጣ ተደረገ።

"ሜምፊቦስቴ ሆይ....ስለአባትህ ስለዮናታን ቸርነት ፈጽሜ አደርግልሃለሁ አትፍራ... አንተም ሁልጊዜ ከገበታዬ እንጀራ ትበላለህ" አለው። (2ሳሙ.9)

ሜምፊቦስቴ ከንጉሡ ልጆች እንደ አንዱ ሆኖ ከዳዊት ገበታ መብላት ጀመር በፊት እራሱን "የሞተ ውሻ የምመስል" ይል የነበረው ምስኪን ሰው አሁን የንጉ ገበታ ተቋዳሽ ሆነ። በንጉሡ ገበታ ይቀመጣል። የሚመገበውን የንጉሥ አገልጋዮ ያስተናግዱታል። በዚህ ጊዜ ሽባነቱም አይታወቅም! ቀና ብሎ መሄድ ይኂል ይ ነው! ይገርማችኋል ለእኔ ኢየሱስ እንዲሁ ሆኖልኛል። እንዲሁ አድርጎልኛል።

የሐና ቀንበር መሰበር

ሌላው የባርነት ቀንበር መሰበርና ቀና ብሎ የመሄድ ታሪክ ጥሩ ምሣሌ የሚሆነው የሳሙኤል እናት የሐና ታሪክ ነው። ይህ ግሩም ታሪክ በመጽሐፈ ሳሙኤል ምዕራ 1 እና 2 ይገኛል።

ሐና የምትወደውና የሚወዳት ሕልቃና የተባለ ባል ነበራት። በጊዜው ባህል ሥርዓት መሠረት ሕልቃና ሁለት ሚስቶች የነበሩት ሲሆን አንዷ ልጆች ነበሯት ሐና ግን መካን ነበረች። የሐናን አንገት ወደታች ደፍቶ ለዓመታት ያስጨነቃት

ፍግር ይኸው መካንነቷ ነበር። በዚህ ድክመቷ ሳቢያ የሐና ጣውንት "ታስቆጣት ታበሳጫትም ነበር። ሐናም ታለቅስ ነበር።" በልቧ ትመረር ነበር። አምላኳም ይህን ቀንበሯን እንዲሰብርላት "አቤቱ የሠራዊት ጌታ ሆይ የባሪያህን መዋረድ ተመልክተህ ብታስበኝ እኔንም ባትረሳ ለባሪያህም ወንድ ልጅ ብትሰጥ..." እያለች ታለቅስ፣ ትጸልይ ነበር።

ሐና ይህ ቀንበር እስኪሰበር ድረስ ይሉኝታ በሌለው መንገድ አፏ እስኪርገፈገፍ፣ ሰው እስኪታዘባት ትጮህ ትጸልይ ነበር። ሀዘኗንና ጭንቀቷን ይዛ ቀንበሯን ተሸክማ መኖር አልፈለገችም።

ከዚያም ታሪኩ ሲቀጥር እናያለን። "እግዚአብሔር ሐናን አሰባት፣ የመፀነስዋም ወራት ካለፈ በኋላ ወንድ ልጅ ወለደች"!! የሐና ቀንበር በእግዚአብሔር መጎብኘት ተሰበረ። ሐና ቀና ብላ ለመሄድ ቻለች!! አሁን ጣውንቷ አትሰድባትም። እግዚአብሔር ከሷ እኩል አድርጓታልና። ሐናም ልጇን ለእግዚአብሔር ከመስጠቷም በተጨማሪ እንዲህ ስትል ለዘላለም የሚነገር ምሥክርነት ሰጥታለች።

"ልቤ በእግዚአብሔር ፀና
ቀንዴ በእግዚአብሔር ከፍ ከፍ አለ
አፌ በጠላቶቼ ላይ ተከፈተ
በማዳንህ ደስ ብሎኛል
መካኒቱ ሰባት ወልዳለችና..." (1ሳሙ.2)

የመስቀል ድል–የኃጢአት ቀንበር መሰበር

ከሁሉም በላይ የሰውን ልጅ በሙሉ ወንድ ወይም ሴት ሳይል ደፍቶ የያዘ ኃጢአት ሰውን ያጎሳቁላል። ብዙ ሰው በመጠጥ ቀንበር ተደፍቶ ይኖራል። ብ ሰው በሴሰኝነት ቀንበር አቀርቅሮ ይኖራል። እጅግ ብዙ ሰው በጥላቻ ቀንበር በቅናት ቀንበር ሥር ተደፍቶ አቀርቅሮ አለ። ሁላችንም ወንጌል እንደሚ ኃጢአትን ሠርተናል፤ የእግዚአብሔር ክብር ጎድሎናል፤ ጻድቅ ከሆነ ከእግዚአብሔር ኅብረትና አንድነት በኃጢአት ምክንያት ተለይተናል።

በመጽሐፈ ምሳሌ 20፥9 ላይ "ልቤን አነጻሁ ከኃጢአትም ጠራሁ የሚ ማነው?" ይላልና በኢሳይያስ 53፥6 ላይ ደግሞ "እኛ ሁላችን እንደበ ተቅበዝብዘን ጠፋን፤ ከእኛ እያንዳንዱ ወደ ገዛ መንገዱ አዘነበለ" ተብሎ ተጽፏ ከሰው ልጅ መካከል ካለፉት፤ ካሉትና ከሚመጡትም ጭምር ኃጢአትን ያልሰ አይገኝም። ለዚህም ነው በ1ኛ ዮሐንስ 1፥8 ላይ "ኃጢአት የለብንም ብ ራሳችንን እናስታለን፤ እውነትም በእኛ ውስጥ የለም" የሚለው።

ኃጢአት ቅጣትን ያስከትላል። የኃጢአት ዋጋው (ቅጣቱ) ሞት ነው። (ሮ 6፥23) ሞቱ የሥጋም የመንፈስም ሞት ነው። የኃጢአት ዋጋ ከእግዚአብሔ መለየት፤ መለያየት ነው። ኃጢአትን ሠርቶ የሚያመልጥ ማንም የለም። በስው ይሠራ በግልጽ፤ በባለሥልጣን ይፈጸም በተራ ሰው ኃጢአትን የሠራ ሁ ይቀጣል። ቃኤል ወንድሙን ስለገደለ ተቀጣ። ንጉሥ ናቡከደነፆር ለእግዚአብሔ ክብር ስለአልሰጠ ተቀጣ። መጽሐፈ ምሳሌ "ክፉ ሰው እጅ በእጅ ሳይቀ አይቀርም" ይላል። (ምሳሌ 11፥21) "ወደ ሲዖል ቢወርዱ እጄ ከዚ

ታወጣቸዋለች፤ ወደ ሰማይም ቢወጡ ከዚያ አወርዳቸዋለሁ፤ በቀርሜሎስም (ተራራ ላይ) ራስ ውስጥ ቢሸሽጉ ፈልጌ ከዚያ አወጣቸዋለሁ"፤ (አሞጽ 9፥2)

ቸሩ እግዚአብሔር ከወደደን ከታላቅ ፍቅሩ የተነሳ ከዚህ ቀንበር የሰው ልጅ ነፃ የሚወጣበትን፤ ከኃጢአት ባርነት የሚላቀቅበትን መንገድ አዘጋጅቶልናል። ከዚህም ባርነት የሰው ልጅ፤ የወደደና የፈለገ ሁሉ ነፃ ሊሆን ይችላል። እግዚአብሔር አምላክ በዚህም አንፃር አምላካችን "የባርነታችሁን ቀንበር ሰብሬአለሁ፤ ቀና ብላችሁ እንድትሄዱ አድርጌአችኋለሁ" ይለናል። መስማትና በነፃነት መኖር የየራሳችን ጉዳይ ነው።

በ1ኛጴጥ.2፥24 ላይ "ለኃጢአት ሞተን ለጽድቅ እንድንኖር እርሱ ራሱ (ኢየሱስ ክርስቶስ) በሥጋው ኃጢአታችንን በእንጨት ላይ ተሸከመ፤ በመገረፉ ቁስል ተፈወሳችሁ" የሚል የሚያጽናና የብስራት የምሥራች ቃል ይገኛል። ኢሳይያስ ደግሞ ኢየሱስ በመስቀሉ ላይ የሁላችንን ዕዳ የተሸከመ መሆኑንና በዚያም እኛ ነፃ መውጣታችንን እንዲህ ሲል ይገልጸዋል፤

"በእውነት ደዌያችንን ተቀበለ ሕመማችንንም ተሸከሞአል..." (ኢሳ.53፥4)

"(እርሱ)... ነፍሱን ለሞት አሳልፎ ሰጥቶአልና፤ ከዓመፀኞችም ጋር ተቆጥሮአልና እርሱ ግን የብዙ ሰዎችን ኃጢአት ተሸከመ፤ ስለዓመጸኞችም ማለደ።" (ኢሳ.53፥12)

ጌታ ኢየሱስ ስለእያንዳንዳችን የሰው ልጆች የኃጢአት ዕዳ ተገቢውንና በቂውን ዋጋ በመስቀል ላይ ከፍሏል። ስለዚህም በመስቀል ላይ በፈሰሰው የኢየሱስ ክርስቶስ ደም የታጠብኩትን እኔን አሁን የሚከስሰኝ ኃጢአት የለም። አንገቴን የሚያስደፋኝ የኃጢአቴ ቀንበር ተሰብሯል። በእግዚአብሔር አብ ፊት በኢየሱስ ክርስቶስ ውስጥ

ሆኜ ስታይና በእርሱ አማካይነት ስቀርብ "እድፈት ወይም የፊት መጨማደድ የለብኝም። በንጹህ በኢየሱስ ንጹህ ሆኛለሁ።" ክብር ለእግዚአብሔር ይሁን።

የባርነት ቀንበሮች ሁሉ ዋነኛ የሆነው የኃጢአት ባርነት ቀንበር ኢየሱስ ክርስቶስ በመስቀል ላይ ባደረገው ቤዛነት ተሰብሯል!! ስለዚህም አሁን ኃጢአትን ረግጠን ከሳሻችንን ዲያብሎስን አሳፍረን ቀና ብለን መሄድ እንችላለን። ለኔ "የባርነታችሁን ቀንበር ሰብሬአለሁ ቀና ብላችሁ እንድትሄዱ አድርጌአችኋለሁ" የሚለው ቃል ወደ ክርስቶስ መስቀል ያመለክተናል። መስቀሉ የኃጢአትን ቀንበር ሰብሮልናል። ስለዚህም ቀና ብለን እንሄዳለን። አዲሲቷን ኢየሩሳሌም እንወርሳለን። ለወደደንና በደሙ ላጠበን ለበጉ ክብር ይሁን አሜን።

አሁን ወደተነሣንበት አብይ ነጥብ እንመለስ።

በመጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ ደስታና ሐዘንን ጎን ለጎን በማቅረብ ትዝ ከሚሉኝ ምዕራፎች ውስጥ ዘፍጥረት 21 እና 22 ይገኛሉ። በዘፍ.21 እግዚአብሔር እናታችንን ሣራን እንደጐበኘ፥ የአብርሃምና የሣራን ቤት ሙሉ በሙሉ በደስታ እንደሞላ እናያለን። እነርሱ ብቻ ሳይሆኑ የእነርሱ የሆኑት ሁሉ የዚህ ደስታ ተካፋዮች ነበሩ። የዚያን ዕለት ፀሐይ፥ ሰማይም ሆነ መሬት ልዩ ጣፋጭ ድምፅ የተሞላ ዜማ ሳያሰሙ የቀሩ አይመስለኝም። "እግዚአብሔር ሳቅ አድርጎልኛልና" አለች ሣራ። በአንጻሩ ደግሞ ከቤታቸው ሳቅ ጥርግርግ ብሎ እንደወጣ በብርሃን ፋንታ ጨለማ፥ በሳቅ ፋንታ ሐዘን ገብቶ ተንሰራፍቶ እንደነበረ በዘፍጥረት 22 ተመዝግቦ እናገኛለን።

በዚህም የተነሣ የአብርሃም ሕይወት ቋንቋ ሊገልጠው ከሚችል በላይ በሆነ ችግርና ፈተና ውስጥ ሲያልፍ እናየዋለን። እንደ ማዕበል የሚያዋልል ሐሳብ በዚህ በደስተኛ ቤት ገባ። የበጋ ወይም የኋላ እሸት የሆነው አንድያ ልጃቸው ይስሐቅ በእግዚአብሔር ተፈለገ። ለጊዜው አይደለም፥ እንደ ሳሙኤል ለአገልግሎት አይደለም! ለመስዋዕትነት ያውም ለሞት! "...እግዚአብሔር አብርሃምን ፈተነው! እንዲህም አለው:- አብርሃም ሆይ "የምትወደውን አንድ ልጅህን ይስሐቅን ይዘህ ወደ ሞሪያም ምድር ሂድ! እኔም በምነግርህ በአንድ ተራራ ላይ በዚያ (ይስሐቅን) መሥዋዕት አድርገህ ሠዋው።" (ዘፍ.22፥1–2)

ትዕዛዙ ቀጥተኛና ግልፅ ነው። ተጨማሪ መመሪያ ወይም ማብራሪያ የሚያሻ አይመስልም። የትእዛዙ ምንጭም የታወቀ ነው። ከእንግዳና ከማይታወቅ ምንጭ አልመጣም። አዛዡ "ከአገርህ፥ ከዘመዶችህም ከአባትህም ቤት ተለይተህ እኔ ወደማሳይህ ምድር ውጣ! ታላቅ ሕዝብም አደርግሃለሁ፥ እባርክሃለሁ፥ ስምህንም አከብረዋለሁ..." ያለው አምላክ ነው። አዛዡ "አብራም ሆይ አትፍራ፥ እኔ ለአንተ ጋሻህ ነኝ ዋጋህም እጅግ ታላቅ ነው" ያለ ጌታ ነው። አዛዡ "የዛሬ ዓመት እንደዛሬው ጊዜ ወደ አንተ በእውነቱ እመለሳለሁ! ሚስትህም ሣራ ልጅን ታገኛለች" ያለው ነው። ድምፁም ያው ነው። የንግግሩ ይዘት ግን ተለውጧል። ዜናው የአብርሃምን አእምሮ የሚበጠብጥ ልቡን የሚያናውጥ ነበር። በእርግጥም ይግባኝ የሚያሰኝ ወይም የሚያስጠይቅ ነው። በቃል ኪዳን የመጣ፥ ሊተካ የማይቻል ለቤተሰቡ የመኖር ትርጉም የሰጠው የዓይን ሁሉ መስህብ፥ ብቸኛ የሆነው ወራሽ ከወላጆቹ ማለትም ከአውራሾቹ ቀድሞ እንዲሞት ተጠየቀ! ግን በእግዚአብሔር ላይ ይግባኝ ተብሎ ወደ ማን አቤት ይባላል!?

በዚያን ሌሊት አብርሃም ሲወራጭና ሲገላበጥ ሳያድር አልቀረም፤ ያውም ምናልባት መደብ ወይም አልጋ ላይ መውጣት ከቻለ ማለት ነው። ለሚስት

የማይነገር ነገር እግዚአብሔር ስላዘዘው ወይም እንዲያደርግ የጠየቀውን አሳዛ ጭካኔ የተሞላበት ነገር ሲያወጣ ሲያወርድ አደረ። እግዚአብሔር ነው ይህ የተናገረው? እንዴት ይህን ይጠይቀኛል? ይስሐቅን ይዤ ልጥፋ? ተስፋ የተገባል ሌላ ልጅ ይሆን? እነኚህና እነኚህን የመሰሉ አያሌ ጥያቄዎች በዚያን ወቅ በአእምሮው ሳይጉላሉበት አይቀርም። አብርሃም አንድ ነገር የተረዳ ይመስላል እግዚአብሔርን በክርክር ማሸነፍ፥ በመሸሽ ማምለጥ አይቻልም። ውድ አንባ ሆይ ይህን ልብ አድርግ። እግዚአብሔር የሚሸነፈው ሲታዘዙት ነው ከእግዚአብሔር ማምለጥ የሚቻለው በእርሱ ውስጥ በመሆን ነው። ደግሜ ልበ እነኚህን ቁም ነገሮች ልብ ይበሉልኝ። ጌታ መንፈስ ቅዱስ ይህን ይላልና።

እግዚአብሔር ከሕዝቡ ከልጆቹ ስለሚጠይቃቸው አንዳንድ አስቸጋሪ ነገሮ ጥቂት ምሣሌዎችን ጨምሬ ላካፍላችሁ።

አንዱ የዚህ ዕውነት መግለጫ የሙሴ ሕይወት ነው። ቆሜለታለሁ፣ ያቅፈኛል እበቀልለታለሁ ባለው ወገኑ ከላሸነት ፈርዖን ፊት ቀርቤ ይፈረድብኛል፣ እገደላለ በማለት ፈርቶና ሸሽቶ ወደምድያም ምድር ሄዶ ተቀምጦ ነበር። (ዘፀ.2) በዚ ሁኔታ እያለ እግዚአብሔር ሙሴን ይጠራውና "... ና ሕዝቤን የእስራኤልን ልጆ ከግብፅ ታወጣ ዘንድ ወደፈርዖን እልክሃለሁ"። (ዘፀ.3፥10) ከጐናቸው ቆሞላቸ ሳለ ገና ከጅማሬው አበጀሁ ጠቀምሁ ብሎ የከሰሱትን ሕዝብ ከግብፅ አውጣ መባ እራሱን የቻለ ከባድ የሆነ የማይፈልገው ነገር ነበር። ከዚህም በላይ ደግ እንዲገድለው ወደሸሸው ወደፈርዖን ዘንድ መሄድ ብቻ ሳይሆን በባርነ የሚያገለግሉትን ሕዝብ ልቀቅ ብሎ ለመናገር መሄድ ደግሞ ለሙሴ ፈርዖን ግደለኝ ብሎ እንደመጠየቅ የወሰደው ነገር ነበር። ከዚህም የተነሳ ሙሴ በሰ አቅም ትክክለኛ የሆነ ጥያቄ ለእግዚአብሔር ሲያቀርብ እናያለን።

"ወደፈርዖን የምሄድ የእስራኤልንም ልጆች ከግብፅ የማወጣ እኔ ማንኝ?"። (ዘፀ.3፥11) የተሰጠው መልስ ትእዛዙን የቀየረ አልነበረም።

"እርሱም:- በእውነት እኔ ከአንተ ጋር እሆናለሁ፤ እኔም እንደ ላክሁህ ምልክትህ ይህ ነው፤ ሕዝቡን ከግብፅ ባወጣህ ጊዜ በዚህ ተራራ ላይ ለእግዚአብሔር ትገዛላችሁ አለ።" (ዘፀ.3 12)

አሁንም ሙሴ ክርክሩን ቀጠለ። ስለአለመብቃቱ፣ እሱ ተገቢ ሰው ስለአለመሆኑ ጠበቃም ባይገዛና ባያቆም እራሱ ቆንጆ አድርጎ ተከራከረ። ድርድሩ ያበቃው ለሙሴ አሮን ተጨምሮለት፣ እንደዚሁም በእጁ ያለች በትር ስለጸናችለት ነበር። በትርና ሽማግሌ ሰው ይዞ ወደ ፈርዖንቤት ሕዝብን ነፃ ለማውጣት መሄድ! ወገኖች የእግዚአብሔር ትእዛዝ ለሥጋ አታመችም፣ አትደላም። የተደላደለ ትዕዛዝ ሁል ጊዜም ቢሆን አትጠብቁ።

እንደ ሙሴ ሁሉ አስቴርም አስቸጋሪ ትዕዛዝ ታዛ ነበር። ልዩነቱ አስቴር የታዘዘችው በመርዶኪዮስ መሆኑ ነው። በእስራኤላውያን ሁሉ ላይ የሞት ፍርድ በተወሰነበት በንጉሥ አርጤክስስ ዘመን ሁኔታው እንዲለወጥ ንግሥት አስቴር ሕገ–ወጥ የሆነ ለሞት ሊዳርጋት የሚችል እርምጃ እንድትወስድ ተጠይቃ ነበር። አስቴር የተጠየቀችው የእስራኤላውያን መጥፋት በሱሳ የተነገረውን የአዋጁን ጽሕፈት እንዲሻር ወደ ንጉሡ ገብታ ስለሕዝብዋ ትለምነውና ትማልደው ዘንድ ነበር (አስቴር 4፥8)። አስቴርም ለመርዶክዮስ መልእክተኛ ለአክራትዮስ የሚከተለውን ተናገረችው።

"የንጉሡ ባሪያዎችና በአገሮችም የሚኖሩ ሕዝብ ሁሉ ወንድ ወይም ሴት ቢሆን ሳይጠራ ወደ ንጉሡ ወደ ውስጠኛው ወለል የሚገባ ሁሉ፥ በሕይወት ይኖር ዘንድ ንጉሡ የወርቁን ዘንግ ካልዘረጋለት በቀር፥ እርሱ ይሞት ዘንድ ሕግ እንዳለ

ያውቃሉ! እኔ ግን ወደ ንጉሡ ለመግባት ይህን ሠላሳውን ቀን አልተጠራሁም፡ (አስቴር 4፥11)

በሌላ አነጋገር ለአስቴር የመርዶክዮስ ትእዛዝ ከበዳት። ሕይወቷን የሚያጠ ነበርና። የመርዶክዮስ ሀሳብ የእግዚአብሔር ሀሳብ ነበር። በዚያ ውስጥ ለእስራኤ ሕዝብ የእግዚአብሔር የመዳን ዕቅድ ነበረበት።

አስቴር ስትሸነፍና የመርዶክዮስን ሀሳብ ተቀብላ ልትፈጽም በመታዘዝዋ የእስራኤል ሕዝብ ደህንነት እንደተገኘ በአስቴር ምዕራፍ 8፥9–14 ተመዝግ እናገኛለን።

ማርያም ወንድ ሳታውቅ የእግዚአብሔርን ሀሳብ ለመፈጸም ብቻ የማይሸፈነው እርግዝና ይዛ በኅብረተሰቧ መካከል መኖር ነበረባት። እግዚአብሔር ከሷ የጠየቀ አስቸጋሪ ቢሆንም ተቀበለችው። ወገኖች

የእግዚአብሔር ትእዛዝ አንዳንድ ጊዜ ለሥጋና ለሥጋዊ አእምሮ ላይመ ይችላል።

የሕይወትን አቋም ሊያናጋ ከሚችለው ከዚህና ይህን ከሚመስለ የእግዚአብሔር ጥያቄ እያንዳንዳችን እግዚአብሔርን የምናምነውና የምንታዘዘ እስከምን ድረስ ነው? የሚል ጥያቄ እናገኛለን። ጌታ ሆይ! በሥራዬ አትምጣብኝ በጤንነቴ አትምጣብኝ፥ በልጆቼ አትምጣብኝ፥ በእጮኛዬ አትምጣብኝ በሚስቴ/በባሌ አትምጣብኝ፥ በምቾቴ አትምጣብኝ፥ በጥበቤ አትምጣብኝ በክብሬ አትምጣብኝ፥ በውበቴ፥ በመልኬ፥ በዝናዬ፥ በነፃነቴ አትምጣብኝ እንለ ይሆን?

ውድ አንባቢ ሆይ:-

እስቲ ልብህንና አእምሮህን በጌታ ላይ አትኩረህ ይህንን ጥያቄ ራስህን ጠይቅ። እስከ ምን ድረስ ነው እግዚአብሔርን የምታምነውና የምትታዘዘው? ገደብ አለው ወይ? የገደቡ ርዝመትና ስፋት ምን ያህል ነው? መልሱን ከጌታህ ጋር ተነጋገርበት። የክርስትና ሕይወትና ሁኔታ ሙቀትና ቅዝቃዜ መለኪያው ይኸው ነው። የሕይወትህ ውሉ ቢጠፋብህም፥ በድቅድቅ ጨለማ የት እንደምትሄድ፥ ጉድጓድ ይሁን ሜዳ የምትረግጠው ባይነግርህና ባያሳይህ ግን እሱ ከአንተ ጋር መሆኑን ብቻ ቢገልጽልህ ይኸው ይበቃኛል ብለህ ትከተለዋለህ? ለምን ያህል ጊዜ?

ለዚሁ ከባድ ጥያቄ የአብርሃም መልስ "እግዚአብሔርን ያለወሰን አምነዋለሁ፥ እታዘዘዋለሁ" የሚል ይመስላል። አብርሃም በእግዚአብሔር ላይ የሚተክለው የወሰን ድንጋይ የለም። እርሱ የማያዝበት ሕይወትም ሆነ የሕይወት ክፍል የለኝም፥ ሊኖረኝም አይገባም የሚል ነው።" እስቲ ቃሉን በትኩረት እንመልከተው። "አብርሃምም በማለዳ ተነስቶ አህያውን ጫነ፥ ሁለቱንም ሎሌዎቹንና ልጁን ይስሐቅን ከእርሱ ጋር ወሰደ! እንጨት ለመሥዋዕት ሰነጠቀ፥ ተነስቶም እግዚአብሔር ወዳለው ቦታ ሄደ።" (ዘፍ.22፥3)

ልጁን መሥዋዕት ለማድረግ ይሆን ወይስ እግዚአብሔርን ለመታዘዝ እና የእግዚአብሔርን ፈቃድ ለመፈጸም በማለዳ የተነሣው? በሁለቱ ዓላማዎች መካከል ብዙ ልዩነት አለ። ብቻ የምናየው ቁም ነገር አብርሃም በማለዳ ተንስቶ መሄዱ ነው። ትእዛዙን ተግባራዊ ለማድረግ ከሚያስፈልጉት ነገሮች አንዱንም አልተወም። መርሳትን ምክንያት ለማድረግም አልሞከረ። በማለዳ:- አዎ የጌታ ሥራ ጉልበት ሳይላላ፥ አእምሮ ሳይደክም፥ ዐይን ሳይፈዝ፥ አንደበት ሳይያዝና ሳይዝል ለጌታ

አገልግሎት መዋል አለበት። አብርሃም ምስጢሩ የገባው ሰው በመሆኑ የጌታውን
የእግዚአብሔር ፈቃድ ለመፈጸም በማለዳ ተነሣ።

እላይ በተመለከተው ምክንያት ነው የዕብራውያን መጽሐፍ ጸሐፊ "አብርሃም
በተፈተነበት ጊዜ ይስሐቅን በእምነት አቀረበ፤ እግዚአብሔር ከሙታን እንኳ
ሊያስነሣው እንዲቻለው አስቦአልና ከዚያም ደግሞ በምሳሌ አገኘው" ያለው።
አሁን እንግዲህ አብርሃም ልጁን መሥዋዕት ለማድረግ ነው ወይስ የእግዚአብሔር
ፈቃድ ለመፈጸም በማለዳ የተነሣው የሚለውን ጥያቄ እናያለን። ይስሐቅ ገ
ሳይወለድ እንደሚወለድ አብርሃም ቤት ድረስ መጥቶ የነገረው ራሱ እግዚአብሔ
ነው። ይስሐቅ ለአብርሃም ዘር መጠሪያ እንደሚሆን የወሰነውና የተናገረው
እግዚአብሔር አንድያ ልጁን፥ የበጋ እሸቱን እንደማይነጥቀው አብርሃም አምኗል።

እግዚአብሔር አብርሃምን ከእምነት ልጅነት ወደ እምነት ጉልማሳነት ለማሸጋገ
ወስኗል። በወተት ብቻ የሚኖር ሕፃን ከመሆን ሥጋ ለመብላት ወደሚችል ሙ
ሰው እንዲለወጥ ወስኗል። ከስምዖንነት ወደ አለቱ ጴጥሮስነት ሊለውጠው
ፈልጓል። ይህን ለማድረግ የመረጠው መንገድ የአብርሃምንና የቤተሰቡን ዓይን
አእምሮ፥ ሀሳብ፥ ፍቅርና ስሜት ሁሉ ቋጥሮና ሰብስቦ የያዘውን ይስሐቅን መንካ
ነው። የት ቦታ ሲኮረኮር እንደሚያስቅ፤ የት ቦታ ሲነካ "አቤት" እንደሚያሰኝ ጌ
ያውቃል።

በአንድ ክፍል ውስጥ አንድ አስተማሪ ስታስተምር አንዱን ተማሪ አስነስ
ያስተማረችውን ብትጠይቀውና ወደ እርሱ እያመለከተች እንዲመልስላ
ብትሞክርም ልጁ በድን ሆነባት። አስተማሪውም እዚሁ ልጅ አጠገ
የሚቀመጠውን ልጅ፥ "ይህ ልጅ ደንቆሮ ነውን?" ብላ ጠየቀች። ተጠያቂው
ልጅ፥ "ደንቆሮ አይደለም፤ በሀሳብ ተይዞ ነውና በእጅሽ ይዘሽ ነቅንቂው
ናጪው፥ አወዛውዥው" አላት ይባላል።

ነገሮች በደንብ እንዲገቡን፥ ሁኔታዎችን በዝርዝር እንድንረዳ፥ እንዳን እግዚአብሔር እንዲንጠን ወይም እንዲነቀንቀን ግድ ይሆናል። ምናልባት አብር እግዚአብሔር ያሰበለትን አዲሱን ትምህርት በደብልጥ እንዲረዳ መነቅ አስፈልጐት ይሆናል። ይህም ንቅናቄ የሚፈጸመው የዓይኑ አምሮት፥ የልቡ እር የሆነው ይ—ስ—ሐ—ቅ ሲነካ ይሆናል።

አንዱን ሰው የሚያንገላታው ነገር ለሌላው ፈጽሞ እንደ ችግር እንኳን ላይ ይችላል። ለቅቤ መቅለጥ የንጋት ፀሐይ ወይም የአገራችን ደካማው የነሐሴ ፀሐ እንኳን ይበቃዋል። ብረት ግን ሙቀትን እጅግ ይገዳደራል። እንኳን የንጋት ፀሐ እንኳን የነሐሴ ፀሐይ የግንቦት የእኩለ ቀን ፀሐይ እንኳ አይበግረውም። ያሞ ይሆናል እንጂ ለመወላገድ በሚችልበት ደረጃ እንኳ እንዲሆን አያደርሰው ብረት የሚቀልጠው በተለየ ክፍል ውስጥ በተለየ ሁኔታ ከምንረዳው በላይ የ ሙቀት ሲለቀቅበት ነው። ብረት የሚቀልጠው በ8,000 ዲግሪ ሴንትግሬድ ነ

ወገኔ ሆይ:-

አንተ ቅቤ ትሆን ብረት? ብቻ ዛሬ ብረት ብትሆን ነገ ቅቤ ልትሆን እንደምት አትዘንጋ። ዛሬ ደግሞ እንደ ቅቤ ትንሽ የሚበቃህ ልፍስፍስ ከሆንህ ጌታ አን ልፍስፍሱን ከብረት የበለጠ ጠንካራ ሊያደርግህ እንደሚችል እመን። ብረት ት ቅቤ ጌታ ራሱ ያውቃል።

ለደካማ ወገኔ ይህን መልእክት ልተው እፈልጋለሁ። የተሽከርካሪዎች ጎ በውስጡ ያለው ከመንዳሪ በራሱ ምን ያህል ልፍስፍስ እንደሆን እናውቃለን። ራ እንኳን ችሎ አይቆምም። ይህ ልፋስፍስ ነገር አየር ሲገባበት አይሮፕ ይሸከማል። ትላልቅ ጭነት የሚሸከሙ የጭነት መኪናዎችን ከነጣጣቸ

ከነጭንታቸው ይዞ ዳገትና ቁልቁለቱን ይወርዳል። ለዚህ ያበቃው በውስጡ ያለው አየር ነው። አየሩ ሲወጣ ወደ መልፈስፈሱ ይመለሳል። እንግዲህ ደካማ ወገኔ ከመንዳሪ ሁን። የጌታ መንፈስ እንዲሞላህ ጠይቀው። ሸክሙ ላይቀር ይችላል፤ ውጣ ውረዱም ላይወገድ ይችላል። ግን ዳገቱን፥ ቁልቁለቱን ሜዳውን ያለሃግብ ትሻገረዋለህ።

ውድ አንባቢ:-

የአንተ ይስሐቅ (የዓይን አምሮትህ—የምትሳሳለት) ማን ይሆን ወይስ ምን ይሆን? ሰው የማያየው ይስሐቃችሁን የውስጥ ቁስላችሁን እግዚአብሔር ነክቶት ይሆን ወይ? ይህ ከእግዚአብሔር እጅ ይልቁን ደግሞ ከእግዚአብሔር ልብ ከሆነ እግዚአብሔር የማይረካበትን የእምነታችሁን ደረጃ ለማሳደግ ወደ አዲስ ልምምድ ከፍ ሊያደርጋችሁ ስለሆነ ነውና በርቱ። እንኳን የእርሱ እጅ ሐኪምና መድኃኒት ቀማሚ እንኳን ያለ ሚዛን አይሠራም። ሐኪም እንኳን ዕድሜን፥ ፆታን፥ ክብደትንና ሌሎችን ዝርዝር ሁኔታዎች ሳያጣራ ከባድ ሕክምናን አያደርግም፥ መድኃኒትንም አያዝም። እዚህ ላይ "ለሰው ሁሉ ከሚሆነው በቀር ምንም ፈተና አልደረሰባችሁም፤ ነገር ግን ከሚቻላችሁ መጠን ይልቅ ትፈተኑ ዘንድ የማይፈቅድ እግዚአብሔር የታመነ ነው፤ ትታገሡም ዘንድ እንድትችሉ ከፈተናው ጋር መውጫውን ደግሞ ያደርግላችኋል" የሚለው የእግዚአብሔር ቃል ትዝ ሊለን ይገባል። የነበረው እንዳልነበረ ሲሆን፥ ነገሮች ሁሉ ምስቅልቅል ሲሉ፥ በውጭ ብቻ ሳይሆን በውስጣችንም ምስቅልቅል ያልን ቢመስል ነገሩ ከጌታ ከሆነ የሚያደርገውን ስለሚያውቅ ብቻ መታገስና እርሱን መጠበቅ አለብን። ለኢዮብም እንደተባለ ወይም ኢዮብ እንዳደረገ ማድረግ ለእግዚአብሔር ድንቅ ሥራዎች

በርን በርግዶ መክፈት ነው። ኢዮብ ተደራርበውና ተሰልፈው የመጡበት ችግሮች ሲሰማ:- "(ኢዮብም) ተነሣ፥ መጐናፀፊያውንም ቀደደ፥ ራሱንም ተላጨ፥ በምድርም ላይ ተደፍቶ ሰገደ፤ እንዲህም አለ:- ራቁቴን ከእናቴ ማህፀ ወጥቻለሁ፥ ራቁቴንም ወደዚያ እመለሳለሁ፤ እግዚአብሔር ሰጠ እግዚአብሔርም ነሣ፤ የእግዚአብሔር ስም የተባረከ ይሁን" አለ።

አብርሃም ልጁን እንዲሠዋ በእግዚአብሔር የቀረበለት ጥያቄ ለማንም ሰ የማይገባ ምክንያትም የማይገኝለት ነው። ይህን በሰው አእምሮ እንላለን። ይህ ጥያ ደግ ከሆነው ከእግዚአብሔር የማይጠበቅ ነው። ይህ ዓይነቱ ጥያቄ ፍቅር ከሆነ ከእግዚአብሔር የማይጠበቅ ነው። ከሁሉ አንፃር ትርጉምና ለድጋፍ ወይም ለገለ ምክንያት የሚሆን መነሻ አይገኝለትም። ይህንን እንደሰው እላለሁ።

ልዑል እግዚአብሔር ግን በዚህ ችግር ውስጥ ለራሱ ግልጽ ብሎ የሚታየው ለአብርሃም፥ በእርሱም አማካይነት ደግሞ የአብርሃም ልጆች ለሆንነው ለእ ለማስተላለፍ የሚፈልገው ዓላማና መልእክት ነበረው። የእግዚአብሔር ዓላ ወይም ግብ የይስሐቅ መታረድ አልነበረም። የይስሐቅ ሞት አልነበረም። ይህ ቢሆ ንግግር ወይም ውይይት ማድረግ ሳያስፈልገው እንደሱናማይቱ ሴት ልጅ በአን ትኩሳት ሊያደርገው ይችል ነበር። በዚህ ለሥጋ ግራ በሚገባ ከውኃ በቀጠነ ትእ አማካይነት እግዚአብሔር የአብርሃምን ሕይወት የማነጽ ዓላማ ነበረው። አብርሃ የበለጠ መታነጽ፥ የበለጠ መቀረጽ፥ የከበረ፣ የነጠረ ወርቅ መሆን ነበረበት። ይ እግዚአብሔር ደስ የሚሰኝበትን የአብርሃም ሕይወት ለማግኘት አብርሃምን በዚ ዓይነት ፈተና ውስጥ እንዲያልፍ እግዚአብሔር አደረገው። መበጠርና መን ያማሉ፥ ያደክማሉ፥ ያሰለቻሉ። በመጨረሻ ደግሞ ውብና ተወዳጅ፥ ጠቃሚ ለእግዚአብሔር የተመቸ ሰው ያደርጋሉ። ውጤቱ ይህ መሆኑ አስቀድ

ቢታወቅና ቢታመን ኖሮ ሁሉን ለመቻል ጥረት ይደረግ ነበር። ግን አንዳንዴ ይህ እውነት በችግሩ ይዋጥና በክርስትና ሕይወታችን ምስቅልቅል ይፈጥራል።

ለመንገድ መሥሪያም ይሁን ለቤት መሠረት የሚውል ጠጠር እንዴት እንደሚሠራ ጥቂት ቆም ብለን ልናስብ ይገባል።

ጠጠር ለመሥራት የመጀመሪያው እርምጃ ቋጥኙን (ትልቁን)፥ "አንቱ በሉኝ" ብሎ ተኮፍሶ የሚገኘውን ድንጋይ መስበር ወይም መከስከስ ግድ ነው። በዚህ ደረጃ ትልቅነት ይቀርና ትንሽነት ይመጣል። መከስከስ በጣም ያሳምማል። ድጅኖና ከድጅኖ የጨከኑ የበለጡ እንደ ደማሚት የመሳሰሉ መሣሪያዎች በቋጥኙ ላይ የሚሰለጥኑበት ጊዜ ነው። ባለ ድንጋዩ የድንጋዩን መከስከስ የሚፈልገው ድንጋዩ የበለጠ ጥቅም ወይም አገልግሎት እንዲሰጠው ነው እንጂ ድንጋዩን ስለጠላው እንዳይመስላችሁ። ዋናው ምክንያት ባለበት ሁኔታ ማለትም በቋጥኝነቱ የሚሰጠው ጥቅም ላይኖር ይችላል ወይም ጥቅም የሚሰጥም ቢሆን ጥቅሙ በጣም አነስተኛ ሊሆን ይችላል የሚል ነው። ያም ሆነ ይህ ውሣኔው የቋጥኙ ሳይሆን የቋጥኙ ባለቤት ነው።

ከመከስከስ ቀጥሎ ርኅራኄ በሌለው የመፍጫ መኪና ጥርሶች የመፈጨትና የመታኘክ ሁኔታ ይቀጥላል። እያንዳንዱ ጠጠር በምን መጠን መፈጨትና መገርደፍ እንዳለበት የሚወስነው ኃይል ያለው በሚመስለን በሞተሩ ሳይሆን ሞተሩን በሚቆጣጠረውና በሚያዘው ሰው ነው። እግዚአብሔር ይመስገን በእኛም ሕይወት የፈተናውን ኃይል የሚቆጣጠረው ጌታ ነው። የፈተናውን ኃይልና መጠን ወሳኙ ተቆጣጣሪው አምላካችን ነው።

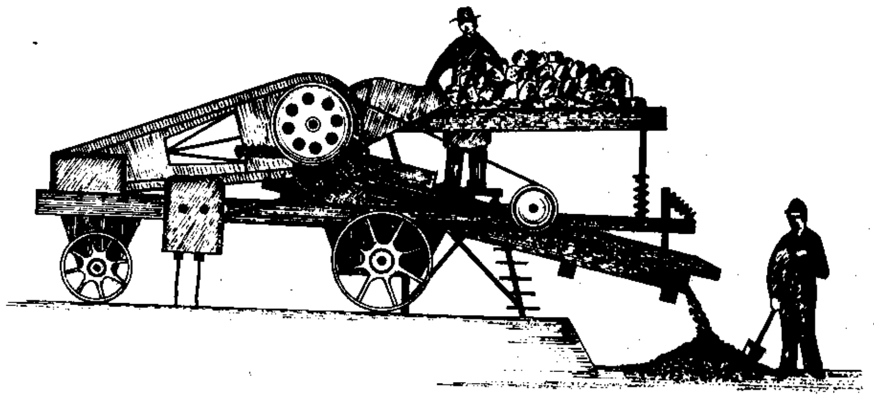

ከመፈጨት ቀጥሎ ጠጠሩን በደረጃ ለመከፋፈል የማበጠሩ ሥራ ይቀጥላል። አበጣሪው መሣሪያ ጠጠሮቹን እጅግ ያርገበግባቸዋል፥ ያንገላታቸዋል። ከግራ ወደ ቀኝ ከታች ወደ ላይ እያንገዋለለ የፈለገውን የሚያደርግበት ይመስላል። አሁንም ግን ይህ አበጣሪው ሞተር የታዘዘውን የሚሠራ የባለቤቱ መሣሪያ እንጂ እርሱ የፈለገውን የሚያደርግ አይደለም። በትዕዛዝ ከመሥራት በላይ ሥልጣን ያለው ቢመስለን እንኳን ሥልጣን የለውም።

ከላይ የተገለጹት ደረጃዎች ቋጥኙ ድንጋይ በጥቅም ላይ እንዲውል ብቃት የሚሰጡት ሂደቶች ናቸው። እኛም ጌታዬና አምላኬ ለምንለው ለሠራዊት ጌታ ሥራ አገልግሎት ላይ ለመዋል በመሰል ሁኔታ በማለፍ መስተካከል፥ መሠራትና መቀረጽ ይኖርብን ይሆናል።

አንዳንዶቻችን እንደ አብርሃም ከመለኪያ በላይ በሆነ፥ እጅና እግሩን ለመለየት በማንችልበት ችግር ተተብትበን ይሆናል። ነገሩ ጭራሽ አይገባንም ይሆናል። ሁሉ ነገር እንዲገባን እግዚአብሔር የሚጠብቅብን አይመስለኝም። ነገር ግን በማይገባንም ጊዜ እግዚአብሔር እንድንታዘዘው፥ እርሱ ስላዘዘ ብቻ እንድንፈጽመው ይፈልጋል፤ ይህንንም ከእኛ ይጠብቃል። ጌታ የሚመራን መንገድ መራራ ሊሆን ይችላል። በመሆኑም የጌታን ደግነት ወደ መጠራጠር ደረጃ ጠጋ ብለን ይሆናል። ሆኖም ግን ለእያንዳንዳችን ደግ የሚሆንበትን መንገድ እና ሁኔታ የሚያውቀውና የሚወስነው እርሱ ነው። እኛ ለእርሱ ምክርም ሆነ አመራር የመስጠት መብት የለንም፤ መጠየቅና መለመን እንጂ ከእግዚአብሔር ፈቃድ በመውጣትና ሕጉን በመጣስ ለራሳችን ደግ አንሆንም፤ የተሻለም አናደርግም። ስለምንወዳቸውም ሆነ ስለ ራሳችን ቢሆን ከእግዚአብሔር በላይ ራሳችንን ማመን ሌላ ስም ልንሰጠው አንችልም፤ ስ–ሕ–ተ–ት ነው። መጨረሻውም ጥፋት ነው። ጉስቁልና ነው።

ከችግር ነፃ ሆኖ ለሥጋም ሆነ ለመንፈስ የሚከብዱ ሁኔታዎች ሳያጋጥሙ መኖር የዚህ ዓለም ሳይሆን የዘለዓለማዊው ዓለም የአዲስቷ ኢየሩሳሌም ባሕርያት ናቸው። ሆኖም ችግራችንን ሁሉ በጌታችን ላይ መጣል ይቻላል፥ ይሻላልም። አለበለዚያማ ሸክማችንን በእርሱ ላይ እንድናስረክብ አይነገረንም ነበር። አንዳንድ ጊዜ ደግሞ የሚገጥሙን ጉዳዮች ብዙና ከባድ ስለሆኑ በጌታ ላይ የምንጥላቸው ካልሆነ መሸከምን አንችልም፥ ይደቁሱናል። ብቸኛው መፍትሔ፥ የጥንቱ መፍትሔ፥ ዛሬም ሸክማችንን በሚጠነቀቅልን በጌታ በኢየሱስ ክርስቶስ ላይ መጣል ነው። "እናንተ ደካሞች ሸክማችሁ የከበደ ሁሉ ወደ እኔ ኑ እኔም አሳርፋችኋለሁ" የተባለው እኮ ወደጌታ መሄድ ስለሚቻል እና ወደ ጌታ መሄድ እንደመቻሉም ሸክም ማስረከብም ስለሚቻል ነው። እግዚአብሔርም የማይሆነውን ምክር አይመክረንም።

የአብርሃም ታዛዥነት ጥሩ ታዛዥነት ነው። የጌታን ትእዛዝ ለማከናወን በማለዳ
ተነሣ።

አብርሃም በአዛገፉ እምነት ነበረው። ይህንንም "የመሥዋዕቱ በግ ግን ወዴት አለ?"
ለሚለው ለይስሐቅ ጥያቄ አባቱ አብርሃም ከሰጠው መልስ እንረዳለን። የአብርሃም
መልስ "ልጄ ሆይ የመሥዋዕቱን በግ እግዚአብሔር ያዘጋጃል" የሚል ነበር። በሌላ
አነጋገር ይህን ጉዳይ ወይም ችግር እግዚአብሔር ራሱ የሚያስተናግደው፣ ራሱ
የሚመልሰውና፤ የሚጨነቅበት ነው፤ የኔ ጉዳይ አይደለም፤ የአንተም አይደለም
ማለቱ ነው። ይህ እምነቱ:- አብርሃም በእግዚአብሔር ላይ ያለው ትምክህት ማስረጃ
ነው። ይህ እምነቱ አብርሃምን አንድ ልጁን ለመሥዋዕትነት እስከ ማቅረብ፣
አንዱንም ሁሉንም ለአምላኩ ለመስጠት ፈቃደኛ አደረገው።

ተኝተውም ሆነ በተመላላሽነት ለመታከም ብዙ በሽተኞች ወደ ሆስፒታል
ይሄዳሉ። በሆስፒታል ውስጥ በሽተኞችን ለመርዳት ልዩ ልዩ የሙያና የልምድ
ደረጃ ያላቸው ዶክተሮችም ይገኛሉ። የታማሚው በሽታ በጣም ከባድና የሚያሰጋ
ሲሆን በጉዳዩ አለ የሚባለውና አንቱ የተሰኘው ባለሙያ (በእንግሊዝኛ ቋንቋ
እስፔሻሊስት የሚባለው) ራሱ መጥቶ ሕመምተኛውን እንዲረዳው ይደረጋል። ልዩ
ችግሮች ልዩ መፍትሔ ይሻሉ። ልዩ አዋቂ ይሻሉ። ይህንን ነው እንግዲህ አብርሃም
ለልጁ ለይስሐቅ የሚለው። ይህ ልዩ ችግር ነው። ለችግሩ ባለመፍትሔ ተራ
ሐኪም፣ የሰው ምክር ሳይሆን ባለልዩ ሙያው እግዚአብሔር ራሱ ነው። ይህን
ችግርና መፍትሔውን ለራሱ ለእግዚአብሔር እንተውለት ነው የሚለው ሽማግሌው
አብርሃም ለወጣቱ ይስሐቅ ። ይህ አርአያነት ያለው ሕይወት ምን ዓይነት ማህተም
በወጣቱ ይስሐቅ ላይ አትሞ ይሆን? ሽማግሌዎች ከዚህ መልእክት አለን።
ወንጌላውያንና አገልጋዮች ከዚህ መልእክት እናገኛለን። አባቶች፣ እናቶች፣

ወንድሞችና እህቶች ከዚህ መልእክት አለን። የኛ ሕይወት በምናገለግላቸው
በምናስተዳድራቸው ምዕመን ላይ ምን ዓይነት የአርያነት ማህተም ያትማል?

አብርሃም ታዘዘ። "በሦስተኛውም ቀን አብርሃም ዓይኑን አነሣና ቦታውን ከሩቅ
አየ። አብርሃምም ሌሎዎቹን አላቸው:- አህያውን ይዛችሁ ከዚህ ቆዩ፤ እኔና ልጄ
ወደዚያ ሄደን እንሰግዳለን፣ ወደ እናንተም እንመለሳለን።" (ዘፍ.22፥4–5)
አብርሃም አሁንም ልጁን እንደማያጣ እምነት ያለው ይመስላል። "ከጉልበትህ
የሚወጣው ይወርስሃል ... ወደ ሰማይ ተመልከት፣ ከዋክብትንም ልትቆጥራቸው
ትችል እንደሆነ ቁጠር፤ ... የዛሬ ዓመት እንደዛሬው ጊዜ ወደ አንተ በእውነት
እመለሳለሁ፤ ሚስትህ ሣራም ልጅን ታገኛለች" የሚለው የእግዚአብሔር ቃል
ኪዳን ትዝ የሚለውና በአእምሮው የሚታየው ይመስላል። ይህንን አብርሃም ራሱ
ከተናገረው ቃል ፍንጭ ማግኘት ይቻላል። "እኔና ልጄ ... እንመለሳለን።"
የተጠቀመበት ቃል እመለሳለሁ ሳይሆን እንመለሳለን ነው። ልጁን እንዳማያጣ
እምነትና ተስፋ አለው። በእርግጥም አብርሃም ከይስሐቅ ጋር ተመለሰ። እንዴት
ያለ ደስ የሚያሰኝ ፍጻሜ ነው! ክብር ለእግዚአብሔር ይሁን።

እኛስ? የእግዚአብሔርን ትእዛዝ ስንፈጽም ሁሉ የሚቀርብን ይመስለናል?
እንኳን እግዚአብሔር ቀርቶ ሰው እንኳን አንዳንዴ ውለታን አይረሳም። ችግር
ብዙ ያንገላታል፣ ፈተና ብዙ የሀሳብ መዋዠቅ ያስከትላል። ቢቸግረው መሰለኝ
ኢዮብ:- "መንገዴን አያይምን? እርምጃዬንስ ሁሉ አይቆጥርምን?" ያለው:-
(ኢዮብ 31፥4)። እስራኤልም ብዙ አጉረምርሟል። "መንገዴ ከእግዚአብሔር
ተሰውራለች ፍርዴም ከአምላኬ አልፋለች"። (ኢሳ.40፥27) እግዚአብሔር ግን
ለዚህ የሰጠው መልስ ለአሁኑም ጊዜ መልሳችን ነው። "እግዚአብሔርን
በመተማመን የሚጠባበቁ ግን ኃይላቸውን ያድሳሉ እንደንስር በክንፍ ይወጣሉ፣
ይሮጣሉ አይታክቱም ይሄዳሉ አይደክሙም"። (ኢሳ.40፥31) እግዚአብሔር

ያያል፣ እግዚአብሔር እርምጃህን ይቆጥራል። እግዚአብሔር የማንም ውለታ
ባለዕዳ አይደለም። እራሴን ከዚህም ሥፍራ በምስክርነት ማቅረብ ይኖርብኛል።
ለጌታ ስል የቀረብኝ ሁሉ ከብዙ ምርኮ ጋር፥ ተባዝቶ ተመልሶልኝ አይቻለሁ።

አብርሃም በመታዘዙ በሚገባ ተክሷል። በመሠረቱ ቀዳሚ ካማው፥ በጉልህ
የሚታየው ካማው ይስሐቅ ራሱ ነው። ለአብርሃም ይስሐቅ ዳግመኛ ጊዜ ተሰጠው።
ማለትም አብርሃም ይስሐቅን ለእግዚአብሔር በመስጠቱ ይስሐቅን አላጣም
እግዚአብሔርም ጥያቄውን ለአብርሃም ያቀረበው አብርሃም ለራሱ (ለአምላክ)
ያለውን የፍቅር መጠን ለመገንዘብ ነበር።

"የእግዚአብሔር መልአክም ከሰማይ ጠራና አብርሃም አብርሃም አለው
እርሱም:- እነሆኝ አለ። እርሱም:- በብላቴናው ላይ እጅህን አትዘርጋ፥ አንዳችም
አታድርግበት፤ አንድ ልጅህንም አልከለከልከምና እግዚአብሔርን የምትፈራ
እንደሆንህ አሁን አውቄአለሁ አለ። አብርሃምም ዓይኑን አነሣ፥ በኋላውም እነሆ
አንድ በግ በዱር ውስጥ ቀንዶቹ በዕፀ ሳቤቅ ተይዞ አየ፤ አብርሃምም ሄደ በጉንም
ወሰደው፥ በልጁም ፋንታ መሥዋዕት አድርጐ ሠዋው።" (ዘፍ.22፥11–13)

በይስሐቅ ምትክ ለአብርሃም የተሰጠው አንድ በግ ብቻ አይደለም። ይህ ከፍ ያለ
ዋጋ ሊያስከፍል የነበረው መታዘዝ ለአብርሃም አዲስና ሰፊ የበረከት በር ሆነ።
ለአብርሃም የማያቋርጥ የበረከት ምንጭ ሆነ። ይህ የሚሆነው በሕይወታችን
እግዚአብሔርን የማናስገባበት ሁኔታ ከሌለ ብቻ ነው። ታዲያ የእኛ አቋም እንዴት
ነው? ለመሆኑ ወገኖች በእግዚአብሔር ፈቃድ ላይ የድንበር ድንጋይ የምንተክል
እኛ ማን ነን? ወይስ ለእግዚአብሔር የድርሻ ደልዳዮች ያደረገን ማነው?

ውድ አንባቢ ሆይ:-

እስቲ አስብ! መንፈስ ቅዱስ ለልብህ ይህን ምስጢር ይግለጽልህ። ምን ይሆን የእግዚአብሔር ድንቅ ነገር፥ የእግዚአብሔር ኃይልና በረከት ወደ ልብህ፥ ወደ ቤትህ እንዳይገባ ቸንክርና ቆልፎ የያዘው?

የአብርሃም ካሣ (ልጁን እንደገና ከማግኘቱም ባሻገር) እንዲህ ተመዝግቧል፤ "የእግዚአብሔር መልአክም አብርሃምን ከሰማይ ሁለተኛ ጊዜ ጠራው፥ እንዲህም አለው:- እግዚአብሔር በራሴ ማልሁ ይላል፤ ይህን ነገር አድርገሃልና፥ አንድ ልጅህንም አልከለከልህምና በእውነት በረከትን እባርክሃለሁ፥ ዘርህንም እንደ ሰማይ ከዋክብትና በባህር ዳር እንዳለ አሸዋ አበዛዋለሁ፤ ዘርህም የጠላቶችህን ደጅ ይወርሳል፤ የምድር አህዛብ ሁሉ በዘርህ ይባረካሉ፥ ቃሌን ሰምተሃልና።" (ዘፍ.22፥15–18)

የመታዘዝ ውጤት የሆነው በረከት በእርሱ ብቻ አልቆመም። እንደማያቋርጥ ፈሳሽ ወንዝ ወደ ዘር ማንዘሩ፥ ወደ አህዛብ ፈሰሰ። አብርሃም ከልጁ በተጨማሪ ሌላ በረከት አገኘ። በረከቱም ለእኛም ጭምር ተረፈ። የመታዘዝ ምስጢር፥ የመታዘዝ ፍሬ ይህ ነው።

ዛሬ ጌታ ይስሐቅህን ቢጠይቅህ ምን ትለዋለህ? የሕይወትህ ቁልፍ በመታዘዝህና ባለመታዘዝህ ላይ ወድቋል። አንድ ቁም ነገር ግን ልተውልህ:- ዞሮ ዞሮ ማንም ሰው ወንድ ሳይል ሴት ሕይወቱን ያለ ገደብ ለእግዚአብሔር በመስጠቱ ኪሣራ አይደርስበትም።

ከዚህ ነገር ጋር በተቃራኒ ሁኔታ ያሉ አያሌ ምሳሌዎች በመጽሐፍ ቅዱስ ተጽፈዋል። መተረኩና ማስተማሩ ደስ የሚለው የአብርሃምንና የይስሐቅን ታሪክ ሲሆን በዚህም አንጻር መታዘዝ ግድ ነውና ከጥፋት እንጠበቅ ዘንድ ያለመታዘዙንም ታሪክ ማየት ያሻል። ከብዙዎች ታሪክ ውስጥ በማርቆስ የተመዘገበውን የባለጸጋውን ወጣት ታሪክ እናያለን። "እርሱም በመንገድ ሲወጣ አንድ ሰው ወደ እርሱ ሮጦ ተንበረከከለትና:- ቸር ትለኛለህ? ከአንዱ ከእግዚአብሔር በቀር ቸር ማንም የለም። ትእዛዛትን ታውቃለህ አታመንዝር፣ አትግደል፣ አትስረቅ፣ በሐሰት አትመስክር፣ አታታል፣ አባትህንና እናትህን አክብር አለው። እርሱም መልሶ:- መምህር ሆይ፣ ይህን ሁሉ ከሕፃንነቴ ጀምሬ ጠብቄዋለሁ አለው። ኢየሱስም ወደ እርሱ ተመልክቶ ወደደውና:- አንድ ነገር ጐደለህ፤ ሂድ ያለህን ሁሉ ሸጠህ ለድሆች ስጥ፣ በሰማይም መዝገብ ታገኛለህ፣ መስቀሉንም ተሸክመህ ና፣ ተከተለኝ አለው። ነገር ግን ስለዚህ ነገር ፊቱ ጠቆረ፤ ብዙ ንብረትም ነበረውና እያዘነም ሄደ"። (ማር.10፥17–22) ታሪኩ ግልጽ ነው። ይህ ሰው ገንዘቡን በጣም ይወድ ስለነበረ በሀብቱ ሲመጣበት "ፊቱ ጠቆረ"። ምን ይሆን ወገኔ፣ ጌታ ሲጠይቅህ ፊትህን የሚያጠቁረው ነገር? ለአንዱ ገንዘብ ነው። ለሌላው ክብር ነው። ውበት፣ ትምህርት፣ ባል፣ ሚስት፣ ስንቱን ልዘርዝረው፣ ብዙ ፊት አጥቋሪዎች አሉ። "እያዘነ ሄደ" ተብሎ ተጽፏል። ሐዘኑ ጌታ ኢየሱስ በአካል እዚህ በነበረበት ጊዜ የተወሰነ እንዳይመስላችሁ። ጌታን ባለመታዘዝ በምድር የተጀመረው ሐዘን ለዘላለም አብሮት ይኖራል። ልዑል እግዚአብሔር ከዚህ ዓይነት ሁኔታ ይሰውረን።■

ምዕራፍ 5

አብርሃምና ሎጥ

ሎጥ የአብርሃም የወንድም ልጅ ሲሆን አብርሃም የእግዚአብሔርን ጥሪ ሰምቶና ታዝዞ ወደማያውቀው አገር ሲወጣ ከአብርሃም ጋር አብሮት የወጣ ሰው ነው። በመሠረቱ አብርሃም ሎጥን ይዞ እንዲወጣ መታዘዙ አጠያያቂ ነው ማለት ይቻላል። በምዕራፍ 2 ስለ አብርሃም ጥሪ የተመለከትን ሲሆን ጥሪው ከአገርህና ከዘመድህ ተለይተህ ውጣ የሚል ነው። አብርሃም ግን ሎጥን ይዞ ወጣ። ይዞት የወጣው ሎጥን ስለሚወደው ሊሆን ይችላል፤ ወይም ለራሱ በባዕድ አገር አለኝታ ወይም ጓደኛ ፈልጎ ሊሆን ይችላል። የእነዚህን ሁለት ሰዎች መንፈሳዊ ሕይወት ሁኔታ በዘፍጥረት ከ13–19 ባሉት ምዕራፎች ውስጥ በግልጽ እንረዳለን።

አብርሃምና ሎጥ አብረው በሚኖሩበት ጊዜ መንጎቻቸውን በሚጠብቁት ሎሌዎቻቸው መካከል አለመግባባት ተነሣ። በዚህም ምክንያት መለያየት ነበረባቸው። የአብርሃም አቋም እንዲህ ተጽፏል። "አብርሃም ሎጥን አለው:- እኛ ወንድማማች ነንና በእኔና በአንተ በእረኞቼና በእረኞችህ መካከል ጠብ እንዳይሆን እለምንሃለሁ። ...ከእኔ ተለይ ዘንድ እለምንሃለሁ፤ አንተ ግራውን ብትወስድ እኔ ወደ ቀኝ እሄዳለሁ፣ አንተም ቀኙን ብትወስድ እኔ ወደ ግራ እሄዳለሁ።" (ዘፍ.13፥8–9) የሚል ሲሆን ለራሱ የሚበጀውን በመምረጥ ራሱን እንዳላስቀደመ እናያለን። ከዚህ ውሳኔ ትምህርት እናገኛለን። ይኸውም አብርሃም የራሱን ዕድል በራሱ በመወሰን ፈንታ ከአገሩና ከወገኑ ባስወጣው አምላክ እጅ መተውን ነው።

በአንጻሩም ደግሞ ሎጥን እንይ:- "ሎጥም ዓይኑን አነሣ። በዮርዳኖስ ዙሪ
ያለውንም አገር ሁሉ ውኃ የሞላበት መሆኑን አየ፤ እግዚአብሔር ሶደምና ገሞራ
ከማጥፋቱ አስቀድሞ እስከ ዞዓር ድረስ እንደ እግዚአብሔር ገነት በግብፅ ምድ
አምሳል ነበር። ሎጥም በዮርዳኖስ ዙሪያ ያለውን አገር ሁሉ መረጠ፤ ሎጥም ወ
ምሥራቅ ተጓዘ።" (ዘፍ.13፥10–11)

ሎጥ የራሱን ዕድል ራሱ ወሰነ። ሎጥ ያማረውን ለራሱ መረጠ፤ ሎጥ ራሱ
የሚወድድ ሰው እንደነበረና ሕይወቱን በእግዚአብሔር እጅ አሳልፎ ያልሰጠ ሰ
እንደሆነ፥ የራሱ ጌታ ራሱ የነበረ ሰው እንደሆነ እንረዳለን።

አብርሃም ሎጥን ይወደው ነበር። በዘፍጥረት ምዕራፍ 14 እንደተመዘገበው በሎ
ምርኮ በተወሰደ ጊዜ አብርሃም ከማራኪዎቹ ጋር ተዋግቶ ነፃ አወጣው። ከዚህ
በተጨማሪ አብርሃም ለሎጥ ይጸልይ ነበር። ሎጥ ይቀመጥበት የነበረው የሶዶ
ከተማ በእግዚአብሔር ቁጣ መውደም በነበረበት ጊዜ ከተማዋ እንዳትጠ
አብርሃም ከእግዚአብሔር ጋር ብዙ ተሟግቷል። አብርሃም ለሎጥ ይጸል
እንደነበረ የምንረዳው በዘፍ.19፥29 ከተጻፈው ቃል ነው። "እግዚአብሔ
እነዚያን የአገር ከተሞች ባጠፋ ጊዜ አብርሃምን አሰበው፤ ሎጥ ተቀምጦበ
የነበረውን ከተማ ባጠፋ ጊዜ ከዚያ ጥፋት ሎጥን አወጣው።"

ሎጥን ለማዳን የተደረገው ድካም ብዙ ነው። እግዚአብሔር አብርሃምን አሰበው
ፀሎቱን አሰበ። ለሎጥ የነበረውን ፍቅር አሰበ፥ ከጥፋት መካከልም ሎጥ
አወጣው። "ጌቶቼ ሆይ፥ ወደ ባሪያችሁ ቤት አቅኑ፥ ከዚያም እደሩ
እግራችሁንም ታጠቡ፤ ነገ ማልዳችሁም መንገዳችሁን ትሄዳላችሁ።" እነርሱም
በአደባባዩ እናድራለን እንጂ አይሆንም አሉ። እጅግም ዘበዘባቸው፤ ወደ እርሱ
አቀኑ፥ ወደ ቤቱም ገቡ፤ ማዕድ ቀረበላቸው፥ ቂጣንም ጋገረ እነርሱም በሉ። ገና
ሳይተኙ የዚያች ከተማ የሶዶም ሰዎች፥ ከብላቴናው ጀምሮ እስከ ሽማግሌ

ድረስ፥ በየስፍራው ያለው ሕዝብ ሁሉ ቤቱን ከበቡት። ሎጥንም ጠርተው እንዲህ
አሉት:- በዚህ ሌሊት ወደ ቤትህ የገቡት ሰዎች ወዴት ናቸው? እናውቃቸውም
ዘንድ ወደ እኛ አውጣቸው። ሎጥም ወደ እነርሱ ወደ ደጅ ወጣ መዝጊያውንም
በኋላው ዘጋው፤ እንዲህም አለ:- ወንድሞቼ ሆይ፥ ይህን ክፉ ነገር አታድርጉ፤
እነሆ፥ ወንድን ያላወቁ ሁለት ሴቶች ልጆች አሉኝ፤ እነርሱን ላውጣላችሁ፥
እንደወደዳችሁ አድርጓቸው፤ በእነዚህ ሰዎች ብቻ ምንም አታድርጉ፥ እነርሱ
በጣራዬ ጥላ ሥር ገብተዋልና። እነርሱም:- ወዲያ ሂድ አሉት። ደግሞም እንዲህ
አሉ:- ይህ ሰው በእንግድነት ለመኖር መጣ፥ ፍርዱንም ይፈርድ ዘንድ
ይፈልጋል፤ አሁን በአንተ ከእነርሱ ይልቅ ክፉ እናደርግብሃለን። ሎጥንም እጅግ
ተጋፉት፥ የደጁንም መዝጊያ ለመስበር ቀረቡ። ሁለቱም ሰዎች እጃቸውን
ዘርግተው ሎጥን ወደ እነርሱ ዘንድ ወደ ቤት አገቡት መዝጊያንም ዘጉት። በቤቱ
ደጃፍ የነበሩትንም ሰዎች ከታናሻቸው ጀምሮ እስከ ታላቃቸው ድረስ
አሳወሩአቸው፤ ደጃፉንም ለማግኘት ሲፈልጉ ደከሙ።

"ሁለቱም ሰዎች ሎጥን አሉት:- ከዚህ ሌላ ማን አለህ? አማች ቢሆን ወንድ
ልጅም ቢሆን ወይም ሴት ልጅ ብትሆን በከተማይቱ ያለህን ሁሉ ከዚህ ስፍራ
አስወጣቸው፤ እኛ ይህን ስፍራ እናጠፋለንና፥ ጩኸታቸው በእግዚአብሔር ፊት
ትልቅ ሆኖአልና፤ እናጠፋውም ዘንድ እግዚአብሔር ሰድዶናል፤ እግዚአብሔር
ይህቺን ከተማ ያጠፋልና። አማቾቹ ግን የሚያፌዝባቸው መሰላቸው። ጎህም
በቀደደ ጊዜ መላእክት ሎጥን:- ተነሣ፥ ሚስትህንና ከዚህ ያሉትን ሁለቱን ሴቶች
ልጆችህን ውሰድ፥ በከተማይቱም ኃጢአት እንዳትጠፋ እያሉ ያቻኩሉት ነበር።
እርሱም በዘገየ ጊዜ እግዚአብሔር ስላዘነለት እነዚያ ሰዎች የእርሱን እጅ
የሚስቱንም እጅ የሁለቱን የሴቶችንም እጅ ይዘው አወጡትና በከተማይቱ ውጭ
አስቀመጡት። ወደ ሜዳም ካወጡአቸው በኋላ እንዲህ አለው:- ራስህን አድን፤

ወደ ኋላህ አትይ፥ በዚህም ዙሪያ ሁሉ አትቁም፤ እንዳትጠፋም ወደ ተራራ
ሸሽተህ አምልጥ። ሎጥም አላቸው:- ጌቶቼ ሆይ፥ እንዲህስ አይሁን፤ እነሆ ባሪያ
በፊትህ ሞገስ አግኝቶአል፥ ነፍሴን ለማዳን ያደረግህልኝን ምሕረትህን
አብዝተሃል፤ ክፉ እንዳያገኘኝና እንዳልሞት ወደ ተራራ ሸሽቼ አመልጥ ዘንድ
አልችልም፤ እነሆ ይህችን ከተማ ወደ እርስዋ ሸሽቶ ለማምለጥ ቅርብ ናት
እርስዋም ትንሽ ናት፤ ነፍሴን ለማዳን ወደ እርስዋ ሸሽቼ ላምልጥ፤ እርስዋ ትን
ከተማ አይደለችምን? እርሱም አለው:- የተናገርሃትን ከተማ እንዳላጠፋት እነ
በዚህ ነገር የለመንኸኝን ተቀብያለሁ፤ በቶሎ ወደዚያ ሸሽተህ አምልጥ፤ ወደዚ
እስክትደርስ ድረስ ምንም አደርግ ዘንድ አልችልምና። ስለዚህም የዚያች ከተ
ስም ዞዓር ተባለ።"

ከዚህ አስደናቂ ታሪክ ሎጥ ከጥፋት እንዲድን መላእክት ራሳቸ
ሲያስቸኩሉትና ሲጎትቱት እናያለን። በሌላ በኩል ደግሞ ሎጥ ምን ያህል ከከተማ
ጋር እንደተጣበቀ እናያለን። ቁጥር 22 ከሁሉም የሚያስደንቅ ነው። "በቶሎ ወደዚ
ሸሽተህ አምልጥ፤ ወደዚያ እስክትደርስ ድረስ ምንም አደርግ ዘንድ አልችልምና
በሎጥ ከከተማው አለመውጣት ምክንያት የከተማው መጥፋት ዘገየ። ሎ
የተቀመጠበት ከተማ እንዲጠፋ ከላይ ከአርያም ተወስኗል። ለእኔ እኔ አውቃለ
ብለን ያለ እግዚአብሔር ምሪት ባየነው ጊዜያዊ ልምላሜ ያለ መንፈሳዊ ማስተዋ
የምንመርጠው ነገር ሁሉ እንዲህ እንደ ሰዶምና ገሞራ ይሆናል። ከተማይቱ
እንዲያጠፉ ትእዛዝ የተቀበሉት በቦታው ይገኛሉ። ሎጥ እዚያ በመሆ
ተልእኮአቸውን ሊፈጽሙ አልቻሉም። ይህ የሆነው ግን አብርሃም ለሎጥ በመጸለ
ነው። የዚህን ማስረጃ በዘፍ.19፥29 እንዳለ አስቀድመን ተመልከተናል።

ለመሆኑ ሎጥ በሰዶም ከተማ እንደተጣበቀ የአንባቢዩ ልብ ከምን ጋር ተጣብ
ይሆን? ይህን ነገር ትንሽም ትልቅም ነገር ሊሆን ይችላል። ጌታ ያን ለማጥፋ

ቢፈልግ የሙጥኝ ብለህ አብረህ ልትጠፋ ይሆን ወይስ የጌታን ቃል ሰምተህ ከዚያ ነገር ትላቀቃለህ? አንዳንዱ ማጣበቂያ በጣም ኃይለኛ ነው። እሺ ብሎ አይለቅም። ቶሎ ብሎ አይለቅም። ለማላቀቅ ብዙ ነገር ይቦጫጭቃል፥ ይጎዳ፥ ይሰነጥቅ ይሆናል። ብቻ አብሮ ከመጥፋት፥ በእግዚአብሔር መላእክት እጅ ከመመታትና ከመቀሰፍ ተቦጭቆም ቢሆን ተላልጦ እግዚአብሔር ከሚጠላው ነገር መለየቱ የተሻለ፥ እጅግ የተሻለ ነው። አባቶቻችን "ምከረው ምከረው እንቢ ካለ መከራ ይምከረው" ይላሉ። የእግዚአብሔርን ትዕግሥት ባናስጨርሰው ለሕይወታችን መልካም ነው። መንፈስ ቅዱስ ይህን እውነት በአንባቢዩ ልብ እንዲቀርጸው እጸልያለሁ።

የጸሎት ሐይል ከምንም ሌላ ሐይል ጋር ሊወዳደር አይችልም። ውኃ እሳት በማጥፋት እሳት ሊያስከትል የነበረውን ጥፋት ሊያቆም ይችላል፤ ጸሎት ግን እሳቱም እያለ ጥፋት እንዳያስከትል ኃይልን ይነሣዋል!

እዚህ ላይ በምርኮ ወደ ባቢሎን የተወሰዱት ሦስቱ እስራኤላውያን በምርኮው አገር ቋንቋ ስማቸው ሲድራቅ፥ ሚሳቅ፥ አብድናጎ የተባሉት ትዝ ሊሉን ይገባል። "ናቡከደናፆር ሆይ" አሉ እነዚህ የእድሜ ወጣቶች የእምነት ትልቆች። "በዚህ ነገር እንመልስልህ ዘንድ አስፈላጊያችን አይደለም፤ የምናመልከው አምላክ ከሚነድደው ከእሳቱ እቶን ያድነን ...ዘንድ ይችላል። ...ነገር ግን ...አማልክትህን እንድናመልክ ላቆምከው ለወርቁ ምስል እንዳንሰግድለት እወቅ።" ተማራኪው ለማራኪው የሚናገር ይመስላችኋል? ግን እውነት ነው። ምርኮኞቹ ናቸው ለማረካቸው አገር ንጉሥ ለታላቁ ናቡከደናፆር የሚናገሩት። በመሠረቱ ውኃ የሚሄደው ከከፍተኛ ቦታ ወደ ዝቅተኛ ቦታ ነው። ነገር ግን በሞተር ኃይል ወደ ተራራ ይወጣል። ከሜዳ ወይም ከዝቅተኛ ቦታ ለረጃጅሞቹ የአዲስ አበባ ፎቆች ወይም የኒውዮርክ ከተማ የሕንፃ ተራራዎች ይወጣል። ቁም ነገሩ የእኛ ምርኮኛነት ወይም ደካማነት ወይም የችግሩ ከባድና ውስብስብ መሆን ሳይሆን ሞተር

በሕይወታችን መኖር አለመኖሩ ነው። የመንፈስ ቅዱስ ሞተር:- በእግዚአብ
የመታመንና የመኩራት ሞተር አለን? ለማስገባት ገንዘብ አይጠይቅም። ወ
የለውም፥ ተራ አያስጠብቅም፥ ፈቃደኛ መሆን ብቻ ነው።

የእነዚህን ሦስት ወጣት የእምነት ጀግኖች ውጤት እንይ። ናቡከደናፆር ተቆ
ሥልጣን ባለው መልክ ለሁሉ አስፈላጊውን ትእዛዝ ሰጠ። ትእዛዞቹ በመሠ
ሁለት ናቸው። አንዱ "የእቶን እሳት ይነድድ ከነበረው ይልቅ ሰባት እ
እንዲሆን ነበር። ሁለተኛው ትእዛዝ:- ሲድራቅ፥ ሚሳቅና አብድናጎ ታስረው
እቶኑ እሳት እንዲጣሉ ነበር። ሁለቱም ትእዛዞች ተፈጸሙ። ከእንግዲህ ጦ
በናቡከደናፆርና በሦስቱ ወጣቶች መካከል ሳይሆን በእሳቱና በሦስቱ ወጣ
መካከል ነበር። ወይም በእሳቱና ሦስቱ ወጣቶች በታመኑበት በእግዚአብ
መካከል ነበር። እሳቱ መንደዱን አልተወም። ግን ወትሮ የሚያደርገውን ሥራ
ወይም እንዲደረግ የሚጠበቅበትን አላደረገም፥ አላቃጠለም። እያነደደ—ጠፍ
ብል ስህተት አይመስለኝም። ጸሎት እሳት እያለ ያጠፋል። የሚቃረን ሀ
የሰጠሁ ይመስላል። ግን እውነት ነው፤ እሳቱ አለ። ለሦስቱ አማኝ ወጣቶች
የለም ብንል አንሳሳትም። የእግዚአብሔር ቃል ይህን እንዲህ ሲል መዝግቦታል

እሳቱ "በእነዚያ ሰዎች /ሦስቱ ወጣቶች/ አካል ላይ ኃይል እንዳልነበረ
የራሳቸውም ጠጉር እንዳልተቃጠለች ሰናፊላቸውም እንዳልተለወጠ፥ የእሳ
ሽታ እንዳልደረሰባቸው አዩ"። (ዳን.3፥27)

ጸሎት እንዲህ ነው። ለመሆኑ ይህን እናምናለን ወይ? የጸሎት ኃይልና ምስ
ይገባናል ወይ? የዳዊት አንዱ ጸሎት ትዝ አለኝ። "ኃይልህንና ክብርህን አይ ዘ
ብሎ የጸለየው ትልቅ ጸሎት።

እዚህ ላይ ወደ ሎጥ ሕይወት እንመለስና ከእሱ ሕይወት ልንማረው የምንችለው ምን እንደሆነ እንመለከት። ይህም ይበልጥ ይገባን ዘንድ የሎጥን ሕይወት ከአብርሃም ጋር በማነጻጸር እናያለን። ሎጥና አብርሃም ከአገራቸው አብረው እንደወጡ፥ አብረው ግብፅ ወርደው እንደተመለሱና በመሬት ምርጫም የተደረገውን ክፍፍል አይተናል። አሁን በሀሳብ ከሎጥ ጋር ለመዋል ለማደርና ለመሰንበት እንሞክር። ከሁሉ አስቀድመን ልንረዳው የሚገባን ነገር ሎጥ ጻድቅ እንደነበረ ነው። በ2ኛ ጴጥ.2፥7 ላይ:- "ጻድቅ ሎጥም በመካከላቸው ሲኖር እያየና እየሰማ ዕለት ዕለት በዓመፀኛ ሥራቸው ጻድቅ ነፍሱን አስጨንቆ ነበርና..." የሚል ተመዝግቦ እናገኛለን። ከዚህም ሎጥ በእግዚአብሔር ፊት ጻድቅ እንደነበረ ወይም ጻድቅ ሆኖ እንደተቆጠረ እናያለን። ሕይወቱን ስናይ ግን እንኳን ጻድቅ ሊሆን የጽድቅ ሽታ እንኳን ከእርሱ አይወጣም። ሕይወቱ ሙሉ በሙሉ በራስ መውደድ የተሞላ ከዓለም ጋር በማይፈታ ሁኔታ የተጠመጠመ ወይም የተጣበቀ ነው። ይገርመኛል:- የሎጥ ጻድቅነት፥ የእኔ ጻድቅነት። ብቻ እግዚአብሔር ጻድቅ ማድረግ ስለሚችል አክሊል ሲሰጠኝ ሽማግሌዎቹ እንዳደረጉት እኔም በእግሩ ሥር አስቀምጠዋለሁ። ገጣሚውና ዘማሪው እንዲህ ያለው ልክ ነው።

"ተመስገን ተመስገን ተመስገን ጌታ ሆይ
ለዚህ ያደረስከኝ አንተ አይደለህም ወይ?
አንተ አይደለህም ወይ?"

"የእግዚአብሔር ውለታው ብዙ
ደካሞችን ማገዙ
በጀርባው አዝሎ መሸከሙ
ከኃጢአት ማንጻት በደሙ"

በእግዚአብሔር ፊት አብርሃም አማኝ ነው። ሎጥም አማኝ ነው። ሆኖም እግዚአብሔር በአብርሃም ደስ እንደሚለው በሎጥም ደስ መሰኘ አልተጻፈልንም። ስለ ሎጥ ማሰብ የሚገባን ጥያቄ ሎጥ አማኝ ነው አይደለ የሚለው ሳይሆን ሎጥ ምን ዓይነት አማኝ ነው? የሚለውን ነው።

ወገኔ ሆይ!

ክርስቲያን ነህ? ጌታን እንደ ግል አዳኝህ ተቀብለሃል? የዘላለም ሕይወት አለ ይህ ትልቅ ነገር ነው። ክርስቲያን ከሆንህ ደግሞ ምን ዓይነት ክርስቲያን ነህ? ም ዓይነት አማኝ ነህ? በእግዚአብሔር ጸጋና ጥበብ፥ በእግዚአብሔር በመታመ ለእግዚአብሔር በመታዘዝ እያደግህ ያለህ አማኝ ነህ ወይስ በራስ መውደ ከዓለም በመጣበቅ ዓለምን በመምሰል እያደግህ ያለህ ነህ? በሌላ አማርኛ አብር ነህ ወይስ ሎጥ? ያንተ የሕይወት ሥዕል ወይም ፎቶግራፍ የትኛውን ሰ ይመስላል?

አብርሃምና ሎጥ ጉዞ ጀመሩ። ሁለቱም እያደጉ ነው፤ የአስተዳደግ አቅጣጫቸ ግን ለየቅል ነው፤ ማለትም አንድ አይደለም። አብርሃም እግዚአብሔርን በማወ በመውደድ እያደገ ነው። ሎጥ ዓለምን በማወቅና በመውደድ እያደገ ነው።

የአብርሃምና የሎጥ ሕይወትና የሕይወት ሂደት አቅጣጫ ልዩነት የሚመነጨው ሁለቱ ሰዎች ስለ እግዚአብሔር ካላቸው አመለካከት ነው። አብርሃም ለእግዚአብሔር ግድ ነበረው። ፍርሃት ነበረው። ሎጥ የእግዚአብሔርን ጉዳይ ቁም ነገር አላለውም። ሎጥ እግዚአብሔርና የእግዚአብሔር ነገር በሕይወቱ ቅድሚያ የሚሰጠው ጉዳይ አልነበረም።

እግዚአብሔር የሚባርከን እግዚአብሔርና የእግዚአብሔር ነገር ግድ ሲለንና ቁም ነገራችን ስናደርገው ነው። እግዚአብሔርን የምንታዘዘው ለእግዚአብሔር አክብሮት ሲኖረን ነው። እግዚአብሔርን ስናፈቅር ስንፈራው ነው። እግዚአብሔር በሕይወታችን ዋነኛ ቁም ነገር ሲሆን ነው። አብርሃም ለእግዚአብሔር አክብሮት ባይኖረውና የእግዚአብሔር ነገር ግድ ባይለው ልጁን ያውም ምትክ የሌለውንና ምትክ ሊገኝለትም የማይችለውን ይስሐቅን በጠዋት አንጠልጥሎ ሦስት ቀን ቁልቁለትና ተራራ ያለበት መንገድ አይሄድም ነበር። እንኳን ቤቴን ሙጥጥ አድርጌ ለመስጠት! ያንን ያህል መንገድ እኔ ለሽልማትም የምሄድ አይመስለኝም፤ ይህ በእርግጥ አብርሃም ለእግዚአብሔር ያለው አመለካከት ምን ዓይነት እንደነበር ያሳየናል።

የአብርሃም የእምነት ሕይወት ቁንጮ፣ ጉልላት ወይም መደምደሚያው ይስሐቅን ለእግዚአብሔር መስዋዕት እስከማድረግ ድረስ ፈቃደኛ ሆኖ መገኘቱ ነው። ወገኔ ሆይ በሕይወትህ ቁም ነገር የምትለው ምን ይሆን? እግዚአብሔር ነው ወይስ ሌላ ነገር? ጥሩ ኑሮ፥ ዝና ያለው ስም፥ ሀብት፥ ጤንነት፥ ነፃነት፥ ክብር፥... ለመሆኑ በዝርዝሩ ውስጥ እግዚአብሔር አለ? ካለስ በምን ደረጃ ይገኛል? ለብዙ ነገር ቁም ነገረኛ ነህ፤ ለጌታስ?

አብርሃም እግዚአብሔር ሲናገረው ኮስተር ብሎ ይሰማል፥ ይደነግጣል። ይህን ከሕይወቱ ደጋግመን እናያለን። ከአገሩ ከወገኑ እንዲወጣ ሲታዘዝ አድራሻውን

ሳያውቅ ሳያቅማማ ወጣ። ይህ ትልቅ ውሣኔ ነው። አብርሃም ይህን ሲያደርግ ብዙ እምባ ሳያፈስስ አልቀረም። እግዚአብሔር የሚለውን በፍርሃትና በአክብሮት የሚወስደው መሆኑን የምንረዳው ስለሶዶምና ገሞራ ጥፋት ሲነገረው ከወሰደው እርምጃ ነው።

"እግዚአብሔርም አለ:- የሶዶምና የገሞራ ጩኸት እጅግ በዝቶአልና ኃጢአታቸውም እጅግ ከብዷልችና እንግዲህስ ወደ እኔ እንደመጣች እንደ ጩኸትዋ አድርገው እንደሆን ወርጄ አያለሁ፤ እንዲሁም ባይሆን አውቃለሁ።" (ዘፍ.18፥20–21) ይህ ንግግር አብርሃምን አስጨነቀው። ጭንቀቱ ወደ ምልጃ ወደ ጸሎት ወሰደው። ጉዳያችንን በጸሎት ወደ ጌታ የምናቀርበው ጌታን በማክበርና በማመን ነው። ጭንቀት ሲመጣ እኛ ምን እናደርጋለን? ዘመድ፣ ሰው ማሰብ? ፕላን ማዘጋጀት? ሩጫ መጀመር? አብርሃም ሎጥን ለማምጣት አልፈጠነም ግን ጉዳዩን በእግዚአብሔር ጀመረ። ከዚህ ልንማር ይገባል። መጀመሪያ ሁሉን ከእግዚአብሔር እንጀምር። ሰውን ማማከር ተገቢ ቢሆንም ማንን ማማከር እንዳለብን ጌታ እንዲመራን ብንጠይቀው መልካም ይሆናል።

በእግዚአብሔርና በአብርሃም መካከል የነበረውን ግንኙነት ከሚያስረዱን ጥቅሶች መካከል በዘፍጥረት ምዕራፍ 18 ቁ.17 ላይ ያለው ከፍተኛ ቦታ ሊሰጠው ይችላል። በዚህ ጥቅስ ላይ "እግዚአብሔርም አለ:- እኔ የማደርገውን ከአብርሃም እሰውራለሁን?" የሚል ቃል እናገኛለን። እግዚአብሔር አብርሃምን ያምነዋል። ስለዚህም ምስጢርን ያካፍለዋል። በአገራችን ምስጢር የባቄላ ወፍጮ አይደለም ይባላል። ባቄላ ሲፈጭ በጣም ይጮሃል። ስለዚህም ለብዙ ሰውና ለሰፈ አካባቢ ይሰማል። ይህ የአነጋገር ዘይቤ ለብዙ ሰው አይነገርም ለማለት የተፈጠረ ነው። ሆኖም ሁሉም ሰው የራሱ ምስጢረኛ አለው። ምስጢሩን ሊያካፍለው የሚያምነው እንዲያውም ምስጢሩን ላይነግረው ወይም ላያካፍለው የማይችል የቅርብ ታማኝ

ወዳጅ ይኖረዋል። እስከመጨረሻው ጥልቅ ምስጢራችን ድረስ እንዲካፈል የምናምነው የቅርብ ወዳጅ ይኖረናል። አብርሃም ለእግዚአብሔር እንዲህ ዓይነት ሰው ነበር። እግዚአብሔር ከአብርሃም የሚደብቀው ምስጢር አልነበረም። ይህም ማለት አብርሃም ከእግዚአብሔር ጋር ፍጹም የሆነ ቅርበትና መግባባት ነበረው። እግዚአብሔርን ያውቃል፤ እርሱም በእግዚአብሔር ዘንድ ይታወቃል። የአብርሃም የጸሎት ምስጢር ይህ ነበር። በዚህም ምክንያት አብርሃም የእግዚአብሔር ወዳጅ ተብሎ ተጠራ። መቀራረብ ማወቅንና መታወቅን ያስከትላል።

በጣም የምንቀርበውን ሰው ምን እንዳለውና እንደሌለው፥ ምን ማድረግ እንደሚችልና እንደማይችል፥ ምን ልናደርግለት እንደሚገባን፥ ምን እንዲያደርግልንና መቼ ሊያደርግልን እንደሚገባ ማወቁ አዳጋች አይሆንም። ይህ እውቀት ደግሞ ጥያቄአችንን ለማዘጋጀትና ለማቅረብ በጣም ጠቃሚ ነው። ብዙ መጯጯህ አያሻም፤ አስረጂ ወይም አማላጅ አያስፈልግም። የአብርሃም የጸሎት ምስጢር ከአምላኩ ከእግዚአብሔር ጋር ቅርብ መሆኑ ነበር።

ጌታ ኢየሱስ ክርስቶስ ይህንን ምስጢር የበለጠ ግልጽ አድርጎልናል። "በእኔ ብትኖሩ ቃሎቼም በእናንተ ቢኖሩ የምትወዱትን ሁሉ ለምኑ ይሆንላችሁማል።" አብሮ መኖር፥ መተዋወቅ፥ መቀራረብ ለጸሎት መሠረት ነው። ከዚህም አልፎ "እኔ ያዘዝኋችሁን ሁሉ ብታደርጉ እናንተ ወዳጆቼ ናችሁ። ከእንግዲህ ወዲህ ባሮች አልላችሁም፤ ባሪያ ጌታው የሚያደረገውን አያውቅምና፥ ወዳጆች ግን ብያችኋለሁ፤ ከአባቴ የሰማሁትን ሁሉ ለእናንተ አስታውቄአችኋለሁና ..." (ዮሐ.15፥15)። ወዳጅነት ምስጢረኝነትን ያስከትላል። ወዳጅነት በመቀራረብ ይገኛል። እግዚአብሔር አብርሃምን ወዳጄ ይለው የነበረው ስለቀረበው፣ የእግዚአብሔርን ሐሳብ ስለተጋራና ቃሉን – በፈቃዱ ስላስገዛ ነው። ■

ምዕራፍ 6

የአብርሃም ፈተና

የፈተና ማዕበል ያላንገላታው፥ የፈተና እሳት ወላፈን ያልፈጀው፥ የፈተና ነፋ ያልወዘወዘው ክርስቲያን ወይም አማኝ በመጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ ብዙ አልተጠቀሰም። እኛ ስናየውና በአእምሮ ስንገምተው የአንዱ ፈተና ከሌላው እጅ ይለያል፤ ይበልጣልም። መጽሐፍ ግን "ለሰው ሁሉ ከሚሆነው በቀር ምንም ፈተ አልደረሰባችሁም፥ ነገር ግን ከሚቻላችሁ መጠን ይልቅ ትፈተኑ ዘንድ የማይፈቅ እግዚአብሔር የታመነ ነው፤ ትታገሡም ዘንድ እንድትችሉ ከፈተናው ጋ መውጫውን ደግሞ ይሰጣችኋል።" ስለሚል የእኛን ዳኝነት መተው የእግዚአብሔርን መቀበል የሚበጅ ነው። ሕሊናችሁን የሚቃረን ቢመስላችሁ እንኳ ከዚህ የተለየ ምክር ለእናንተም ሆነ ለራሴ የለኝም። እውነቱን ልንገራችሁ በይስሐቅ በጣም እቀናለሁ፤ በሕይወቱ ብዙ ውጣ ውረድ አይታይም። የኢዮብ የዮሴፍን፥ የኤርምያስን የአንገልት ሕይወት ግን ልኖረው ቀርቶ ማሰብ እን አልፈልግም። ብዙ የእግዚአብሔር ሰዎች እንደ አብርሃም በውጣ ውረድና በ ፈተና ውስጥ አልፈዋል። እስቲ አንዳንድ የጌታ አገልጋዮች ያለፉበትን ፈ ለምሳሌ ያህል ብቻ እንመልከት።

"... ሙሴም ሕዝቡ በወገኖቻቸው፥ ሰው ሁሉ በድንኳኑ ደጃፍ፥ ሲያለ ሰማ፤ የእግዚአብሔርም ቁጣ እጅግ ነደደ፤ ሙሴም ተቆጣ። ሙ

እግዚአብሔርን አለው:- ለምን በባሪያህ ላይ ክፉ አደረግህ? ለምንስ በፊትህ ሞገስ አላገኘሁም ለምንስ የዚህን ሕዝብ ሁሉ ሸክም በእኔ ላይ አደረግህ? አንተ ለአባቶቻቸው ወደ ማልህላቸው ምድር አደርሳቸው ዘንድ:- ሞግዚት የሚጠባውን ልጅ እንድታቅፍ በብብትህ እቀፋቸው የምትለኝ፥ በውኑ ይህን ሕዝብ ሁሉ እኔ ፀንስሁትን? ወለድሁትንስ? በፊቴ ያለቅሳሉና:- የምንበላውን ሥጋ ስጠን ይላሉና ለዚህ ሕዝብ ሁሉ የምሰጠው ሥጋ ከወዴት እወስዳለሁ? እጅግ ከብዶኛልና ይህን ሁሉ ሕዝብ ልሸከም አልችልም። እንዲህስ ከምታደርግብኝ፥ በፊትህ ሞገስ አግኝቼ እንደሆነ፥ በእኔ ላይ የሚሆነውን መከራ እንዳላይ፥ እባክህ፥ ፈጽሞ ግደለኝ።" (ዘኁ.11፥10–15) ይህን ማን አለ? ይህን የተናገረው፥ "እግዚአብሔርን ፊት ለፊት እንዳወቀው እንደሙሴ ያለ ነቢይ ... በእስራኤል ዘንድ አልተነሳም" ብሎ እግዚአብሔር የመሰከረለት ሙሴ ነው።

ትንሽ አለፍ ብለን ስናይ ደግሞ መዳፉ ሰማይን የሚዘጋና የሚከፍተውን (ያዕ.5፥17) የእምነት ጀግና ሰማይ እንደከብሪት የሚጫርለትንና ሥጋንና ውኃን የጠገበ እንጨትን እስከሚያነድ ድረስ ባለእምነት የነበረውን ኤልያስን እናገኛለን። ግን ይህም የእምነት ጀግና ፈተና ነበረበት። ለምንፈልገው ዓላማ የሚጠቅመን ታሪክ በመጽሐፍ ቅዱስ በ1ኛነገ.19፥2–4 ውስጥ ይገኛል። ቃሉም:- "ኤልዛቤልም:- ነገ በዚህ ጊዜ ነፍስህን ከእነዚህ እንደ አንዲቱ ነፍስ ባላደርጋት፥ አማልክት ይህን ያድርጉብኝ ይህንም ይጨምሩብኝ ብላ ወደ ኤልያስ መልእክተኛ ላከች። ኤልያስም ፈርቶ ተነሣ፥ ነፍሱንም ሊያድን ሄደ፥ በይሁዳም ወዳለው ወደ ቤርሳቤህ መጥቶ ብላቴናውን በዚያ ተወ። እርሱም አንድ ቀን የሚያህል መንገድ በምድረ በዳ ሄደ፤ መጥቶም ከክትክታ ዛፍ በታች ተቀመጠና:- ይበቃኛል፤ አሁንም፥ አቤቱ፥ እኔ ከአባቶቼ አልበልጥምና ነፍሴን ውሰድ ብሎ እንዲሞት ለመነ።" በማለት ተጽፎ እናገኘዋለን።

የተቸገረ ሰው የማይሆነው ነገር የለም፣ "የጨነቀው እርጉዝ ያገባል" ይላሉ አበው። "የቸገረው በቅቤ ይበላልም" ይባላል አማራጭ የማጣትን አጋጣሚ ለመግለጽ። እነዚህ ሕይወትና የረጅም ጊዜ ልምድ የወለዳቸው አባባሎች ሰፊ ጥልቅ ትርጉም አላቸው።

ፈተና ለረጅም ጊዜ የማይለይ የቅርብ ጓደኛ ከሆነላቸውና በመጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ ከተጠቀሱት ሰዎች አንዱ ዳዊት ነው። ችግርና ፈተና ጤናማን እንደ እብድ፥ አዋቂን እንደ ሞኝ ያደርጋሉ። ጉብዙንም ጀግናውንም ፈሪና ሰነፍ ያደርጉታል፥ ያኮራምቱታል። ከዚህ አንጻር ዳዊት የሆነውንና በ1ኛሳሙ.21፥10–15 የተመዘገበውን እንመልከት።

"ዳዊትም ተነሣ በዚያም ቀን ሳኦልን ፈርቶ ሸሸ፥ ወደ ጌትም ንጉሥ ወደ አንኩስ ሄደ። የአንኩስ ባሪያዎችም:- ይህ ዳዊት የአገሩ ንጉሥ አይደለምን? ሳኦል ሺህ፥ ዳዊትም እልፍ ገደለ ብለው ሴቶች በዘፈን የዘመሩለት እርሱ አይደለምን? አሉት። ዳዊትም ይህን ቃል በልቡ አኖረ፥ የጌታንም ንጉሥ አንኩስን ፈራ። በፊታቸውም አእምሮውን ለወጠ፥ በያዙትም ጊዜ እንደ እብድ ሆነ፤ በበሩም መድረክ ላይ ተንፈራፈረ፥ ልጋጉም በጢሙ ላይ ይወርድ ነበር። አንኩስም ባሪያዎቹን:- እነሆ፥ ይህ ሰው እብድ እንደሆነ አይታችኋል፤ ለምን ወደ እኔ አመጣችሁት? በፊቴ ያብድ ዘንድ ይህን ያመጣችሁት እብድ ጠፍቶብኝ ነውን? እንዲህ ያለውስ ወደ ቤቴ ይገባልን? አላቸው።"

የዳዊትን ችግር እንረዳለት። ከሳኦል በዝናው ምክንያት ሲሸሽ ዝናው ከንጉሥ አንኩስ ጋርም የሚያጋጨው መሰለው። ስለዚህ ዘዴ መሻቱ ነው። ወገኖቼ:- አንዳንድ ፈተናዎች አደባባይ ላይ ባያንፈራፍሩንም ውስጣችንን አላንፈራፈሩንም? ምን ይሆን ይህ ልጋግ እስከማውጣት "በወግ በማዕረግ

በውስጣችን ያለውን" አውጥተን በሥራና በጥቅም ላይ እንዳናደርግ የሚያስገድደን? የውበቱን ነገር ወደ አስጸያፊነት የሚወስድብን ወይም ልውሰድ እያለ የሚሟገተን ፈተና? ልብ አድርጉ ይህ የዳዊት ፈተናም አልፏል። ዳዊትም እግዚአብሔር እንዳለ በእግዚአብሔር ጊዜ ነግሷል። ጌታ ለእያንዳንዳችሁም እንዲሁ የገባውን ተስፋ ይፈጽማል፥ ጠብቁት።

የኤርምያስንም ሕይወት ጠለቅ ብለን ስናይ ፈተና እጅግ ያንገላታው፥ ያለ ልጓምና ገደብ የተለቀቀበት ይመስላል። ስለዚህም ኤር.20፥14–18:- "የተወለድሁበት ቀን የተረገመች ትሁን፤ እናቴ እኔን የወለደችባት ቀን የተባረከች አትሁን። ወንድ ልጅ ተወልዶልሃል ብሎ ለአባቴ የምሥራች ነገር ደስ ያሰኘው ሰው የተረገመ ይሁን። ያም ሰው እግዚአብሔር ሳይጸጸት እንደገለበጣቸው ከተሞች ይሁን፥ በማለዳ ልቅሶን በቀትርም ጩኸትን ይስማ፤ እናቴ መቃብር ትሆነኝ ዘንድ ማኅፀንዋም ዘወትር ይዞኝ ያቆይ ዘንድ በማኅፀን ውስጥ አልገደለኝምና። ድካምንና ጣርን አይ ዘንድ ዘመኔም በእፍረት ታልቅ ዘንድ ስለ ምን ከማኅፀን ወጣሁ?" ሲል ይሰማል።

የእምነታችን ጀማሪና ፈጻሚ የሆነው ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስም ከፈተና ውጭ አልነበረም። ስለዚህም የጌታ ቃል:- "እንግዲህ በሰማያት ያለ ትልቅ ሊቀ ካህናት የእግዚአብሔር ልጅ ኢየሱስ ስላለን፥ ፀንተን ሃይማኖታችንን እንጠብቅ። ከኃጢአት በቀር በነገር ሁሉ እንደ እኛ የተፈተነ ነው እንጂ፥ በድካማችን ሊራራልን የማይችል ሊቀ ካህናት የለንም"። (ዕብ.4፥14–15) በማለት ስለ ጌታ ኢየሱስ ይመሰክራል። ጌታ ኢየሱስ የምድር ዘመኑ የተደመደመው በእሾህ አክሊል ነበር። በአባቱ ዘንድ ግን የባለ ብዙ አክሊሎች ጌታ ሆነ።

ወገኖች የጥንቶቹንና የዛሬዎቹን የእግዚአብሔር ጀግኖችንና አርበኞችን የጓዳና ጥልቅ የጭንቀት ሕይወት በውስጣቸው የተፈራረቀውን ፈተናና ችግር እንደዚሁም

መቃተት ከመንፈስ ቅዱስ ሌላ የሚያውቅ፥ ቢያውቅም የሚረዳ ብዙ ሰው ያለ አይመስለኝም። አጠቃላዩን አስተያየት በዚሁ እንደምድምና ወደ ባላታሪካችን ወደ አብርሃም እንመለስ።

ባለፉት ምዕራፎች በቀጥታም ሆነ በተዘዋዋሪ መንገድ ስለ አብርሃም መወሳ አልቀረም። ሆኖም ስለ ፈተናዎቹ ምንጭና አመጣጥ ለይቶ ማቅረቡ ትምህርት ሊሰጥ ይችላል በሚል እምነትና ግምት የሚከተሉትን ለማቅረብ እወዳለሁ።

በግልጽ የምናገኛቸውን የአብርሃም ችግሮችን አመጣጥ ወይም ምንጭ ስናያቸው ከቤተሰብ፥ ከዘመድና ከእግዚአብሔር ተስፋ ብሎ በሦስት ክፍል መመደ ይቻላል።

አብርሃም በሚስቱ በሣራ ምክንያት ብዙ ችግሮች ደርሶበታል። የአንዱ ችግር መነሻ የሚስቱ ውበት ነበር። ሣራ በአካባቢዋ ካሉት ሴቶች ተለይታ የምትታይ ይመስላል። በየሄደችበት ባለሥልጣኖች ዓይናቸውን ይጥሉባታል። በዚህ አንጻር ፈርዖንና አቤሜሌክ ለአብርሃም ቤተሰብ ከባድ ችግር ፈጥረው እንደነበረና የልዑል እግዚአብሔር ጣልቃ ገብነት ብቻ ታሪክን ቀይሮ የቤተሰቡ አንድነት እንዲጠበ ማድረጉን ቀደም ብለን ተመልክተናል። አብርሃም ለመኖር ሲል መዋሸት ነበረበት። በአሁኑ ጊዜያችንም ቢሆን ከባል የሚመነጭ ፈተና ለሚስት፥ ከሚስት የሚመነ ፈተና ለባል ይኖራል። በነአብርሃም ቤት የችግሩ ስም "ውበት" ነው። በአን ወንድሜ ቤት "ስሙ ምን ይሆን?" ስንቱን አንስተንስ ስንቱን እንተዋለን? ብ እንድንገነዘብ የምፈልገው ከቤተሰብ ባል ወይም ሚስት የፈተና ምንጭ ሊሆ እንደሚችሉ መረዳቱን ሲሆን ጸሎቴ ደግሞ ለነአብርሃም ጣልቃ የገባ አምላ በእናንተና በእኔ ቤት ጣልቃ እንዲገባ ነው፤ ጌታን አትለፉን በሉት! የቤተሰ ሰላም ማጣት ከእውርነት በሽታ የሚቀልል እንዳይመስላችሁ። እንደበርጠሚዎስ ወደ ጌታ ጩኹ በርቱ። ይሉኝታ አይያዛችሁ። ድካም አያዘናጋችሁ። ጊዜያ

የነገሮች መስተካከል አያታልላችሁ። ጩኹ። የጌታ ቃል ወደ እርሱ እንድንጮህ ይመክረናልና።

በሣራ አነሳሽነት በአብርሃምና በሣራ ቤት እሳት የለኮሰውና የቤተሰቡን የፍቅርና የአንድነት ግድግዳ የሰነጣጠቀው ሌላው ፈተና አብርሃም ከሠራተኛው ከአጋር ልጅ እንዲያገኝ በሣራ መካሪነትና፥ አማጭነትና አጋቢነት የተደረገው "ጋብቻ" ነው። በእርግጥ በዚህ ሁኔታ ሁለቱም ሰዎች ማለትም ሣራና አብርሃም ቦታቸውን ለቀዋል። ስለዚህም የሣራ መምከርና የአብርሃም መተባበር እንኳን የጠፋውን፥ በቤተሰቡ የጐደለውን (ልጅ) ሊያመጣና ሊያሟላ ቀርቶ ከነአካቴው በእጃቸው ያለውን አስጣላቸው። ከዚህ ሁኔታ በፊት ቤተሰቡ አንድነትና መግባባት ነበረው። አሁን የባልና ሚስት አንድነት ጠፋ! "እግዚአብሔር በኔና በአንተ መካከል ይፍረድ" አለች ሣራ። (ዘፍ.16፥5) ነፍሰጡር አጋር፥ ምንም የማያውቀው እስማኤል ጭምር ከሞቀ ቤት ወደ ዱር ተጣሉ። ሣራ ሚስት እንጂ አጋቢ አልነበረችም! ሣራ ሚስት እንጂ ልጅ አስገኚ አልነበረችም። አብርሃምም ቢሆን የቤተሰብ ራስነቱን መተው አልነበረበትም። ከዚህ ሁኔታ የምናገኘው ሌላው ትምህርት የመጣውን ማናቸውንም ምክር በጌታ ቃልና መንፈስ ሳንመረምረውና ሳናስመረምረው ተግባራዊ ከማድረግ መቆጠብ እንዳለብን ነው። ምክር ሁሉ ጥሩ አይደለም። ለዚህ መሰለኝ የመዝሙር መጽሐፍ "ምስጉን ነው በክፉዎች ምክር ያልሄደ" በማለት የጀመረው። በማይሆን ምክር አዳምና ሔዋን (እኛም ጭምር) ከኤደን ገነት ለዘለቄታው ወጥተናል።

የአብርሃም ሌላው ፈተና የመጣው ከዘመዱ ከሎጥ ነው። ከዘመድ በመጣ ወይም ከዘመድ በተያያዘ ምክንያት የፈረሰውንና በመፍረስ ላይ ያለውን ወደፊትም የሚፈርሰውን ቤተሰብ ቁጥር መናገር ያስቸግራል። ሆኖም ግን ከብዙ ዘመድ ጋር መኖር ባህልና ልምዱ በሆነው በኢትዮጵያ ሕብረተሰብ ውስጥ ለቤተሰብ ፍቅር

መጥፋትና መፍረስ ይህ ምክንያት ትልቅ ሥፍራ አለው። ዘመድን መርዳት ተገ
ነው። በአንዳንድ ሁኔታዎችም አብሮ መኖር አማራጭ የሌለው ግዴታ ሊሆ
ይችላል። ግን ባል ሆይ ልብ አድርግ ሚስትህ ያገባችው አንተን "ከነድሎትህ
ከነችግርህ" እንጂ ዘመዶችህን፥ ድሎታቸውንና ችግራቸውን አይደለም! ሚስ
ሆይ፥ አንቺም እንዲሁ። አንዳንድ ቤት ውስጥ ባል የቤቱ ባይተዋር፥ አንዳን
ቤት ውስጥ ደግሞ ሚስት የቤቷ ባይተዋር ሲሆኑ ይታያል። በገዛ ቤት ውስጥ ሆ
የቤት ባዕድ መሆን ምንኛ የሚያሳዝን ነገር ነው? ወገኖቼ ልብ አድርጉ፥ ሰ
ከራሱ ቀጥሎ የራሴ ሊል የሚችለው ትዳሩንና ቤቱን ነው። ይህን ዕድል መገፈ
የአጥንት ውስጥ ጸጸት ያስታቅፋል። በአጥንት ውስጥ ያለን ነገር አጥንቱ ሳይሰ
ማውጣት የሚቻል አይመስለኝም። በዚህ ደረጃ ያለን ሁኔታ ሊለውጠ
የሚቻለው ልዩ የጌታ ጸጋ ብቻ ነው። ያም ሲሆን ብዙ ጠባሳ ይቀራል። እንዳየሁ
ሎጥ ከአብርሃም ጋር ተጣብቆ እንደቆየና በሕይወት ዘመኑ የችግር ምን
እንደነበረ ሁሉ ከአንዳንዶቻችን ጋር የሚሸመግሉ ቶሎ የማይቆረጡ ከቤተ ዘመ
የሚመነጩ ችግሮች ሊኖሩ ይችላሉ።

ከአለፈ ሁኔታ በተገኘ ልምድ ጥልቀቱ ሆነ ክብደቱ ሲታይና ሲለካ ከአእ
በላይ የሆነው ሦስተኛው የአብርሃም ፈተና የመነጨው ከእግዚአብሔር ተስፋ
በተያያዘ መልኩ ነው። ይህ ሰው የእግዚአብሔርን ቃል ብቻ አምኖ ማስረ
ሳይጨብጥ ከአገሩ ወጣ። ሳይጠይቅ ልጅ እንደሚሰጠው ቃል ተገባላት። "እ
ሚስቴም አርጅተናልና አይሆንም" ቢል "ይህን ለኔ ተወው" የሚል መ
ተሰጠው። አምላክ ለራሱ ይህን የቆየ ምኞትና የዕድሜ ልክ ትዝታ ቀስቅሶ እ
ኖኅ ቁራ ጭልጥ ያለ መሰለ። ለአብርሃም የቀረለት ማታ ማታ ከቤት ወ
ከዋክብትን መቁጠር ብቻ ሆነ። ይህ ሁኔታ ለዚህ ቤተሰብ፥ ለሳምንታት፥ ለወ
ሳይሆን ለ25 ዓመታት እንደ ዕለት እንጀራ በየቀኑ የሚደጋገም ሆኖ ቆየ። በዚ
የተነሳ የአብርሃም የእምነት ጡንቻ ዛለ። ውሎ አድሮም ምትክ ልጅ ከአ

እንዲመጣ ተደረገ። ልጁ መምጣቱን መጣ፤ ይሁን እንጂ እግዚአብሔር ይህን የሣራና የአብርሃም ምክር ውጤት የሆነውን ልጅ ለአብርሃም ዘር ማስተላለፊያ አድርጎ ለመቀበል ፈቃደኛ ሳይሆን ቀረ!

"እግዚአብሔር አብርሃምን አለው:- የሚስትህን የሦራን ስም ሦራ ብለህ አትጥራ፥ ስምዋ ሣራ ይሆናል እንጂ። እባርካታለሁ፥ ደግሞም ከእርስዋ ልጅ እሰጥሃለሁ፤ እባርካትማለሁ፥ የአሕዛብም እናት ትሆናለች፤ የአሕዛብ ነገሥታት ከእርስዋ ይወጣሉ። አብርሃምም በግምባሩ ወደቀ፥ ሳቀም፥ በልቡም አለ:- የመቶ ዓመት ሰው በውኑ ልጅ ይወልዳልን? ዘጠና ዓመት የሆናትም ሣራ ትወልዳለችን? አብርሃምም እግዚአብሔርን:- እስማኤል በፊትህ ቢኖር በወደድሁ ነበር አለው። እግዚአብሔርም አለ:- በእውነት ሚስትህ ሣራ ወንድ ልጅን ትወልድልሃለች፥ ስሙንም ይስሐቅ ብለህ ትጠራዋለህ፤ ከእርሱ በኋላ ለዘሩ የዘላለም ቃል ኪዳን እንዲሆን ቃል ኪዳኔን ከእርሱ ጋር አቆማለሁ። ስለ እስማኤልም ሰምቼሃለሁ፤ እነሆ ባርኬዋለሁ፥ ፍሬያማም አደርገዋለሁ፥ እጅግም አበዛዋለሁ፤ አሥራ ሁለት አለቆችንም ይወልዳል፥ ታላቅ ሕዝብም እንዲሆን አደርገዋለሁ። ቃል ኪዳኔን ግን በሚመጣው ዓመት በዚሁ ጊዜ ሣራ ከምትወልደው ከይስሐቅ ጋር አቆማለሁ።" (ዘፍ.17፥15–21)

ከእግዚአብሔር ተስፋ ጋር የተያያዘ ሌላ አስደንጋጭ ፈተናም በአብርሃም ላይ ደርሷል። እግዚአብሔር አብርሃምን በልጅ የመባረክ ተስፋው ተፈጸመ። በዚህም ምክንያት አብርሃምና ሣራ ታሪካቸውን፥ ዘራቸውንና ሀብታቸውን አንዴ የደማስቆ ሰው ለሆነው የቤት ሠራተኛቸው ለኤልዔዘር፥ አንዴ ለእስማኤል እናወርሳለን የሚሉት ሥጋታቸው ወልቆና ተረስቶ በሙሉ እፎይታ ተቀምጠዋል። ልጁም ከእግዚአብሔር የተሰጣቸው ስለሆነ የመሞቱ ወይም ያለጊዜው የመቀጨቱ ሀሳብ ፍጹም ወደ እነርሱ አልመጣም። ምናልባትም እንደዚያ ሀብታም:- "አንቺ ነፍሴ፥

ለብዙ ዘመን የሚቀር ብዙ በረከት አለሽ፤ ዕረፌት ብዩ፥ ጠጪ፥ ደስ ይበልሽ እላታለሁ" ብለው ይሆናል። ግን ከባድ ነፋስ መጣ። የአምላክ ተስፋ ማስፈጸሚያ የተባለው ልጅ ለእግዚአብሔር መስዋዕት እንዲሆን ተጠየቀ። ተስፋው ሁሉ ትርጉም–አልባ የሚሆን መሰለ። ጥያቄ? ታዲያስ ሌላ ይስሐቅ ይመጣል? ትልቅ ፈተና፥ ትልቅ ጎልያድ፥ ሌላ ቀይ ባህር! ደስ የሚለው ነጥብ የአብርሃም እምነት ምንም እንኳን እጅግ ቢፈተን አለመውደቁ ነው።

ምንም ቢቆይ ይስሐቅ ተወልዷል። በዚህም ቃሉን አምላክ አክብሯል ጠብቋል። አብርሃም ባይታመንም አምላክ ታማኝነቱን አልተወም፤ አሁንም እንዲሁ ያደርጋል በሚል እንዲታዘዝ "አብርሃም በተፈተነ ጊዜ ይስሐቅን በእምነት አቀረበ፥ የተስፋን ቃል የተቀበለው:- በይስሐቅ ዘር ይጠራልሃል የተባለለት እርሱም አንድ ልጁን አቀረበ፤ እግዚአብሔርም ከሙታን እንኳን ሊያስነሳው እንዲቻለው አሰቦአልና፤ ..." (ዕብ.11፥17–19) ከሚለው ቃል ለመረዳት እንደሚቻለው እንደዚያው አደረገ።

በእግዚአብሔር ተስፋ ሳቢያ ወይም ከዚያ በመነጨ ምክንያት የምትፈተኑ ወገኖቼ ፈተናው የሚያጠነክራችሁ እንጂ የሚጥላችሁ እንዳይሆን እጸልያለሁ። ከአብርሃም ሕይወት፣ ተስፋም የሚፈትን መሆኑን አውቀን ሁኔታዎችን ለመቋቋም የሚያስችል ትምህርትና ፀጋ እግዚአብሔር ይስጠን፤ አሜን።■

ምዕራፍ 7

የአብርሃም የአምልኮ ሁኔታዎች

አብርሃም እግዚአብሔር ራሱ ወዳጄ ብሎ የሚጠራው ሰው እንደነበረ ተመልክተናል። ታዲያ አብርሃም ከእግዚአብሔር ጋር የነበረው ግንኙነት ምን ይመስል ነበር? የአብርሃም የአምልኮ ገጽታዎች ምን ይመስሉ ነበር? ከእነዚህስ እኛ ምን እንማራለን?

"ለስሙ የሚገባ ክብርን ለእግዚአብሔር አምጡ
ቁርባን ይዛችሁ በፊቱ ግቡ፤ በቅድስናው ሥፍራ
ለእግዚአብሔር ስገዱ።"
(1ኛዜና.16፥29)

"ኑ እንስገድ ለእርሱም እንገዛ፥ በእርሱ
ባደረገን በእግዚአብሔር ፊት እንንበርከክ፤
እርሱ አምላካችን ነውና።"
(መዝ.95፥6)

የአብርሃምን የአምልኮ ሕይወት ስንመለከት የሚከተሉትን ይለማመድ እንደነ
መረዳት ይቻላል፤

- መስዋዕት ማቅረብ
- ማስተናገድ
- ስግደት
- ጸሎት

ከአብርሃም መንፈሳዊ ልምምዶች ውስጥ ለእግዚአብሔር መሠዊያ መሥራት
መሥዋዕት ማቅረብ ይገኙበታል። "አብርሃምም እስከ ሴኬም ስፍራ እስከ ሞ
የአድባር ዛፍ ድረስ በምድር አለፈ፤ የከነዓን ሰዎችም በዚያን ጊዜ በምድሩ ነበሩ
እግዚአብሔርም ለአብራም ተገለጠለትና:- ይህችን ምድር ለዘርህ እሰጣለ
አለው። እርሱም ለተገለጠለት ለእግዚአብሔር በዚያ ሥፍራ መሠዊያን ሠራ
(ዘፍ.12፥6–7) ቀጥሎም ወደ ቤቴል ከተጓዘ በኋላ "...ድንኳኑን ተከለ፤ በዚያ
ለእግዚአብሔር መሠዊያን ሠራ የእግዚአብሔርን ስም ጠራ"። (ዘፍ.12፥
አብርሃም ይህንኑ በኬብሮንም ሲፈጽም እናያለን። (ዘፍ.13፥18) መሠ
የሚሰራው መሥዋዕት ለማቅረቢያ ሲሆን አብርሃም መሠዊያ በሠራ ቁ
ለእግዚአብሔር መሥዋዕት ያቀርብ ነበር ብንል ስሕተት አይሆንም። ይ
የማያደርግ ከሆነ መሠዊያውን ማዘጋጀቱ ትርጉም አይሰጥም። ለመሆኑ ለሥ
ጉዳይና ለመሳሰለው ከአገር ወደ አገር ከቦታ ቦታ ስንሄድ መሠዊያ እንሰራ
ወይስ የአካባቢውን ሁኔታ እንመስላለን? ልብ አድርጉ፥ አብርሃም መሠዊያ ይሰ

የነበረ በባዕድ አገር፣ በባዕድ ሕዝብና ባህል ውስጥ ነበር። የአንዳንዶቻችን መሠዊያ የሚሰራው በክርስቲያኖች ዙሪያና መሃል ብቻ ስንሆን ነው። ወገኖቼ ከአብርሃም እንማር፤ ከዳንኤል እንማር። በምንገኝበት በማናቸውም ሥፍራ መሠዊያ መሥራትን እንልመድ፣ መሥዋዕትም እንሠዋ።

አብርሃም እግዚአብሔርን ማስተናገድ የሚወድና በሚገባ የሚያስተናግድ ሰው ነበር። መጽሐፍ ቅዱስ ስለዚህ የአብርሃም የአምልኮት ባህርይ ሲናገር እንዲህ ይላል:- "በቀትርም ጊዜ እርሱ በድንኳን ደጃፍ ተቀምጦ ሳለ እግዚአብሔር በመምሬ የአድባር ዛፍ ተገለጠለት። ዓይኑንም አነሳና እነሆ፥ ሦስት ሰዎች በፊቱ ቆመው አየ፤ ባያቸውም ጊዜ ሊቀባላቸው ከድንኳኑ ደጃፍ ተነስቶ ሮጠ፥ ወደ ምድርም ሰገደ፥ እንዲህም አለ:- አቤቱ፥ በፊትህ ሞገስ አግኝቼ እንደሆን ባሪያህን አትለፈኝ ብዬ እለምናለሁ፤ ጥቂት ውኃ ይምጣላችሁ፥ እግራችሁን ታጠቡ፥ ከዚህችም ዛፍ በታች ዕረፉ፤ ቁራሽ እንጀራም ላምጣላችሁ፥ ልባችሁንም ደግፉ ከዚያም በኋላ ትሄዳላችሁ፤ ስለዚህ ወደ ባሪያችሁ መጥታችኋልና። እነርሱም:- እንዳልህ አድርግ አሉት። አብርሃምም ወደ ድንኳኑ ወደ ሣራ ዘንድ ፈጥኖ ገባና:- ሦስት መስፈሪያ የተሰለቀ ዱቄት ፈጥነሽ አዘጋጂ፥ ለውሺውም፥ እንጐቻም አድርጊ አላት። አብርሃምም ወደ ላሞቹ ሮጠ፥ እጅግ የሰባም ታናሽ ጥጃ ያዘና ለብላቴናው ሰጠው፥ ያዘጋጅም ዘንድ ተቻኰለ። እርጎና ወተትም ያዘጋጀውንም ጥጃ አመጣ፥ በፊታቸውም አቀረበው፤ እርሱም ከዛፉ በታች በፊታቸው ቆሞ ነበር፥ እነርሱም በሉ። ...ሰዎቹም ከዚያ ተነስተው ወደ ሰዶም አቀኑ፤ አብርሃምም ሊሸኛቸው አብሮአቸው ሄደ።" (ዘፍ.18፥1–8እና16) ከዚህ ምንባብ አብርሃም:-

- ሦስቱን ሰዎች በቤቱ እንዲያስተናግድ አጥብቆ እንደለመነ፥
- እግራቸውን እንዳጠበ፥
- ቤቱ ካፈራው ምርጡን እንዳቀረበ፥
- ቆሞ በማስተናገድ ከፍተኛ አክብሮት እንዳሳየ

ለመረዳት ይቻላል።

ለመሆኑ እኛ ጌታን እንዴት ነው የምናስተናግደው? የምናቀርበውስ ግርዱን ወይስ ምርጡን? የጌታንስ ሰዎች ወይም በጌታ ስም (በእውነት) የሚመጡትንስ? መቼም የሚቀናን ሀብታሙን፥ ባለማዕረጉን፥ ባለወገኑን፥ ጊዜ የሰጠውን ማስተናገድና ለእርሱ ወይም ለእርሷ ሽር ጉድ ማለት ነው። ለጌታና ለጌታ ሰዎች የምንሰጠው ጊዜ፥ የምንሰጠው ሥፍራ፥ የምናደርገው አያያዝ መልኩ ምን ይሆን? በማቴዎስ ወንጌል 25፥42-45 "ተርቤ አላበላችሁኝምና፥ ተጠምቼ አላጠጣችሁኝምና፥ እንግዳ ሆኜ አልተቀበላችሁኝምና፥ ታርዤ አላለበሳችሁኝምና፥ ታምሜ ታስሬም አልጠየቃችሁኝምና።"

"ጌታ ሆይ፥ ተርበህ ወይስ ተጠምተህ ወይስ እንግዳ ሆነህ ወይስ ታርዘህ ወይስ ታመህ ወይስ ታስረህ መቼ አይተን አላገለገልንህም?"

ያን ጊዜ:- እውነት እላችኋለሁ ከሁሉ ከሚያንሱ ከእነዚህ ለአንዱ ስላላደረጋችሁት ለእኔ ደግሞ አላደረጋችሁትም" አንዳንዴ ከላይ የተጻፈው ክርስቲያን ነን ለምንለውም ተፈጻሚ ይሆን እያልኩ እፈራለሁ።

በአብርሃም የአምልኮ ሕይወት ስግደት ጉልቶና ደጋግሞ ይታያል። የአብርሃም ትህትናና የልብ መሰበር በጣም ደስ ይለኛል። ከእኔ ሕይወት ጋር ሳስተያየው ልጅ ሆኜ እናቴ እጅ ሳስታጥብና ሰው ሰላም ስል እንደሚገባ ያላጎነበስኩ እንደሆነ ተገቢውን ተግሣፅ ከሰጡኝ በኋላ "እንጨት ውጠሃል?" የሚሉትን ቃላት ጣል ያረጉበት ነበር። ወገኖቼ አሁንስ ጌታ መንፈስ ቅዱስ አንዳንዴ እንዲህ አይለንም? እስቲ አብርሃምን እዩት። "አብራምም የዘጠና ዘጠኝ ዓመት ሰው በሆነ ጊዜ እግዚአብሔር ለአብርሃም ተገለጠለትና እኔ ኤልሻዳይ ነኝ፤ በፊቴ ተመላለስ፥ ... አለው።" (ዘፍ.18፥2) እንደስግደት ሊወሰደው የሚችል የአብርሃም የአምልኮ ባህርይ በእግዚአብሔር ፊት መቆም ነው። (ዘፍ.18፥8 እና 22) የእኛን ሁኔታ ከዚህ የአብርሃም ሁኔታ ጋር እስቲ እናስተያየው። ስግደት የአምልኮአችን ክፍል ነው ወይ? በእግዚአብሔር ፊትስ እንቆማለን ወይ? አቤት መቆም ሲያስለች!? ግን ለቀበሌ አስቤዛ፥ ትኬት ለማስቆረጥ፥ ቤንዚል ለመቅዳት፥ ከቅናሽ ሱቆች ዕቃ ለመግዛት ብንሰለችም የግዳችንን እናደርገዋለን። ብርድ ቢሆን ሙቀት ዝናብ ቢሆን ፀሐይ ማድረግ ያለብንን እናደርጋለን፤ ጉዳዩ መንፈሳዊ ሲሆን ግን ነገሩ እንዲህ አይታይም። ይገርመኛል! አንዳንዴ መንፈሳዊ ነገር ለብዙዎቻችን የገባን አይመስለኝም። የላይኛውን ሁኔታ ትኩር ብለን ያየን አይመስለኝም። መንፈሳዊ ሕይወታቸው በጌታ የተወደደላቸው ሁሉ ግን በዚህ ድርጊት (ትኩር ብሎ በማየት) የታወቁ እንደነበሩ ከቃሉ እንረዳለን (ዕብ.11)

አብርሃም ይጸልይ ነበር። ለዚያውም እኮ እየሰማና እየተሰማ ነበር። እኔና እኔን ለሚመስሉ ብዙዎች ግን ጸሎት እንደ እሩምታ ጥይት አፍ እስኪደርቅ ጮሆና ለፍልፎ መነሳት ነው። ስንጸልይ እግዚአብሔር እንደሚናገረን በመጠበቅ ይሁን። መናገር እንደጨረስን አንነሳ፥ የአንዳንዶቻችን ሁኔታ መቼ ባለቀልን የምንል ይመስለኛል። ጌታን እንጠብቀው። አብርሃም የፈውስ ስጦታም ነበረው ማለት ይቻላል። ይህም በጸሎቱ መልስ አማካኝነት ተገልጧል። "አብርሃምም ወደ

እግዚአብሔር ጸለየ፤ እግዚአብሔርም አቤሜሌክን ሚስቱንም ባሪያዎቹንም ፈወሳቸው፥ እነርሱም ወለዱ።" (ዘፍ.20፥17)

ከአብርሃም ብዙ ጸሎቶች፥ በዘፍ.18፥22–33 ባለው ብቻ እናተኩር። "ሰዎቹም ከዚያ ፊታቸውን አቀኑ፥ ወደ ሰዶምም ሄዱ፤ አብርሃም ግን በእግዚአብሔር ፊት ገና ቆሞ ነበር። አብርሃምም ቀረበ አለም:- በውኑ ጻድቁን ከኃጢአተኛ ጋር ታጠፋለህን? አምሳ ጻድቃን በከተማይቱ ውስጥ ቢገኙ በውኑ ሁሉን ታጠፋለህን? ከተማይቱንስ በእርሷ ስለሚገኙ አምሳ ጻድቃን አትምርምን? ይህ ከአንተ ይራቅ፤ ጻድቁን ከኃጢአተኛው ጋር ትገድል ዘንድ፥ ጻድቁም እንደ ኃጢአተኛው ይሆን ዘንድ፥ እንደዚህ ያለ አድራጎት ከአንተ ይራቅ። የምድር ሁሉ ፈራጅ በቅን ፍርድ አይፈርድምን? እግዚአብሔርም:- በሰዶም በከተማይቱ ውስጥ አምሳ ጻድቃን ባገኝ ሥፍራውን ሁሉ ስለእነርሱ እምራለሁ አለ። አብርሃምም መለሰ አለም እኔ አፈርና አመድ ስሆን ከጌታዬ ጋር እናገር ዘንድ እነሆኝ አንድ ጊዜ ጀመርሁ፤ ከአምሳው ጻድቃን አምስት ቢጎድሉ ከተማይቱን ሁሉ በአምስቱ ምክንያት ታጠፋለህን? ከዚያ አርባ አምስት ባገኝ አላጠፋትም አለ። ደግሞም ተናገረው፥ እንዲህም አለ:- ምናልባት ከዚያ አርባ ቢገኙሳ? እርሱም:- ለአርባው ስል አላደርገውም አለ። እርሱም ጌታዬ አይቆጣ እኔም እናገራለሁ ምናልባት ከዚያ ሠላሳ ቢገኙሳ? አለ። እርሱም ከዚያ ሠላሳ ባገኝ አላጠፋም አለ። ደግሞም እነሆ፥ ከጌታዬ ጋር እናገር ዘንድ አንድ ጊዜ ጀመርሁ፤ ምናልባት ከዚያ ሃያ ቢገኙሳ? አለ። እርሱም ከዚያ ሃያ ቢገኙ ስለ ሃያው አላደርገውም አለ። እርሱም እኔ ደግሞ አንድ ጊዜ ብቻ ብናገር ጌታዬ አይቆጣ፤ ምናልባት ከዚያ አሥር ቢገኙሳ? አለ። እርሱም? ስለ አሥሩ አላጠፋትም አለ። እግዚአብሔርም ከአብርሃም ጋር ንግግሩን በጨረሰ ጊዜ ሄደ፤ አብርሃምም ወደ ሥፍራው ተመለሰ።"

አብርሃምም ሲጸልይ ወደ እግዚአብሔር የቀረበው በታላቅ አክብሮት ነው። "አብርሃምም መለሰ አለም:- እኔ አፈርና አመድ ስሆን ከጌታዬ ጋር እናገር ዘንድ እነሆ አንድ ጊዜ ጀመርሁ፤" ቁ.27። አብርሃም የእግዚአብሔርን ማንነት ያውቃል፥ የራሱንም ማንነት ያውቃል። ብዙዎቻችን ይህ በጣም ግልጽ የሆነልን አይመስለኝም። ራሳችንን ጻድቃን አድርገን እንወስዳለን። ምናልባት ከአካባቢያችንና ከምናውቃቸው አንዳንድ ክርስቲያኖችም ጋር ራሳችንን በማነጻጸር እንዲህ ዓይነት ስሜት ሊመጣብን ይችላል። እንደ ፈሪሳዊው ጸሎተኛ የምናደርገውን ምጽዋትና የምንከፍለውን አሥራት እንቆጥር ይሆናል። ለጸሎት የምንንበረከክበትን ጊዜ፥ ቃሉን ለማንበብና ለማስተማር የምናሳልፈውን ጊዜ እናስብ ይሆናል። ከእህልና ከውኃ ለጸሎት የምንወገድበትን ጊዜ እናስብ ይሆናል። እነዚህ ሁሉና ሌሎችም "መልካም ሥራዎቻችን" ከሌሎቹ ክርስቲያኖችና ከአካባቢያችን የተሻልን ሊያስመስሉን ይችላሉ። ዞር ዞር ግን፥ ወገኔ ሆይ ያንተ ጽድቅ በጌታ ፊት የመርገም ጨርቅ ነው። ከቁጥር አይገባም። ሁላችን በእግዚአብሔር ፊት አመድና አፈር ነን።

ኢሳይያስ እግዚአብሔርን በማየቱ ደንግጧል፤ የእግዚአብሔር ክብርና ጽድቅ አእምሮው ካሰበው በላይ ስለነበር። "እኔም" ይላል ኢሳይያስ፤ "ከንፈሮቼ የረከሱብኝ ሰው በመሆኔ፥ ከንፈሮቻቸውም በረከሱባቸው ሕዝብ መካከል በመቀመጤ ዓይኖቼ የሠራዊት ጌታ ንጉሡን እግዚአብሔርን ስለአዩ ጠፍቻለሁ ወዮልኝ አለ።" አብርሃምም የራሱን ደካማነት፥ በአንጻሩ ደግሞ የእግዚአብሔርን ታላቅነት በሚገባ የተረዳ ሰው ነበር።

በዚህ የመጽሐፍ ቅዱስ ምዕራፍ ከተመዘገበው የአብርሃም ጸሎት የምንረዳው ሌላው ነጥብ በጀመረው ነገር ሳይሰለች የሚገፋበት መሆኑን ነው። ከእግዚአብሔር ጋር ድርድር ጀመረ፤ 50 ከዚያ 45፥ ከዚያ 40 እያለ እስከ 10 ሲወርድ

እንመለከታለን። እግዚአብሔርን ይነዘንዝ ነበር። ይህን ጉዳይ በሚመለከት ጌ
ኢየሱስም ትምህርት ሰጥቶናል። ይህም በሉቃ.18:1–8 ተመዝግቧል
"ሳይታክቱም ዘወትር ሊጸልዩ እንዲገባቸው ምሳሌን ነገራቸው፥ እንዲህ ሲል
በአንዲት ከተማ እግዚአብሔርን የማይፈራ ሰውንም የማያፍር አንድ ዳኛ ነበረ
በዚያችም ከተማ አንዲት መበለት ነበረች፥ ወደ እርሱም እየመጣች:- ከባላጋራ
ፍረድልኝ ትለው ነበር። አያሌ ቀንም አልወደደም፤ ከዚያ በኋላ ግን በልቡ ምን
እግዚአብሔርን ባልፈራ ሰውንም ባላፍር፥ ይህች መበለት ስለምታደክመኝ ሁ
ጊዜም እየመጣች እንዳታውከኝ እፈርድላታለሁ አለ። ጌታም አለ:- አመፀኛ
ያለውን ስሙ። እግዚአብሔር እንኪያስ ቀንና ሌሊት ወደ እርሱ ለሚጮሁ፥
አይፈርድላቸውምን?" ወገኔ ሆይ፥ መልሱን ራስህ ስጥ። "ኢየሩሳሌም ሆይ
ጉበኞችን በቅጥርሽ ላይ አቁሜአለሁ፤ ቀንና ሌሊት ከቶ ዝም አይሉም እናን
እግዚአብሔርን የምታሳስቡ፥ ኢየሩሳሌምን እስኪያጸና በምድርም ላይ ምስ
እስኪያደርጋት ድረስ አትረፉ ለእርሱም ዕረፍት አትስጡ።" (ኢሳ.62፥6–7)

ወገኖች ሆይ!

የጀመርነውን ጸሎት አንተው። እግዚአብሔርን እንነዘንዘው፥ ዕረፍ
አንስጠው። የምንጸልይባቸው ጉዳዮች የሉምን? ጽድቁ እንደ ፀዳል መዳንዋ
እንደሚበራ ፋና እንዲሆን የምትፈልጉት አገር፥ ከተማ፥ ቤተ ክርስቲያን
ቤተሰብ፥ ግለሰብ የለም? አለ አንድ ሳይሆን ሁለት፤ ሁለት ሳይሆን ብዙ ብ
ጉዳይ አለ። ወገኔ ሆይ ተነሳ እንደ ዕንባቆም በመጠባበቂያህ ላይ ቁም። እህቴ ሆ
ቁሚ በአምባው ላይ ውጪ። ወገኔ ሆይ የሚናገርህን እስክትሰማ፥ ለክርክር መል
እስክታገኝ ድረስ ጸሎትህን ቀጥል። እግዚአብሔርን በጸሎትህ ዕረፍት አትስጠ

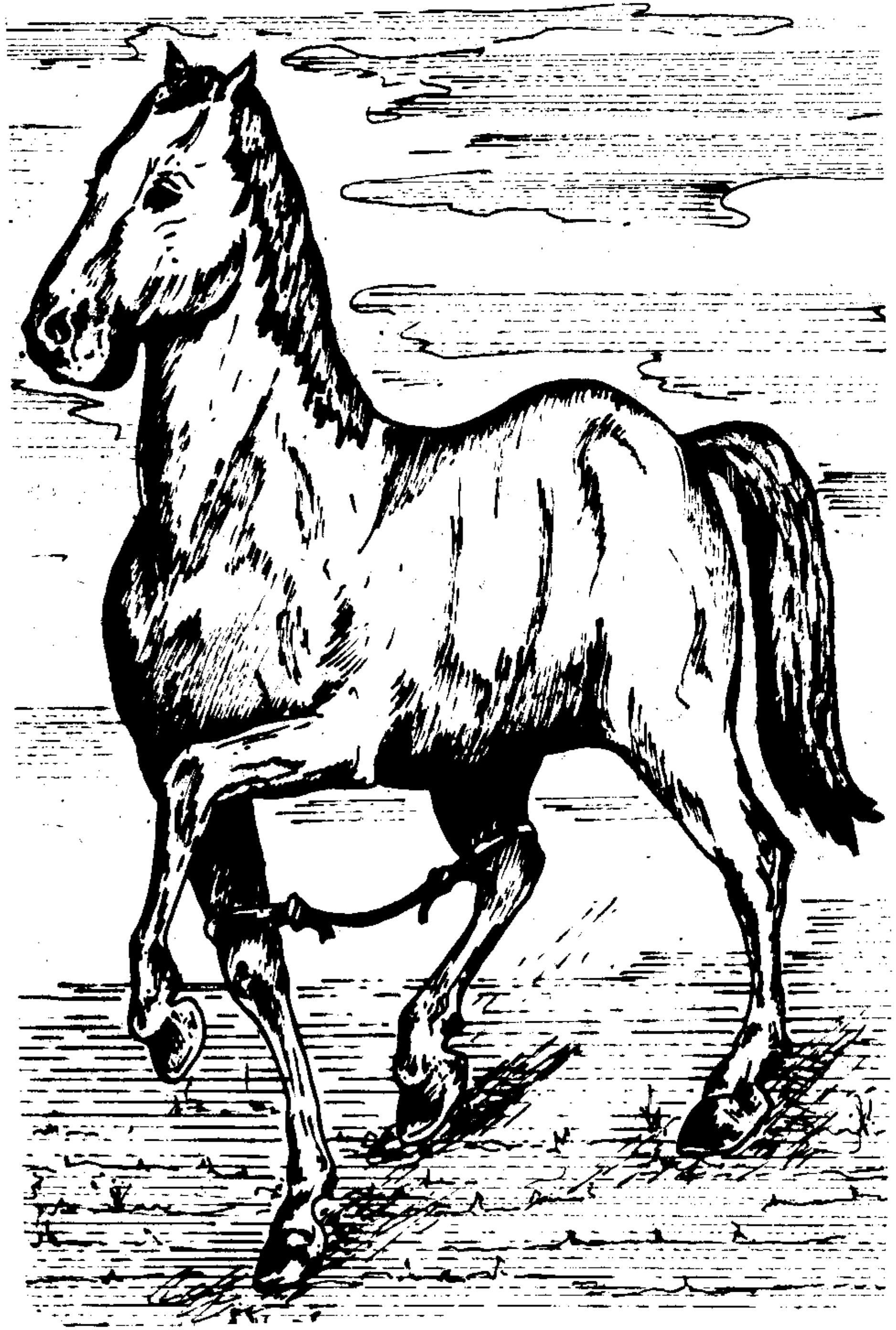

ግድ በለው። እግረ መንገዴን እግዚአብሔርን በምን እያወከኸው ነው ያለኸው ብዬ ልጠይቅህ? እግዚአብሔርን በምን ይሆን ዕረፍት እየነሳህ ያለኸው? ሕይወትህ ለጌታ እንደ ሰዶምና ገሞራ ከተማ ሆኖበት ይሆን? እባክህ ጌታን አታሳዝነው።

አንዳንድ ሰዎች አብርሃም ለምን በ10 ጻድቃን ላይ አቆመ? ለምን 5 ወይም 2 ጻድቃን ቢገኙ ማርልኝ አላለም በማለት ይጠይቃሉ። ለዚህ ጥያቄ አንድ የመጽሐፍ ቅዱስ አስተማሪ ሲመልሱ አብርሃም የጸለየው እግዚአብሔር ያደርጋል ብሎ የሚያምነውን ያህል ብቻ ነበር። የአብርሃም ግምትና በዚያን ጊዜ የነበረው እምነት ከ10 ጻድቃን በታች ለመጠየቅ የሚያስችለው አልነበረም። አብርሃም እግዚአብሔር ያደርጋል ብሎ ከሚያምነው በላይ አልጠየቀም ብለዋል። ከዚህ መልስም ስለ ራሳችን ጸሎት የምንማረው አለን። ለመሆኑ አንድን ነገር ጌታን ስንጠይቅ በእርግጥ ያደርገዋል ሊያደርገውም ይችላል የምንለውን ያህል ነው? ለመሆኑ አንድን ነገር ስንጸልይ፥ ስንጠይቅ የምራችንን ከአንጀታችን ነው? አብርሃም የሚጠይቀውን ለመቀበል እምነትና የልብ ዝግጅትም ነበረው። ሰዶምና ገሞራ ኚደደች። ምናልባት የነበሩት ጻድቃን ከ10 በታች ሆነው ይሆናል። ሆኖም ግን በአብርሃም ጸሎት ሎጥ መዳኑን "እግዚአብሔርም እነዚያን የአገር ከተሞች ባጠፋ ጊዜ አብርሃም አሰበው፤ ሎጥ ተቀምጦበት የነበረውንም ከተማ ባጠፋ ጊዜ ከዚያ ጥፋት መካከል ሎጥን አወጣው።" ተብሎ የተጻፈው ቃል ያስረዳል። (ዘፍ.19፥29)

ለመሆኑ እኛ ስንጸልይ የምራችንን፥ ጌታን በማመንና በመጠበቅ ነው ወይ? ለመሆኑ የጸሎታችን ውጤት ሊያስከትል የሚችለውን መልስ በሚገባ አስበን ለመቀበል ዝግጁ ነን? እግዚአብሔር ሆይ በሕመሜም፥ በጤንነቴም፥ በማግኘቴም፥ በማጣቴም፥ በክብሬም፥ በውርደቴም ላመስግንህ፣ ላክብርህ፣ እንላለን? ጌታ ሆይ መሣሪያህ አድርገኝ፥ ተጠቀምብኝ እንላለን? ግን ለዚህ

ላመቻቻችሁ (ላዘጋጃችሁ) ቢለን ኡ.ኡ እንላለን። ይህን ሳስብ አንድ ምሳሌ በአእምሮዬ ስለመጣ ላካፍላችሁ። "አንድ ሰው ነበር። እርሱም አንድ ጥሩ ሰጋር በቅሎና ጉልበተኛና ጋላቢ ፈረስ ነበረው። ይህ ሰው ከሚጋልብ ፈረስ ይበልጥ የሚሰግር በቅሎን ወይም ፈረስን ይወድ ስለነበረ ብዙ ጊዜ የሚቀመጠው በበቅሎ ላይ ነበር። ታዲያ ይህ ፈረስ "ጌታዬ በደንብ ይቀልበኛል፥ በደንብ ይይዘኛል ግን በበቅሎው እንደሚጠቀም በእኔ አይጠቀምም፤ ምነው እንደ በቅሎው በእኔም በተጠቀመ?" ብሎ አሰበ። "ምናልባትም አይወደኝ ይሆናል። የበለጠ የሚወደው በቅሎውን ነው፤ ግን እስቲ ልጠይቀው" አለና ጌታው ቢጠቀምበት እጅግ ደስ እንደሚለውና ሙሉ ፈቃደኛ እንደሆነ ገለጸለት። በፈለገው መንገድ ሊጠቀምበት እንደሚችልም ለጌታው ነገረው። የፈረሱ ጌታ ፈረሱን ለመጠቀም የፈለገው ከጋላቢነት ወደ ሰጋርነት በመለወጥ ነው። ስለዚህም ፈረሱን ራሱን ሊያገለግለው በሚችል መንገድ ማሠልጠን ጀመረ። ለዚህም በመጀመሪያ የወሰደው እርምጃ ፈረሱ ጋላቢነቱን ማለትም የድሮ ልምዱን ይረሳ ወይም ይተው ዘንድ ሁለት እግሮቹን መሰንከል ነበር። መታሰሩ ለፈረሱ ግራ ገባው። ነፃነቱን ነሣው። እንደ ልብ መሮጡን መተው ነበረበት። ከዚህም በላይ እስራቱ እግሮቹን አሳመሙት። በፊት ያምሩ በነበሩት እግሮቹም ላይ አሁን ገመዱ ያረፈበት ጠባሳ ወይም ምልክት በማኖሩ የሚኮራበት ውበቱ ቀነሰ። የፈረሱ ጌታ ሌላ የወሰደው እርምጃ ለፈረሱ መስገር ማስተማር ነበር። ይህም ቶሎ አልገባው ስላለ ለረጅም ጊዜ በአለንጋ መገረፍ ነበረበት። ከብዙ ጊዜ መታሰር፥ ከብዙ ጊዜ የችግሮቹ መቁሰል፥ ከብዙ ጊዜ አለንጋ በኋላ ደንገላሣ ግልቢያው በመስገር ተተካ። በሁኔታው ረካ። በዚያን ጊዜ የፈረሱ እግሮች ተፈቱ፥ አለንጋው ቀረ። ጌታውም ፈረሱ በፈለገው ዓይነት አገልግሎት ለመስጠት ዝግጁ መሆኑን አየ፤ ሊጠቀምበትም ጀመረ። እስከዚህ ድረስ ግን ፈረሱ እጅግ አዘነ። ሁኔታውም ያልገባው ስለነበረ ግራ ተጋባ። ለማገልገል በመፈለጉ መታሰሩ፥ መቁሰሉ አጉል ኪሣራ የደረሰበት መሰለው።

የአንዳንዶቻችንም ሁኔታ ከፈረሱ ሁኔታ ብዙ አይለይም፤ ነገሩን የምንረዳው ጫፉን ስናይ ብቻ ነው።■

መደምደሚያ

ንጉሡ አርጤክስስ አንድ ጊዜ በሥልጣን ከሱ ቀጥሎ ያለውን ሐማ የተባለውን ሰው አንድ ጥያቄ ጠየቀው። ጥያቄውም እንደዚህ የሚል ነበር። "ንጉሡ ያከብረው ዘንድ ለሚወድደው ሰው ምን ይደረግለታል?" ሐማም ለዚህ ጥያቄ እንደዚህ ሲል መለሰ:- "ንጉሡ ያከብረው ዘንድ ለሚወድደው ሰው እንዲህ ይደረግ፤ ንጉሡ የለበሰው የክብር ልብስ፥ ንጉሡም የተቀመጠበት ፈረስ ይምጣለት፥ የንጉሡም ዘውድ በራሱ ላይ ይደረግ፤ ልብሱንና ፈረሱንም ከንጉሡ አዛውንት በዋነኛው እጅ ያስረክቡት፤ ንጉሡም ያከብረው ዘንድ የሚወድደውን ሰው ያልብሱት፤ በፈረሱም ላይ አስቀምጠውት በከተማይቱ አደባባይ ያሳልፉት፤ በፊቱም:- ንጉሡ ያከብረው የሚወድደው ሰው እንዲህ ይደረግለታል ተብሎ አዋጅ ይነገር።" አለ። ንጉሡም ይህንኑ ያልከውን ለመርደክዮስ አድርገው አለው።

የአብርሃምንና የእግዚአብሔርን ግንኙነት የሚመለከተውን ይህን መጽሐፍ ለማጠቃለል ይህን የአርጤክስስንና የሐማን ውይይት መሠረት ማድረግ ይቻላል። አብርሃም በታላቁ ንጉሥ በእግዚአብሔር በጣም የተወደደ ሰው ነበር። ለዚህም ማስረጃው እግዚአብሔር ራሱን ለአብርሃም እሱነቱን ለአብርሃም ጥቅምና ፈቃድ ሲሰጥ ማየት ነው። ይህን የሚገልጽልን የመጽሐፍ ቅዱስ ክፍል ዘፍ.22 ነው።

በዘፍጥረት 22፥16 ላይ "እግዚአብሔር እንዲህ አለ በራሴ ማልሁ ይህን ነገር አድርገሃልና፥ አንድ ልጅህንም አልከለከልህምና በእውነት በረከትን እባርክሃለሁ፥ ዘርህንም እንደ ሰማይ ከዋክብትና በባሕር ዳር እንዳለ አሸዋ አበዛዋለሁ፤ ዘርህም የጠላቶችን ደጅ ይወርሳል፤ የምድር አሕዛብ ሁሉ በዘርህ ይባረካሉ። ቃሌን ሰምተሃልና።" የሚል ተመዝግቦ እናገኛለን። በዚህም እግዚአብሔር በሁሉም አንፃር

ለአብርሃም ሲገኝ ይታያል እግዚአብሔር በዚህ ጥልቅ በሆነ ሁኔታ ወደ አብርሃም ከመቅረቡ በፊት ግን አብርሃም በራሱ ላይ ተጭነውት የነበሩትን ነገሮች ደረጃ በደረጃ እንዲያወልቅ የተደረገ መሆኑን መረዳት ትልቅ መንፈሳዊ ግንዛቤና መረዳት ነው።

በዚህ መጽሐፍ ልዩ ልዩ ምዕራፎች እንዳየነው አብርሃም አገሩን፥ ዘመዶቹንና የአባቱን ቤት እንዲተው ተደርጓል። ቀጥሎም ለብዙ ዓመታት ያህል አጫዋቹና የዓይኑ አምሮት የነበረው እስማኤል ከእናቱ ከአጋር ጋር ከአብርሃም እንዲለይ ተደርጓል። ከዚህም በተጨማሪ የተስፋ ልጅ የሆነው የአብርሃምን የወደፊት ዘር ያስጠራል፥ ያስቆጥራል፥ እግዚአብሔርም ለአብርሃም የሰጠውን ሃብትና ንብረት ይወርሳል ተብሎ የተጠቀሰውና በእግዚአብሔር በራሱ የተሰየመው ይስሐቅ በምዕራፍ 22 ላይ በመሠዋት እንዲሰጥ ወይም ለመሥዋዕት እንዲቀርብ ሆኗል። በአብርሃም በኩል ሆነን ስናየው ይስሐቅ እኮ ተሠውቷል።

አብርሃም ከእግዚአብሔር ጋር እግዚአብሔርን በሚመችና በሚያስደስት መልክ ይጣበቅ ዘንድ የመጨረሻ አለኝታ የሆነው የተስፋው ልጅ ለመሥዋዕት መቅረብ ነበረበት። የዚህ መጽሐፍ ዋናው መልዕክት ይህ ነው። አብርሃም ወዳጄ ተብሎ በእግዚአብሔር እንዲጠራ አብርሃም ከብዙ ነገሮች መለየት ነበረበት። አብርሃም በእግዚአብሔር ላይ እግዚአብሔርም በአብርሃም ላይ እንዲጣበቅ አብርሃም ያከማቻቸውና አለኝታ ያረጋቸው አያሌና ልዩ ልዩ ነገሮች በየደረጃውና በየወቅቱ እየተገፈፉ መወገድና ለእግዚአብሔር ሥፍራ መስጠት ነበረባቸው።■

ወገኖች ሆይ!

በቀናተኛነቱ የማያፍረው አምላካችን የእናንተ ይሆን ዘንድ በእያንዳንዳችንና በእግዚአብሔር መካከል ያለ ነገር ሁሉ እንዲወገድ ይህንንም እግዚአብሔር እንዲያደርገው መፍቀድ ይኖርብናል። በሌላ አነጋገር አብርሃም ከእግዚአብሔር ጋር ለመጣበቅ ይበቃ ዘንድ የዛፍ ግንድ እንጨቱ እስኪገኝ ድረስ በላዩ ላይ ያለው ልጥ እንደሚላጥ ሁሉ እንደዚሁ ከአብርሃም ላይ ብዙ ነገሮች መወገድ ነበረባቸው። በዚያም የአብርሃም የእግዚአብሔር ወዳጅነት ምስጢር ትርጉም ያገኛል ማለት ነው። እግዚአብሔር ይህንን መልዕክት በልባችን ውስጥ ያጉላልን።

ይህን መጽሐፍ የምታነብ ወገኔ አሁኑኑ ተነስተህ በራስህ ላይ ተደርቶ ለእግዚአብሔር እንዳትሰጥ ወደኋላ የሚጐትትህን ሁሉ እግዚአብሔር በየተራ እንዲያነሳልህ ጠይቅ! ከእግዚአብሔርም ተጣበቅ የእግዚአብሔርም ወዳጅ በመሆን የቀረውን የሕይወት ዘመንህን ፈጽም።■

አሜን!